

Lấy Nhầm Vợ

Contents

Lấy Nhầm Vợ	1
1. Văn Án	2
2. Tiết Tử	2
3. Chương 1:	4
4. Chương 1 (tiếp Theo):	6
5. Chương 2:	9
6. Chương 2.2	12
7. Chương 2.3:	15
8. Chương 3.1	18
9. Chương 3.2	20
10. Chương 4:	23
11. Chương 4.2:	25
12. Chương 4.3:	29
13. Chương 5	31
14. Chương 6.1:	36
15. Chương 6.2:	37
16. Chương 6.3:	38
17. Chương 7	43
18. Chương 7.2	45
19. Chương 7.3	47
20. Chương 7.4	49
21. Chương 8.1:	51
22. Chương 8.2	53
23. Chương 8.3	55
24. Chương 9.1	56
25. Chương 9.2	57
26. Chương 9.3	59
27. Chương 10: [1]	63
28. Chương 10.2:	65
29. Chương 10.3:	66
30. Chương 10.4:	67
31. Chương 10.5:	69

Lấy Nhầm Vợ

Giới thiệu

Nguồn: thanvu. wordpress. com, panamitachan. wordpress. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-nham-vo>

1. Văn Án

Trước khi kết hôn, bọn họ chỉ ăn cơm cùng nhau có năm lần, mỗi lần nàng đều muốn dùng bữa ở nhà hàng của Pháp,

Tuy rằng nàng lạnh như một tảng băng, nhưng cử chỉ lại rất đoan trang, vóc dáng xinh xắn khiến ai ai cũng phải mê mẩn,

Cho dù là đám hỏi này vì chuyện lợi ích của hai gia đình, nàng rất xứng làm con dâu của một nhà giàu có, nàng hoàn mỹ làm cho hắn không thể nào soi mói,

Nhưng là, như thế nào sau khi kết hôn, bản thân nàng tựa như hoàn toàn thay đổi

Nàng trở nên nói rất nhiều, vui vẻ khổ sở tất cả đều hiện ở trên mặt,

Không chỉ như vậy, hắn vốn tưởng rằng nàng là 1 trong những cô thiên kim đại tiểu thư, không động tay vào việc nhà.

Không nghĩ tới nàng nấu ăn rất tuyệt vời, việc nhà làm rất hoàn hảo, còn thích làm DIY (do-it-yourself) (tức là cái gì cũng muốn tự mình làm),

Còn nói ước mơ của nàng là trở thành một tình nguyện viên quốc tế, ghét nhất là món ăn Pháp.....

Hắn không hiểu được là nguyên nhân gì làm cho nàng chuyển biến, nhưng hắn rất thích nàng tự nhiên, nhiệt tình như vậy,

Mỗi ngày sống chung cùng nàng, hắn phát hiện chính mình càng ngày càng nghĩ sủng nàng,

Cũng cảm nhận được nàng là thật tâm đối hắn hảo, bất quá có chuyện lại làm cho hắn phi thường buồn bực

Rõ ràng hai người” Ở chung” lâu như vậy, hắn muốn dẫn nàng đi làm đăng ký kết hôn,

Nàng hắn là thực vui vẻ mới đúng, vì sao luôn kiếm lý do thoái thác trốn tránh?

Đột nhiên, một cái ý niệm thực quỷ dị trong đầu hắn hiện lên, hắn..... Nên sẽ không lấy nhầm lão bà đi?!

2. Tiết Tử

Trong phòng ngủ thật thanh lịch, nữ chủ nhân lại chẳng thấy bóng dáng, một mảnh lụa trắng nằm vương trên chiếc ghế vải nhung đỏ trông thật sang trọng.

Cô dâu sắp xuất giá của Bạc Gia chẳng thấy đâu, cả gia trang thật sự như có mây mù che phủ.

“Đứa con này thật là vô liêm sỉ! Nó có nghĩ tới hay không? Bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ nhân duyên tốt như thế này? Lại khiến cả gia đình lo chết được!” Là người đầu tiên nghe được tin tức Bạc Vĩnh Chính, kích động, chỉ sợ không giữ được bình tĩnh là ngắt xủ luôn.

“Ông nói đứa nhỏ này là làm sao vậy, làm sao có thể hồ đồ như vậy?” Bạc mẫu che mặt khóc rống, không thể tin được đứa con gái đầu của mình vốn ôn thuận như thế mà lại cả gan bỏ trốn khỏi đám cưới.

Bạc Khả Di kinh sợ nói không ra lời, đầu óc ù ù, lại không thể dỗ dành được song thân.....

Thiên, đây là thật vậy chẳng? Nàng như thế nào cũng không dám tin tưởng, tỷ tỷ của nàng vốn dĩ luôn nhu thuận, chưa bao giờ biết phản nghịch vì sao tự nhiên lại bỏ trốn đám cưới mà ko để lại lời nào?

“Ông à, hiện tại làm sao bây giờ? Khả Vân không thấy, chúng ta làm như thế nào cho toàn vẹn đây?”

“.....” Bạc Vĩnh Chính không nói gì để trả lời, bởi vì ông cũng hoang mang lo sợ.

“Ba, có nên báo với Thiệu gia hủy bỏ hôn lễ hôm nay?” Bạc Khả Di thật cẩn thận đề nghị.

“Không, không được, ta đầu tư dự án mới còn cần vào tài chính của Thiệu gia lấy thừa bù thiếu, vạn nhất đám hỏi thất bại, tổn hại ko chỉ là ân tình của hai nhà nhiều năm qua, nói không chừng còn phải bồi thường gia nghiệp cho Bạc gia, làm sao có thể nói hủy bỏ liền hủy bỏ?”

Bạc Vĩnh Chính đời này cũng chỉ sinh được 2 song thai nữ nhi, như hoa như ngọc, mười phần vẹn mười

Con gái lớn Khả Vân từ nhỏ đã xinh đẹp, thông minh, vẫn trong nhà kiêu ngạo, mặc kệ đi chỗ nào, hần đều đem hần mang theo trên người, gặp người liền khoe ra, hận không thể khắp thiên hạ mọi người biết hần Bạc Vĩnh Chính tuy rằng không con trai, nhưng có một đứa con gái nhiều tài mao như hòn ngọc quý trên tay.

Về phần lão nhị Khả Di..... Ai da, không đề cập tới. Cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tầm tạm, liền ngay cả ứng đối cũng không được giỏi, từ nhỏ hần liền đem nàng nhốt trong nhà, tốt nghiệp trung học sau lại vội vàng đưa nàng ra ngoại quốc du học, trên danh nghĩa là du học, trên thực tế là lưu đầy, hần dám nói, rất nhiều thương giới bằng hữu căn bản không biết hần còn có một đứa con gái khác.

Bất quá, tuy rằng nàng không như chị nhu thuận cùng tài giỏi, nhưng là dung mạo khảng định cùng Khả Vân quá giống nhau, dù sao cũng là song bào thai..... Song bào thai?! Nhất tưởng đến này, Bạc Vĩnh Chính trong đầu đột nhiên hiện lên một cái lớn mặt ý niệm trong đầu

Nếu tỷ muội đều giống nhau như đúc, sao không làm cho Khả Di thay thế Khả Vân xuất giá?

Dù sao đều là Bạc gia nữ nhi, tương lai cho dù sự việc đã bại lộ, từ lâu gạo nấu thành cơm, thiệu người nhà trừ bỏ ngoan ngoãn nhận thức trưởng mua đan, cũng không thể nói cái gì, không phải sao?

Hần không nói một câu nhìn Bạc Khả Di, một lần lâm vào tuyệt vọng ánh mắt, lại lần nữa dấy lên hy vọng.....?

“Ba?” Bạc Khả Di bị ánh mắt của phụ thân nhìn chằm chằm liền cảm thấy bất an.

“Hôm nay hôn lễ này nhất định phải tiến hành mới được, nếu không ta Bạc Vĩnh Chính dù có mặt dày cũng không dám ra mặt.”

“Nhưng là không có cô dâu a!” Nàng tuy rằng không thông minh, nhưng còn nhận ra đến “có” cùng “không có”.

“Ai nói không có cô dâu? Con chính là tân nương ”

“Con?” Bạc Khả Di vẻ mặt kinh ngạc, không tự giác lui về phía sau, thẳng đến lưng để đến tường mặt mới dừng lại đến,” Không được!”

“Vì sao không được? Con với tỷ tỷ của con bộ dạng giống nhau như đúc, trừ con ra còn có ai thích hợp hơn để giả trang Khả Vân?” Bạc Vĩnh Chính vẻ mặt dị thường nghiêm túc còn thật sự.

“Ba, không được, như vậy là không thể thực hiện được, con làm sao có thể thay thế tỷ tỷ gả cho tử phu? Nói sau, con đã sớm quyết định, chờ hôn lễ chấm dứt con sẽ y theo kế hoạch đã lập ra trước đó, gia nhập

tổ chức quốc tế, đến các nơi trên thế giới để đi giúp trợ những em bé nghèo khổ, đó là giấc mộng của con, ko ai có thể cản lại!”

“Phi, giấc mộng?! Người nghĩ rằng ta bỏ một đồng tiền đưa người xuất ngoại du học, vì cho người chạy tới làm cái gì ngu xuẩn chí công sao? Người mơ tưởng! Từ lúc người trở về ngày đó, ta cũng đã giữ lại hộ chiếu của người rồi, không có sự cho phép của ta, người đừng nghĩ tới việc bỏ đi.”

“Ba, người làm sao có thể làm như vậy!” Bạc Khả Di nhất thời cảm thấy sét đánh ngang tai, hoàn toàn không thể tin được ba lại đối xử với nàng như vậy.

“Vì sao lại không thể? Ta tốt xấu gì cũng nuôi dưỡng người nhiều năm như vậy.”

“Nhưng là người cũng không thể muốn ta giả mạo tỷ tỷ xuất giá nha, đó là lừa hôn! Lại nói, kết hôn là chuyện lớn cả đời, cũng không phải ngoạn phần gia gia rước, ta không thể tùy tiện gả cho một nam nhân mà ta không yêu!” Bạc Khả Di khổ sở đến độ sắp khóc.

“Chẳng lẽ người muốn tro mắt nhìn hôn lễ không thành, làm cho Bạc gia chúng ta phải đi quét rác sao? Người làm như vậy để hời báo công ơn dưỡng dục của ba ba người sao?” Bạc Vĩnh Chính rít gào.

“Ta.....” Nàng cổ họng căng thẳng, không khỏi trong lòng cảm thấy bất bình, nhưng thế nào cũng vô pháp phản bác.

Mọi người đều có nhược điểm, thiện lương mềm lòng chính là nhược điểm lớn nhất của Bạc Khả Di, điểm ấy Bạc Vĩnh đều rõ ràng, hần hít một hơi thật sâu, cố gắng áp chế sự không kiên nhẫn trong lòng, chậm rãi đi lên, hai tay ôm lấy vai nữ nhi, dùng từ nhẹ nhàng nói:” Khả Di, ba ba cũng không muốn như vậy, nếu không thật sự không có biện pháp nào khác, ta sao có thể làm việc này đối với con chứ? Coi như là ba cầu xin con, ta cũng không phải ép gả con, chỉ là hy vọng con có thể tạm thời thay thế tỷ tỷ, cho ba ba có thời gian tìm nàng trở về đây, ba ba đáp ứng người, sau mặc kệ người phải làm chí công chuyện tốt muốn đi đâu, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản, chỉ cần người hiện tại giúp ba ba tranh thủ một chút thời gian là tốt rồi.....” Vừa nói vừa chảy nước mắt.

“Khả Di, ba con đều như vậy cầu con, con nhẫn tâm nhue vậy sao?” Bạc mẫu gia nhập khuyên bảo.

“..... Kia, ba ba cho một thời gian quy định đi?”

“Hai tháng! Ba ba cam đoan, mặc kệ có hay không tìm được người tỷ tỷ, hai tháng vừa đến, liền trả lại người tự do.”

Hai tháng đổi cả đời tự do..... Bạc Khả Di nội tâm ngay mặt lâm thiên nhân giao chiến giãy dụa cùng dày vò.

Giây lát, nàng thật sâu hít một hơi ” Ta đã biết, liền hai tháng.”

3. Chương 1:

Buổi tối mười một giờ, Thiệu Chi Ung đứng tần ngần trong phòng ngủ, thâm thúy ánh mắt đang lảng lạng dừng ở người con gái đang nằm trên giường

Người đang nằm trên giường, đúng là thê tử Bạc Khả Vân mà hần nhiều ngày chưa gặp.

Bởi vì sát nhập các quỹ đầu tư xuyên quốc gia, Thiệu Chi Ung có 30% cổ phần trong đó, vừa đám cưới hôm trước, hôm sau hần phải 1 thân 1 mình bay đi New York giải quyết vấn đề.

Vừa đi đúng một tuần, mọi chuyện đã gần như hoàn thành, hần trở lại Đài Loan, đối mặt chính là thê tử đang ngủ say.

Nàng ngủ, im lặng ngủ.

Ánh đèn ngủ nhẹ, im lặng chiếu rọi khuôn mặt xinh đẹp trong trí nhớ của Thiệu Chi Ung.....

Khuôn mặt trắng nõn, nhỏ nhắn, ngũ quan hài hòa, giống như búp bê có đôi mi cong vút, lúc này nàng đang thở nhẹ, cánh môi xinh đẹp mềm mại mà nở nang.

Ngày hôn lễ hân hôn qua nòng, mà thần kỳ là, gần chính là chuồn chuồn lướt nước một cái thiển hôn, mềm mại xúc cảm nhưng vẫn khắc sâu trong đầu hân.

Nàng là người con gái mà hân chọn lựa đối tượng, một thiên kim tiểu thư không phải động tay vào làm việc nhà, bằng cấp tốt lắm, gia thế bối cảnh cũng không sai, người lại xinh đẹp về mọi mặt.

Đại bộ phận cảm tình đều là trước nhận thức kết giao, mới quyết định muốn hay không kết hôn, vì 2 gia đình, nên hân và nàng mới cùng nhau gặp mặt. Tuyển chọn nếu phù hợp sẽ kết hôn sau, bọn họ mới theo trường bối kỳ vọng, hân bận rộn công tác xa, miễn cưỡng bỏ ra một chút thời gian gặp mặt ăn cơm, sau đó là ước hội.

Nàng được giáo dưỡng vô cùng tốt, dáng đi đứng đều tao nhã đoan trang, ứng đối xử có lễ, là mười phần tiểu thư khuê các, không hổ là con dâu được chọn lựa kỹ càng, tiếc là hai người trong lúc đó không có khắc sâu tình cảm, không nói chuyện, nhưng tân hôn thê tử thật sự không có gì có thể soi mói.

Nhìn nàng ngủ, Thiệu Chi Ung thần nhiên nở nụ cười.....

Hôn nhân đã được sắp xếp thì như 1 nhà tù..... Bất quá là 2 người chưa hề quen biết nhau sẽ đồng giường cộng chằm, chia sẻ nhau trong cuộc sống, cùng nhau gánh vác vì lợi ích của 2 gia tộc, hoàn thành cái gọi là nối dõi tông đường.

Nếu là thoát khỏi không xong nhà giam, hân chỉ cầu người “bạn tù” này có thể cùng hân chung sống hoà bình, đối xử với nhau thật tốt. Cúi đầu khinh sảo, Thiệu Chi Ung xoay người đi hưởng phòng thay quần áo, từ từ cởi quần áo, tiếp theo đi vào phòng tắm tẩy đi một thân phong trần mệt mỏi.

Xác định tiếng bước chân rời xa, trên giường Bạc Khả Di mới dám mở mắt, mâu quang bất an hân đã trở lại, là Thiệu Chi Ung đã trở lại!

Nàng ngủ được trong không khí tràn ngập 1 mùi nước hoa quen thuộc mà hân dùng.

Hôn lễ ngày đó, dài đến vài mấy giờ đồng hồ. Bọn họ đều bị dồn lại 1 chỗ, có lẽ là bởi vì chột dạ lại có lẽ sợ hãi, nàng căn bản không dám nhìn hân, cho nên không thể xác thực hình dung hân diện mạo, nhưng đối với hân trên người mùi nước hoa, nàng lại khắc sâu trong đầu.

Nàng không dám ngủ, thật cẩn thận dùng chăn bông bọc chính mình, thẳng đến rửa mặt chải đầu xong hân ra khỏi phòng, Bạc Khả Di mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Về nước lần này, phải giả làm chị để cùng hưởng cuộc sống hôn nhân với tân lang Thiệu Chi Ung, rốt cục cũng phải bắt đầu, Bạc Khả Di nắm chặt hai đấm, yên lặng vì chính mình đang tức giận

Hai tháng, chỉ cần sống quá này hai tháng, nàng liền tự do, không còn có người nào có thể ngăn cản nàng truy đuổi chính mình giấc mộng.

Tắm rửa xong, Thiệu Chi Ung lui tới thư phòng, đồng thời mở ra máy tính, chuẩn bị xem xét tin tức sự, tình chuẩn nắm giữ giá cả thị trường cổ phiếu trên thế giới, dù sao chỉ cần con số có chút thay đổi, sẽ ảnh hưởng đến công ty và tình hình tài chánh, không thể nào khinh thường.

Ngồi xuống, hân gọi điện thoại trước cho trợ lý, mà trợ lý đi theo hân cũng thật lâu, đều đã quen tính cách của hân, mỗi lần đi công tác về nước buổi tối, đang ngồi chờ điện thoại của hân.

“Là ta, mấy ngày nay FSC bên kia có tin tức gì ko?” Thiệu Chi Ung thần nhiên hỏi.

“Gió đổi chiều thực nhanh, ai cũng không dám trước hé răng, chỉ sợ chọc không đúng người.” Điện thoại kia trả lời.

Trầm ngâm giây lát, hân lập tức chỉ thị, “Tìm một cái danh sách rồi bố trí bữa tối, ta nghĩ muốn xem xem những người muốn đối hưởng đó, đến lúc đó mới có thể tức thời ứng đối, bởi vì thời cơ mẫn cảm, nhớ rõ bí mật 1 chút. Đừng cho ai phát hiện.” Không quên cẩn thận dặn dò.

“Là.” Điện thoại kia quả nhiên trợ lý chạy nhanh đem cơm hội an sắp xếp nhét vào hàng đầu công tác hạng mục công việc. “Phó tổng, chúng ta sao không dùng chủ tịch danh nghĩa mời, làm cho này đó quan viên cùng bạn tham gia, chẳng những có thể kỹ xảo tính mềm hoá cơm hội mục đích, đến lúc đó cho dù tiếng gió

để lộ, chúng ta cũng có thể nói là chủ tịch cùng lão bằng hữu tụ hội, lấy phản bác ngoại giới nghĩ kĩ trắc, có vẻ sẽ không lạc dân cư thật.”

Thiệu Chi Ung suy tư giây lát,” Hảo, người toàn quyền xử lý. Mặt khác, đừng quên liên tục chú ý lực nhà tư sản mặt động tĩnh, cần phải muốn ở bọn họ hành động phía trước, nắm giữ sở hữu tình thế.”

“Ta biết.”

“Trước như vậy, còn lại chờ ta ngày mai vào công ty nói sau.” Treo điện thoại, Thiệu Chi Ung thế này mới bắt đầu làm công việc kế tiếp.

Từ khi Thiệu Chi Ung nhậm chức phó tổng kiêm nhiệm Thiệu Dương tập đoàn, hắn có sách lược dài, lượng công việc nhân lên gấp đôi, mặc dù ko ngủ đủ ngủ, nhưng hắn cũng không cảm thấy vất vả, ngược lại làm không biết mệt.

Người khác đều nói hắn là cái không hơn không kém cuồng việc quá sức, nhưng hắn cảm thấy hắn chính là đối chính mình càng ôm càng nhiều công việc càng thấy nhiệt tình thôi, trong thương trường tiền tài trò chơi luôn tràn ngập luôn khiêu chiến, làm cho người ta không thể tự kiềm chế thật mê muội trong đó.

Rất nhanh tức thời xem tin tức đồng thời, ánh mắt không quên nhìn sang màn ảnh những con số biến hóa, trong óc lại không ngừng suy tư về những vấn đề tiếp theo.

Mãi lo chăm chú làm việc, không biết lại qua vài tiếng đồng hồ, mệt mỏi rốt cục đột kích, hắn mới đẩy những con số dài dòng ra, mắt nhắm lại, xoa bóp lông mày.

Không tự chủ được, Thiệu Chi Ung tự nhiên nhớ tới hắn cùng Bạc Khả Vân hôn tiền ước hội, nhớ tới nàng kia thật xinh đẹp mà ánh mắt thật trống rỗng

4. Chương 1 (tiếp Theo):

Lần đầu tiên, bọn họ hẹn gặp ở 1 nhà hàng Pháp, về sau vài lần gặp mặt, cũng đều là ở chỗ này.

Bọn họ cơ hồ không có gì nói chuyện với nhau, chỉ yên lặng chăm chú ăn món ngon, nếu người ngoài nhìn vào, nếu không biết là về sau sẽ kết hôn, thoát nhìn thật đúng là giống là bị bắt phải dùng cơm cùng người xa lạ.

Bạc Khả Vân cho hắn ấn tượng, chính là người xinh đẹp lại lạnh lùng như núi băng.

Hắn ít nhất kết hôn có nhiệt tình, nhưng hắn thật sự hoài nghi, Bạc Khả Vân có thể nào nhiệt tình với cuộc hôn nhân này sao?

Bất luận thời điểm nào, nàng đều là chăm chú cho hình dáng cũng như trạng thái lúc nào cũng phải hoàn mỹ, cơ hồ rất khó đoán biết khuôn mặt nàng đang vui, giận, buồn, khổ như thế nào.

Mỗi lần nhìn gương mặt của nàng giương ra ánh mắt trống rỗng, Thiệu Chi Ung cảm thấy nàng cực kỳ giống búp bê thủy tinh bày trong tủ kính cùng với gốm sứ, tuy rằng rất đẹp, nhưng lại vô cùng mong manh, bình thường.

Bất quá có lẽ chính là nàng có cá tính điềm tĩnh, mới có thể làm cho mẫu thân liếc mắt một cái liền chọn nàng làm con dâu, dù sao con dâu đúng thật hoàn mỹ.

Không sao cả, chỉ cần nàng không kiêu căng, không đùa giỡn tính tình, không cần vọng tưởng hắn phải hy sinh công việc để nhân nhượng nàng, hắn tự nhiên sẽ cho nàng cả đời không phải lo ăn lo mặc. Cho dù không có yêu, duy trì một đoạn tương kính như tân hôn nhân, hắn là không phải quá khó khăn.

Dù sao bọn họ đều là người trưởng thành rồi, trách nhiệm chính là trách nhiệm, nghĩa vụ chính là nghĩa vụ, hoàn thành là sứ mạng duy nhất.

Nhìn xem thời gian, gần 3 giờ sáng, hắn nên trở về phòng ngủ, sáng sớm đi công ty còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý, rất nhiều vấn đề muốn ở hội nghị thảo luận, hắn phải bảo trì tinh thần mới được.

Chờ đem máy tính và thông tin này nộp thu thập vào, Thiệu Chi Ung đi ra thư phòng, bước chậm trở lại phòng ngủ, cơ hồ hần vừa nằm đến trên giường, nghĩ đến sớm ngủ say thê tử đột nhiên nàng lại nhảy xuống giường, trừng trừng mắt đôi mắt đẹp, vẻ mặt kinh hãi nhìn hần

“Người làm sao vậy, không phải đã ngủ sao?” Thiệu Chi Ung nhìn nàng bưng tỉnh, ngô, nguyên lai nàng cũng không phải đã ngủ say rồi sao?

Xem, người kia ánh mắt tựa như radar dò xét, đôi đồng tử theo dõi hần nhất cử nhất động, nói không chừng chỉ cần hần hơi có động tác, viên đạn lập tức sẽ ở trước tiên bắn trúng hần. Thiệu Chi Ung đột nhiên cảm thấy chính mình mắc cười.

“Người, người, người..... Người như thế nào vào được?” Bạc Khả Di khẩn trương đến đầu lưỡi đều lú lại.

Tân hôn thứ nhất buổi tối, Thiệu Chi Ung vẫn ngủ ở trong thư phòng, nàng còn tưởng rằng hần tính về sau đều ở tại thư phòng, đem phòng tặng cho nàng, như thế nào hiện tại hần lại chạy về đến đây?

“Đây là phòng của ta, giường của ta, ta vì sao không thể vào đến ngủ?” Hần không biết nên khóc hay cười hỏi lại nàng.

“Nhưng là..... Ta không thói quen cùng người ta ngủ.” Trên thực tế, nàng là không thói quen cùng “anh rể.” Ngủ ở cùng nhau trên giường, chuyện gì cũng chưa phát sinh, nhưng vẫn là sẽ làm nàng cảm thấy loạn luân.

“Ta đây xin khuyên người tốt nhất bắt đầu thói quen.”

Không mang theo cảm tình, đơn giản đem nói cho hết lời, hần kéo qua chăn ngả đầu ngủ, cố tình xem thường ánh mắt hình viên đạn vẫn dửng dưng mãnh nhìn chằm chằm chính mình. Hần ngủ được mới là lạ!

Chậm chạp không đợi đến nàng trên giường, Thiệu Chi Ung nhíu mi khởi động thân mình, tức giận nhìn nàng, “Người rốt cuộc muốn hay không ngủ?” Hần mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.

“Người, người..... Ta, ta.....” Muốn ngủ là muốn ngủ, vấn đề là có hần ở, nàng nào dám ngủ?” Thiệu Chi Ung, ta, ta cũng không thể được với người thương lượng một việc?” Nàng hỏi cảnh giác sợ hãi.

“Nói mau.” Không cần phải lãng phí thời gian.

“Chúng ta có thể... không cần có thân mật quan hệ? Tuy rằng chúng ta đã muốn kết hôn, nhưng kỳ thật cùng người xa lạ, như vậy.....” Nàng đỏ lên mặt, ngữ khí phun ra nuốt vào.

Thiệu Chi Ung hiểu được nàng là sợ hãi phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, nhưng nàng chung quy vì hần phải nói dương tong đường, sớm muộn gì cũng thôi, nói sau. Hần cũng không phải là thứ nam nhân nửa người nửa động vật, nếu nàng không cam tâm tình nguyện, hần cũng không tưởng chạm vào nàng. Hần đối với sấm vai cường bạo xâm phạm chính vợ mình. Chuyện này thật ngu xuẩn, một chút hứng thú hần đều không có!

Bất quá nhìn đến bộ dáng nàng kinh hãi, hần nhịn không được dọa nàng, “Nói như vậy không chừng càng kích thích.....?”

Quả nhiên, toàn bộ khuôn mặt nàng đột nhiên trắng xanh, rất giống là gặp quỷ, dường như toàn thân run rẩy không ngừng.

Phản ứng của nàng làm cho hần cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, lập tức nghiêm mặt, “Ta không có khả năng vĩnh viễn cũng không chạm vào người, người hiện là Thiệu Chi Ung thê tử, tất nhiên phải giúp ta sinh nhi dục nữ, trừ phi người có thể một người hoàn thành chuyện này.”

Nàng cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên hiểu được chỉ dựa vào một người là sinh không ra tiểu hài tử, chính là hần muốn tiểu hài tử, cũng phải tìm cách đối phó. Nàng chính là bị bắt gả cho hần tạm thời, cũng không phải là thê tử thật sự của hần, không công bị ăn, hỗ trợ sinh tiểu hài tử loại sự tình này, nàng cũng không muốn làm.

“Đương nhiên không phải vĩnh viễn, chính là tạm thời không nên..... Ta cần một chút thời gian chuẩn bị tâm lý.” Nàng tỏ vẻ khiếp sợ, cố gắng chính mình tranh thủ một chút giảm xóc thời gian.

“Của người tạm thời là bao lâu?”

“Ít nhất cũng muốn hai tháng.” Hai tháng cũng là nàng cùng lão ba ước định kỳ hạn, chỉ cần sống quá đi, nàng liền an toàn.

“Đáp ứng người ta có cái gì ưu việt?” Thương nhân là coi trọng ích lợi, nàng cùng hắn thương lượng đàm phán, sẽ không ngay cả cái nguyên nhân dẫn đến?

“Ta, ta.....” Ấp a ập ứng.

Xem ra thê tử này không phải đàm phán cao thủ, bất quá nếu nàng nói nàng cần thời gian đến quen thuộc này đoạn hôn nhân, quen thuộc hắn, kia còn có cái gì so với tự tay chuẩn bị đối phương cuộc sống càng nhanh chóng đâu?

“Ta đáp ứng người, nhưng là ”

“Nhưng là cái gì?”

“Về sau cuộc sống mọi việc lớn nhỏ, người nhớ giúp ta để ý.”

Nghe vậy, nàng lập tức tràn ra một chút sáng lạn mỉm cười, “Không thành vấn đề.” Nàng liền nói còn liệu mạng gặt đầu.

Bạc Khả Di nguyên bản còn tưởng rằng tiêu tốn một phen mới có thể thuyết phục hắn, không nghĩ tới hắn tự nhiên sảng khoái đáp ứng, thật sự là ra ngoài ý liệu.

Khả Di tươi cười, ánh mắt hy vọng mang theo Thiệu Chi Ung trong trí nhớ trống rỗng đôi mắt đẹp lý phật đi ra, hắn nhất thời kinh sợ đã quên hô hấp, thật lâu không thể hoàn hồn.

Nguyên lai ánh mắt của nàng như vậy thật đẹp, như vậy có thể nói!

Tuy rằng hắn đã muốn đáp ứng rồi, nhưng Bạc Khả Di rất sợ hắn hội lâm thời đổi ý, cho nên lo lắng lại ở xác định một lần, “Là hai tháng nha, không phải hai ngày hoặc là hai tuần.”

“Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên.” Tưởng ở cạnh tranh kịch liệt thương trường thượng sống yên, đầu tiên sẽ bị một lời nói đáng giá ngàn vàng dùng khí, chỉ có ngu ngốc mới có thể nuốt lời.

“Người thật sự nguyện ý?”

Thiệu Chi Ung bị của nàng liên tiếp hoài nghi, ngữ khí trở nên lạnh lẽo, “Bạc Khả Di, ở trên giường cũng chỉ có hai kiện sự có thể làm, nhất là ngủ, hai là làm tình, ta cho người một phút đồng hồ lo lắng, nên đi lên nằm, nếu là phải làm ”

Không đợi hắn nói xong, Khả Di chạy nhanh hiện lên giường, an an phận phận nằm ở vị trí cũ, không dám nhúc nhích, siêu cấp.

“Chấn.”

“Nha, thực xin lỗi, cho người, cho người.” Nàng chạy nhanh đem chính mình chiếm lấy chăn bông đáng vốc tiêu tụy dâng ra hơn phân nửa, xoay người đưa lưng về nhau hắn, lui thành tiểu con tôm, vụng trộm cười rung người..

Vẫn cảm giác được không hề mình bạch tiếng cười động truyền đến, Thiệu Chi Ung buồn bực phiêu đưa lưng về nhau chính mình thân ảnh liếc mắt một cái, thầm nghĩ, nàng đây là cười trộm sao?

Hắn không nhìn lầm đi, lạnh lùng băng sơn mỹ nhân tự nhiên cũng có như vậy nhân tính hóa thời điểm?

Hôm sau sáng sớm, Bạc Khả Di vào nhà bếp nhàn nhã nấu cháo hào, đột nhiên nghe được rõ ràng điện thoại tiếng chuông truyền đến. Ai a, sớm như vậy? Trong lòng buồn bực nói thầm, nàng đã muốn buông trong tay thìa, bước nhanh đi đến phòng khách tiếp khởi điện thoại ” Uy, nhĩ hảo, xin hỏi vị ấy?”

Là tài xế của Thiệu Chi Ung đánh tới, nói xe lâm thời có chút vấn đề, nên sẽ đến đón hắn trễ, nàng thế này mới ý thức được người kia đang ở trong phòng ngủ vui. Người nào đó nói là muốn đi làm, mà nàng vừa mới còn tự tiện đem tắt đồng hồ báo thức của hắn, trong lòng không khỏi cả kinh.

Nàng cố giữ bình tĩnh, lễ phép hỏi hạ, lái xe tiên sinh nói cho nàng, Thiệu Chi Ung mỗi ngày đều 6 giờ rưỡi đúng giờ rời khỏi nhà đi làm.

Trời à, 6 giờ rồi? Sớm như vậy đi công ty là muốn giúp lão bản rửa chén à? Nếu nàng, thà rằng ở trên giường nhiều lại trong chốc lát, dù sao công tác vĩnh viễn làm không xong, quá lao tử lại không thể đổi kim bài.

Treo điện thoại, nàng xem nhìn lên tường, đã muốn sáu giờ hai mươi lăm, nếu không gọi hẳn rời giường, chắc là sẽ không kịp ăn bữa sáng. Nàng vội vàng vào nhà bếp tắt bếp, sau đó nhanh chóng đi hướng phòng ngủ, chuẩn bị gọi hẳn rời giường. Không nghĩ tới ở nàng sắp đi đến mép giường, không cẩn thận đá đến đôi chân rậm lông, nàng phản ứng không kịp, cả người liền trực tiếp bay đi phía trước

“Ách.....” Một tiếng la kêu rên vang lên, tự dừng tại họa bất ngờ làm Thiệu Chi Ung đột nhiên mở to mắt, trừng mắt nhìn thê tử đang bổ nhào vào ngực, hại hẳn thiếu chút nữa đi đời nhà ma.

“Đối, thực xin lỗi, ta chỉ là muốn đến gọi người rời giường.....”

“Này vẫn là ta cuộc đời gặp qua tối có sáng ý phương pháp.” Bị đâm cho xương sườn phát đau Thiệu Chi Ung nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha, mau đừng nói như vậy.” Cửa nàng khoe miệng hơi hơi run rẩy, mồ hôi lạnh ứa ra.

Biết chính mình mang họa, Bạc Khả Di kích động muốn bò lên thân, luống cuống tay chân ở hẳn trên người một trận loạn áp, đem hết có khả năng tưởng khởi động thân thể của chính mình, bỗng nhiên, Thiệu Chi Ung thở hắt vì kinh ngạc, gằm nhẹ, “Đừng nhúc nhích!”

Nàng theo tiếng nhìn về phía hẳn, đồng thời lòng bàn tay mơ hồ đụng đến một cái không tầm thường vật cứng..... Nàng nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, không biết làm sao.

5. Chương 2:

Nàng theo tiếng nhìn về phía hẳn, đồng thời lòng bàn tay mơ hồ đụng đến một vật cứng..... Nàng nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, không biết làm sao.

“Chính là buổi sáng chưa ra khỏi giường, phản ứng sinh lý bình thường.” Thiệu Chi Ung tức giận nói.

Nghe được hẳn như vậy thuyết minh, Bạc Khả Di chỉ cảm thấy tăng vọt nỗi thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nàng nhanh rút tay về, thất tha thất thểu rời đi, lui hơn mười bước.

Thiệu Chi Ung thật mạnh hô một hơi mới chậm rãi đứng dậy.

Mặt mày nàng trùng xuống, xấu hổ vô cùng, hoàn toàn không dám nhìn hướng hẳn, “Vừa mới tài xế gọi điện thoại nói xe có chút vấn đề, sợ sẽ phai đến trễ, ta nghĩ người nếu không đứng lên rửa mặt chải đầu, sẽ không kịp ăn bữa sáng.”

Hắn đang ngồi đứng dậy, nhìn qua đầu giường kia chiếc đồng hồ báo thức điện tử, chân mày nhíu lại thật nhanh. Hẳn làm sao có thể ngủ say như vậy, tự nhiên không có nghe đến đồng hồ báo thức, việc này chưa từng bao giờ xảy ra, là đồng hồ báo thức hỏng rồi ư?

Tựa hồ là nhìn thấu trong lòng hẳn buồn bực, Bạc Khả Di vội vàng tự thú, “Đồng hồ báo thức không hư, là ta ấn tắt, ta nghĩ nói người ngày hôm qua đã khuya mới ngủ, cho nên.....”

Con người đen như thiêu đốt thành linh quét nàng liếc mắt một cái

Bạc Khả Di tự nhiên hô hấp không được, ách, có áp lực, hẳn kia quắc mắt làm cho người ta có áp lực, nếu nàng tiếp tục ở trong này, chờ một chút nhất định sẽ chết chắc, nàng vẫn là nhanh chút trốn đi tốt hơn, “Người đi trước đánh răng rửa mặt, ta đi múc cháo cho người ăn sáng...”

Vừa nói, nàng xoay người muốn đi ra phòng.

“Đợi chút ” Hẳn mở ra chặn đứng dậy xuống giường,” Trước giúp ta chuẩn bị quần áo.”

“Gi?” Nàng quay đầu lại, dùng khó hiểu ngu dần bộ dáng nhìn hẳn.

“Không phải nói tốt lắm sao, về sau ta mọi việc lớn nhỏ trong lúc sống chung, người đều tự mình giúp ta để ý.”

Bình tĩnh, “Ta lập tức đi.” Vừa dậm bước lập tức lại quay đầu, “Đúng rồi, người muốn mặc một bộ như thế nào?”

Hắn không ở nhà mấy ngày nay, nàng vụng trộm xem qua tủ quần áo, chắc chắn, so với nữ nhân không hề kém cỏi, tủ quần áo của hắn thường làm người ta có cảm giác tốt, ngay cả nàng khi hỏi câu này đều không thể là đùa ngốc, nhất định phải kiểm cho hắn 1 bộ thật tốt.

“Tùy tiện, người quyết định là tốt rồi.” Dứt lời, hắn xoay người tiến đến phòng tắm rửa mặt chải đầu, không hề để ý nàng.

Là, là, là, nàng hiện tại thân phận là thê tử của hắn, từ hôm nay trở đi muốn bắt đầu phụ trách chuẩn bị cuộc sống, không biết nàng cho hắn chuẩn bị một “bộ đồ mới như Quốc Vương”, chồng nàng có nguyện ý hay không để mặc?

Bạc Khả Di nhất tưởng đến kia cảm thấy thật buồn cười, nhin không được bướng bỉnh thè lưỡi, tiến đến phòng thay quần áo, tủ quần áo của hắn đầy đủ tây trang, áo sơ mi, caravat.....

Hắc, bạn Khả Di rất lợi hại đúng không? Chính nàng cũng như vậy cảm thấy, có lẽ nàng thực thích hợp làm quản gia không chừng.

Vài phút sau, Thiệu Chi Ung vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái tiến vào, thừa dịp hắn thay quần áo, Bạc Khả Di đang muốn muốn rón ra rón rén chuồn đi, biểu tình cực kỳ giống một cái con chuột lén lút, thật buồn cười, sao biết, đột nhiên, của nàng cánh tay mạnh bị túm trụ

“Người muốn đi đâu?”

Bạc Khả Di trừng mắt chính mình bị nguy hiểm, vẻ mặt khó hiểu. “Đi giúp người đem cháo lên.” Nàng cho 1 lý do hợp lý, trên thực tế là vì hắn thay quần áo, nàng ngượng ngùng lưu lại, cảm thấy thối lui sớm cho có vẻ lễ phép, có tình có nghĩa như vậy mà!

“Lại đây giúp ta đeo caravat.” Dứt lời, hắn đem caravat nhét vào trong tay nàng, sau đó trước mặt nàng cởi áo chòang ngủ, thay ra bên trong tây trang.

Bạc Khả Di trong lúc nhất thời không biết nên nhìn về phía nơi đó, nhất thời mặt đỏ tim đập, cả người sung huyết não, trái tim như nổ tung vì thẹn.

“Nhanh chút!” Hắn giục.

“Nha.....” Nàng hoàn hồn, vội vàng tưởng đem caravat quàng qua sau gáy hắn, nhưng là ” Ách, người có thể cúi đầu không?” Nàng phát hiện hắn so với nàng tưởng tượng còn cao lớn hơn, cho dù nàng đã muốn kiễng chân, thân dài quá hai tay, vẫn là bắt không đến cổ lão chồng.

Thiệu Chi Ung khoe miệng chợt mỉm cười, biết nghe lời phải cúi đầu, hai người mặt nhất thời dựa vào quá gần.

Bạc Khả Di nhin không được ở trong lòng nói thầm, rõ ràng là cô em vợ, lại muốn dùng thê tử thân phận đứng trước mặt anh rể, thật là nói không nên lời quỷ dị, hơn nữa vì sao nàng còn phải giúp hắn đeo caravat? Như vậy thật quá thân mật, làm cho nàng cả người không được tự nhiên.

Nàng rất nhanh mang caravat qua cổ hắn, cố gắng không nhìn tới hắn, mà hắn cố tình áp sát mặt gần, tầm mắt như thế nào trốn cũng trốn không xong.....

Bình tĩnh mà xem xét, Thiệu Chi Ung có bộ dạng thật tốt, gương mặt tuấn tú có vài phần như công tử nhà giàu an nhàn sung sướng. May mắn thay hắn có hai con mắt khí phách, xứng thượng hai hàng long rậm mày, mũi cao thẳng, môi dày vừa phải, thật sự rất khó xem nhẹ. Vẻ bề ngoài quá xuất sắc.

Chậm chạp không đợi đến nàng đeo caravat hoàn chỉnh, Thiệu Chi Ung liếc mắt một cái, phát hiện nàng chính nhìn chằm chằm chính mình, tựa hồ như 1 cô gái nhỏ đang hoang mang.

“Làm sao vậy? Sao không mang?” Hắn thấp giọng hỏi.

Hắn hỏi thình lình, làm cho nàng kích động không kịp lấy lại tinh thần, vừa nhấc mắt, liền bị hắn thâm thúy nhìn thấy, cả người giống rơi vào cạm bẫy, nháy mắt không thể động đậy, tự cảm thấy tim đập nhanh.....

Đột nhiên, hấn vương đôi bàn tay ấm áp cầm lấy trong tay nàng cái caravat, nàng kinh hãi định rút về, lại bị hấn chặt chẽ bắt lấy –

“Ta dạy cho ngươi, nhìn cho kỹ nhé.”

Thiệu Chi Ung nắm tay nàng, chậm rãi di động, trong tay caravat lên lên xuống xuống thật dễ dàng xuyên qua, chỉ chốc lát sau, một cái nơ thật đẹp hiện ra, hấn tiếp tục lôi kéo tay nàng điều chỉnh chiều dài, đem nơ chậm rãi kéo lên đỉnh, “Nhớ kỹ không?”

“.....” Nàng căn bản không biết chính mình hay không nhớ kỹ không, chỉ cảm thấy đầu thật mơ hồ, suy nghĩ trống rỗng.

“Không quan hệ, nhiều luyện tập vài lần sẽ biết.”

Gì, nhiều luyện tập vài lần? Ý tứ là nói, về sau nàng mỗi ngày đều giúp hấn đeo caravat? Trời ạ, một lần liền làm cho bạn Khả Di đầu óc cháng váng não lại trương to, nếu mỗi ngày buổi sáng đều như vậy, nàng sẽ phát điên mất.

“Suy nghĩ cái gì? Ngươi mặt đều đỏ.”

Hấn đầu ngón tay lơ đãng lau qua khuôn mặt nàng, khiến cho nàng một trận tê dại, kinh hoàng vội vàng sau này lui đi nhanh –

“Ta, ta đi giúp ngươi đem cháo múc cho nguội bớt.” Nói xong, nàng liền hoang mang rối loạn chạy ra khỏi phòng thay quần áo..

Thiệu Chi Ung nhin không được liền liếc nhìn thân ảnh chạy trốn của nàng, khi hấn ý thức được chính ánh mắt của mình đang truy đuổi, hấn bỗng đứng thu hồi tầm mắt, nhanh chóng chuẩn bị xong.

Chờ Thiệu Chi Ung đi vào bàn ăn , một chén cháo hào nóng liền xuất hiện trước mặt hấn, mới vừa rồi còn hoang mang rối loạn Bạc Khả Di dĩ nhiên khôi phục trấn định, trên mặt đỏ ửng phai nhạt không ít.

Hấn mặt không chút thay đổi nhìn món cháo trăm năm chưa ăn.

“Cháo hào, như thế nào, ngươi không thích?” Nàng nhay bén hỏi.

Hấn không trả lời, nắm thìa, đưa một muỗng vào miệng. Ngay từ đầu còn không cảm thấy có cái gì đặc biệt, dù sao ấm áp thực dễ gọi, liền một ngụm tiếp một ngụm, hưởng miệng đưa, chờ hấn ý thức được, đã hết sạch chén cháo, hấn lại muốn ăn thêm.

“Còn muốn sao?” Bạc Khả Di vui vẻ hỏi.

“Àn, thêm một chút.”

Bất tri bất giác hấn cứ như vậy liên tục ăn ba bát cháo, rồi sau đó mới thỏa mãn đứng dậy, chuẩn bị đi làm.

Trước kia, hấn bữa sáng chính là một ly cà phê đen, không nghĩ tới hôm nay tự nhiên ngay cả ăn ba bát cháo, thật sự là thật đẹp vị, vị thỏa mãn, tâm tình cũng thật tốt đứng lên.

—————(Chỗ này cho note 1 chút!!!! Đến lúc này thì xin phép được thay đổi cách xưng hô cho thân mật hơn! Lúc trước là tại 2 người còn xa lạ quá nên giữ ta và ngươi... J)

“Sáng sớm, em đi đâu mua cháo?” Hấn ở cửa trước mang giày, thuận miệng hỏi. Nói đến xấu hổ, hấn ở trong này ở lâu như vậy, còn không biết gần đây có chỗ bán cháo ngon như vậy.

Bạc Khả Di về mặt cổ quái nhìn hấn. Buồn cười, này thiếu gia chẳng lẽ không biết nói hấn ở là khu dân cư cao cấp sao? Muốn ở trong này tìm chỗ ăn sáng, quả thực so với lên trời còn khó hơn, nhiều lắm chỉ có vài món cao cấp ở nhà hàng, nhưng là không có khả năng sáng sớm liền mở cửa buôn bán, tân hôn ngày đầu tiên nàng liền đã lĩnh giáo rồi, tất nhiên hấn hoàn toàn không biết gì cả.

May mắn nàng ở nước Mỹ du học được tôi luyện một thân một mình phải tự mình chăm sóc chính mình, làm điểm tâm đồ ăn cho còn không thành vấn đề, ở khu dân cư cao cấp này nếu không nấu phải đồi chết, thật sự không phải chuyện gì quá to lớn.

“Em tự nấu.”

Thiệu Chi Ung đang chờ nàng đưa tập hồ sơ liền nhìn nàng kinh ngạc liếc mắt một cái, “Em thật xuống bếp?”

Di, có như vậy ngạc nhiên sao? Con người ai cũng phải ăn, xuống bếp làm món này nọ cho đầy bụng cũng không phải cái gì rất giỏi, hần có cần tất yếu như vậy kinh ngạc nhìn chằm chằm nàng sao? Vẫn là, hần lo lắng ăn cháo này bị tiêu chảy?

“Anh lo lắng sao? Muốn em giúp anh chuẩn bị thuốc mang đi công ty?” Nàng thề, này tuyệt đối là trăm phần trăm thành khẩn đề nghị, không phải cố ý chơi hần, bất đắc dĩ người ta không cảm kích.....

Thiệu Chi Ung mâu quang hóa thành hình viên đạn, hung hăng nhìn hướng nàng, “Không cần.” Ngữ khí lạnh lùng cực kỳ.

Thật khó hầu hạ, như vậy cũng không cần phải quan tâm. Bạc Khả Di đột nhiên cảm thấy chính mình tựa như tiểu con dâu, mà người khó ưa ác độc mẹ chồng là Thiệu Chi Ung.

Nàng đắm chìm ở chính mình ảo tưởng, hồn nhiên không có phát giác hần sớm đem của nàng biểu tình thu hết đáy mắt. “Cô bị thần kinh mất cân đối hả?” Hần nhìn không được cau mày hỏi. Nữ nhân này tâm tình thật đúng là không ít quái dị.

“Hắc hắc..... Đúng vậy, phải đi bác sĩ đã lâu.” Nàng dùng khuôn mặt tươi cười trả lời.

Quả nhiên, Thiệu Chi Ung hoàn toàn làm lý giải của nàng bất ngờ, cười lạnh nói, tặng nàng một cái liếc mắt, bước đi khỏi nhà, trước khi đi không quên dặn, “Ngày mai lại nấu một lần.”

Ngô, lại nấu một lần..... Hần thật thích sao? Thật sự là cá biệt nam nhân, thích liền nói thẳng thôi, nàng tuy rằng vùng trộm cười nhạo hần, nhưng cũng bởi vì hần nói những lời này, không tự giác đứng ở cửa cười ngây ngô đã lâu.

Trên đường đi tới công ty, ngồi ở sau Thiệu Chi Ung xem nhật báo sớm về phiên tài chính và kinh tế, nhưng trong đầu tưởng tất cả đều là Bạc Khả Vân, báo chí nội dung một chữ cũng không thấy đi vào.

Kỳ quái, hần rõ ràng nhớ rõ Bạc Khả Vân là thiên kim đại tiểu thư, không nghĩ tới nàng tự nhiên lại có thể xuống bếp, hơn nữa tay nghề còn rất tốt, hoàn toàn không thua Thiệu gia lão đầu bếp chuyên môn phụ trách ba bữa ăn.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ..... Là hần lầm?

6. Chương 2.2

Vào lúc ban đêm tan tầm về nhà, Thiệu Chi Ung vào phòng thay quần áo, liền nhìn đến Bạc Khả Vân nhón chân không biết ở việc cái gì, cả người thở hổn hển. “Người đang làm cái gì?”

Thình lình xảy ra câu hỏi, làm cho đứng ở ghế trên Bạc Khả Di thực tại bị bất ngờ, giơ lên cao ở giữa không trung hai tay buông lỏng, hần ngược mắt thấy tay nàng đang giơ khăn phủ giường đang chuẩn bị đổ xuống. Nàng vội vã né tránh, nhưng không kịp, , liền cả người té xuống –

“Cẩn thận!” Thiệu Chi Ung đi nhanh xông lên, tức thời tiếp được nàng, hần căn bản cảm thụ sức nặng nàng, không khỏi hoài nghi này nữ nhân ăn vào trong bụng gì đó đều đi nơi nào!

Nhắm chặt hai mắt, kinh hồn chưa phủ Bạc Khả Di gắt gao nắm chặt hần, miệng theo bản năng nhắc đi nhắc lại, “Nam mô a di đà phật, Bồ Tát phù hộ.....”

“Niệm xong chưa? Cứu em là anh, không phải Phật tổ cũng không phải Bồ Tát, lại càng không là thượng đế!” Nhú mày nhìn trong lòng nữ nhân, tức giận nói.

Bạc Khả Di vừa nghe, vội vàng mở ra hai mắt, vừa thấy mặt của Thiệu Chi Ung, nàng chạy nhanh giãy dụa, muốn từ hần trong lòng né ra, quả nhiên, hần nhất buông tay, nàng lập tức thiểm thật xa, “Cám ơn.”

Thiệu Chi Ung nhìn nàng liên tiếp biểu tình cùng động tác, có điểm bất đắc dĩ lại có điểm buồn cười, nàng làm chi một bộ nam nữ thụ thụ bất thân, giữ gìn trinh tiết bộ dáng, xem ra hần hần là phải làm một khối “Trinh tiết liệt nữ” kim bài cấp nàng.

Nàng trộm dò xét hần liếc mắt một cái, phát hiện hần tựa hồ còn tại chờ đợi của nàng trả lời, ngón tay ngọc duỗi ra, chỉ hướng khăn phủ giường giải thích nói:” Em sửa sang lại phía trước đưa tẩy khăn phủ giường, như vậy sẽ không chiếm không gian.”

“Muốn làm sao?”

“Trên cùng không cách.”

Thiệu Chi Ung dùng cánh tay nhẹ nhàng kéo tấm trải giường. Khả Di ngoan ngoãn nhìn hần, nàng quả thực nôn nóng đến chết, thật là, ngay cả khăn phủ giường cũng khi dễ nàng à!

“Cám ơn.”

Thiệu Chi Ung không có đáp lại, thẳng cởi áo khoác, cởi bỏ trói buộc một ngày caravat, “Anh muốn tắm rửa.”

“Nha.” Tắm rửa liền tắm rửa, hần là không cần báo cáo với nàng, Bạc Khả Di âm thầm lẩm bẩm.

Thấy nàng chậm chạp không hề động tay, Thiệu Chi Ung lại nhấn nại nhắc nhở, “ Quần áo của anh –”

A, nàng thiếu chút nữa lại quên, từ hôm nay trở đi, nàng phải để ý đến cuộc sống của hần! Bạc Khả Di chạy nhanh lấy tấm rửa quần áo, cung kính hai tay dâng đến trước mặt hần, hần mới vừa lòng hướng đi phòng tắm.

Hần vừa đi, cả người đang cứng ngắc Bạc Khả Di lập tức thả lỏng thở ra một hơi,” Thật sự là ăn hiếp người ta quá đáng mà....”.

Không, có lẽ làm cho người ta có áp lực không phải Thiệu Chi Ung này nhân, mà là đối với nàng mà nói, hần không phải trợ thủ của nàng, cũng không phải của nàng bằng hữu, mà là anh rể của nàng.

Nàng phải sống chung với anh rể vì chị, vì hần thu xếp mọi chuyện lớn nhỏ, nhưng là mỗi làm một chuyện, nàng sẽ nhớ tới tỷ tỷ, tự cảm thấy chính mình giống như vượt qua cái gì quá lớn lao, vì rằng làm cho nàng vừa thấy đến hần sẽ không tự chủ được chính mình.

Ngay tại nàng còn tại cảm giác sâu sắc phiền chán hết sức, tựa như chuông tiếng nói lại truyền đến –

“Bạc Khả Vân! Bạc Khả Vân –”

“Nha, lập tức đến.” Không biết này anh rể vừa muốn kêu nàng làm cái gì, nếu hần dám kêu nàng hỗ trợ xoát lưng, nàng mượn chổi bàn cầu đến hầu hạ hần, hoàn toàn rửa hần tâm linh, xem ai lợi hại, ha ha ha!

Chẳng qua Bạc Khả Di vừa mới đi đến cửa phòng tắm đang đóng chặt đột nhiên bị mở ra –

Trước mắt nam nhân toàn thân trần trụi, cựa ở bên hông vây quanh một cái khăn tắm, cho nên khăn đang rào trên ngực, gây gò thắt lưng, cơ bắp rắn chắc hai chân, giờ này khắc này tất cả đều nhìn một cái không sót gì.....

Ngô, nhìn không ra đến hần có dáng người tốt như vậy. Nàng còn tưởng rằng sống an nhàn sung sướng với hần mà không nghĩ tới như vậy có khi lại mất đầu như chơi.

Thân hình tuấn tú, hần không phải bề bộn nhiều việc sao? Việc nhiều đến nỗi muộn rồi cũng không trở về ăn, hại nàng nấu một đồng đồ ăn, kết quả hết thấy bỏ thùng rác, như vậy lại có thời gian rèn luyện thân thể, chắc chắn.

Nàng chê bai hần, lại nhìn không được xem xét hần trên người hoàn mỹ đường cong, đây là nàng cuộc đời lần đầu tiên thấy như thế đẹp mắt nam sắc, trong lúc nhất thời thật đúng là không biết nên làm thế nào cho phải.....

“Có nghĩ là sờ xem thử ko?” Thiệu Chi Ung mang theo cười lạnh hỏi.

“..... Không, không cần.” Rất kích thích, kích thích đến nàng cơ hồ muốn ngất xỉu đi.

“Vậy đem nước miếng lau đi!”

Hắn trêu chọc bẽn nhẹn, không chút khách khí, chẳng những không có làm cho nàng buồn phiền, ngược lại về mặt ứng hồng.

“Thật có lỗi.” Nàng như vậy thật thất lễ bị hắn nhìn thấu, nhất thời khẩn trương theo lời lung tung lấy tay sát miệng mình, lại không phát hiện nàng căn bản không có chảy nước miếng.

Nàng này bộ dáng ngốc nghếch còn có thật trẻ con, Thiệu Chi Ung nhìn đến đều muốn chết vì cười, nhưng hắn nhưng không có biểu hiện ra ngoài, biểu tình ngược lại trở nên càng nghiêm túc, “Em có muốn tắm ko?”

Nghe vậy, nàng đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin nhìn hắn — hắn nên sẽ không muốn kéo nàng cùng tắm đi? Đủ nha, này xu nam nhân!

Đối tân hôn vợ chồng mà nói, tắm chung quả thật là một loại tình thú, nhưng đối nàng mà nói quá mức kích thích, thực thật có lỗi, nàng chừng mực không như vậy khoan, giả tân nương không tất yếu phải như vậy, nói sau, hắn không phải đáp ứng quá hai tháng cũng không chạm vào nàng sao?

“Ách, thực thật có lỗi, em đã tắm sạch, không cần phiền toái, không cần phiền toái.....” Chỉ kém không toát ra một câu “Ngươi tử bề bộn nhiều việc”, vừa nói vừa sau này lui, đám cùng hắn rút ra an toàn khoảng cách.

“Lúc em tắm rửa có nước ấm sao?”

Hắn là đang hỏi vô nghĩa sao?” Có a, còn hại em bị mất một mảng da vì nóng.”

“Kia vì sao hiện tại chỉ có nước lạnh?” Lão chồng khó chịu hỏi.

Bạc Khả Di vừa nghe, suy tư giây lát, thở hốc vì kinh ngạc, tiếp theo run run khoe miệng, khuôn mặt tươi cười,” Một phút đồng hồ, cho em một phút đồng hồ, em hiện tại phải đi đem chổi nước mở ra, đừng nóng giận, em lập tức đi.” Nói xong liền xoay người phi cũng giống như chạy về phía sau ban công.

Đều do nàng này có thói quen, tắm rửa xong xem xét cửa sổ khi, thuận tay liền đem chổi cũng đóng, nghĩ rằng hắn đi làm về trẻ con không có tắm rửa đâu! Hy vọng hắn sẽ không bởi vì này dạng mà bị cảm, bằng không, hắn hẳn là sẽ tức giận nàng.

Thật vất vả tắm rửa xong, nàng thành kính đưa lên món bánh sủi cảo nóng hằm hập làm cho hắn ăn khuya, Thiệu Chi Ung kia gương mặt cuối cùng dịu đi không ít.

Hắn gấp một viên bánh sủi cảo tròn tròn, chấm một chút nước tương liền hướng miệng đưa, ăn ngon! (Nghe tả mà thèm quá cha mẹ ơi! Lâu lắm rồi ko được ăn hahah) Vị thật thơm ngon thật làm hắn sung sướng.

Bình thường tặng ca, trợ lý luôn mua cho hắn ăn, đầy mỡ béo ngậy làm cho hắn càng ngày càng không dám khen tặng, nếu không bởi vì đã đói bụng, hắn ngay cả chạm vào cũng không tưởng chạm vào, nhưng là này bánh sủi cảo sẽ không giống nhau, đồ ăn thịt và da bánh tỉ lệ thật vừa, khách sạn danh tiếng cũng không thấy được có thể làm tốt như vậy.

“Em đi đâu mua?” Hắn thật sự rất ngạc nhiên.

“Em tự gói.” Nàng về mặt đắc ý.

“Em còn có thể gói bánh sủi cảo?” Thiệu Chi Ung về mặt kinh ngạc, hắn nghĩ đến nàng hội nấu cháo hào cũng đã rất lợi hại, không nghĩ tới nàng còn có thể gói bánh sủi cảo.

Hóa ra nàng là một người phụ nữ thật tài giỏi, quả thật là hắn chưa tìm hiểu kỹ về nàng. Lúc trước nàng một người bị quảng đến một quốc gia xa lạ, tha hương lại không hợp khẩu vị đồ ăn căn bản không thể chịu nổi, bởi vì thật sự rất tưởng niệm món ăn hương vị quê hương, nàng liền tìm người học, thậm chí chạy đến nhà hàng trung quốc chạy bàn, chỉ vì muốn học cách làm đồ ăn.

“Ta ngay cả canh bao đều đã làm qua, không tin, lần khác làm cho người nếm thử” Bạc khoe môi nhợt nhạt cười khai.

“Người thật sự là làm cho ta kinh ngạc, người bây giờ với người trước lúc kết hôn, quả thực nếu ko biết ta sẽ cho là hai người.”

Ách, phán nếu hai người — hần, hần nên sẽ không là phát hiện cái gì đi? Bọn họ vừa mới bắt đầu cuộc sống, sẽ không nhanh như vậy đã bị vạch trần đi?

Xem ra ba lúc trước quá ngây thơ rồi! Chị như vậy vĩ đại, là Bạc gia kiêu ngạo, phàm là gặp qua nàng, đều cảm thấy thua kém. Các nàng tuy rằng là song bào thai, nhưng trừ bỏ diện mạo cơ hồ giống nhau như đúc, cái khác căn bản đều ko giống, khôn khéo như Thiệu Chi Ung, làm sao có thể không nhận ra? Hiện tại làm sao bây giờ, nếu như bị lộ...

“Em thật sự... Trước khi kết hôn em kém rất nhiều sao?” Nàng không yên bất an hỏi.

Hần đem của nàng khẩn trương nghĩ lắm nàng là ở lo lắng cho mình biểu hiện không tốt, ai ngờ, hần lại cảm thấy như vậy nàng dễ thân thiết hơn, làm cho hần cảm thấy hần đối mặt là một cô nương trưởng thành, mà không phải một búp bê thủy tinh.

Hần hơi hơi tác động khóe miệng, thân thủ xoa bóp nàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, “Đừng khẩn trương, như vậy tốt lắm.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng có một chút mỉm cười.

Thiệu Chi Ung nhanh xem xét của nàng khuôn mặt tươi cười, nàng cười lộ lên thực ngọt, khóe miệng nhỏ nhắn thực đáng yêu, khuôn mặt giống như ánh sáng rọi, không chỉ là tầm mắt bị nàng thật sâu hấp dẫn, không thể dời, liền ngay cả hần đầu ngón tay, cũng bị da mặt nàng mịn màng mê hoặc, trong lúc nhất thời luyến tiếc rời đi, không ngừng nhẹ nhàng sờ khuôn mặt, màu sắc dần dần trở nên ấm áp.....

Nàng vươn ngón tay qua lại ở trên mặt hần vỗ về, con ngươi đen giống như sâu không thấy đáy mắt, nhìn xem nàng không khỏi có vài phần dịu dàng.

Vì sao như vậy nhìn nàng.....

Vì sao cười đến như vậy đẹp mắt?

Hần nhất định không biết, hần muốn cười hay không cười bộ dáng thoát nhìn thực mê hoặc, ngay cả khi đằng đằng sát khí ánh mắt cũng lộ ra ma lực mê hoặc lòng người.

7. Chương 2.3:

Nên..... Sẽ không là phóng điện vào nàng đi? Bằng không vì sao nàng cảm nhận như có một loại điện giật làm cả người nàng như mất hồn a?

Không được, không được, phải giữ khoảng cách mới được!

Nàng khẩn trương đứng lên cầm ai tay hần, không nhìn tới ánh mắt ái muội của hần, ra vẻ ngây ngô cười nói: “Rất nhiệt, anh đừng làm nữa.”

Thiệu Chi Ung thế này mới ý thức được chính mình đang làm càn, vội vàng làm bộ ho nhẹ che dấu cảm xúc chính mình, ra vẻ thoải mái mà hỏi: “Tài nghệ của em đều là đi nơi nào học?”

“Trong lúc đi học, làm công trong nhà hàng, ông Lý dạy cho em.”

“Ba em cho em đi làm công trong nhà hàng sao?” Nhíu mày.

Hần không có nghe sai chứ? Bạc gia sủng nữ nhi là có tiếng, huống chi là như hoa như ngọc nữ nhi, hần không thể tin được nhạc phụ đại nhân cư nhiên sẽ vô tâm cho phép nữ nhi đi ra ngoài làm công.

Nhìn Thiệu Chi Ung không thể tin, nàng chợt thấy chính mình vì đắc ý đã quên thân phận, liền ngây ngô cười có lệ, “Chỉ có vài ngày mà thôi, ba ba đã biết, lập tức không cho em đi, lại nói tiếp cũng không xem như chính thức làm công.”

“Em là hòn ngọc quý trên tay duy nhất của họ, tất nhiên nhạc phụ nhạc mẫu tự nhiên không để em phải chịu khổ.”

“Là nha, là nha.....”

Đột nhiên gian, Bạc Khả Di cả người cứng đờ, đợi chút, cái gì duy nhất??? Hắn không biết nàng cùng tỷ tỷ là chị em sinh đôi? Trùng lớn hai mắt, không thể tin liếc về phía hắn.

Rất vớ vẩn, hắn làm sao có thể ngay cả thông tin cơ bản nhất về gia đình bối cảnh cũng không biết, liền quyết định đều đem nàng vào nhà ở chung cả đời? Vẫn là nói, đầu năm nay phong cách hôn nhân đều thịnh hành “Quen thuộc nhất lại là người xa lạ”. Không lẽ anh rể nàng cũng như vậy?

Không hiểu, nàng thật sự không hiểu.....

Nàng không ngờ Thiệu Chi Ung này ngoài làm việc điên cuồng còn rất hiếu thảo, nghe nói hắn ít nhất mỗi nửa tháng về nhà cha mẹ ăn cơm một lần, Bạc Khả Di còn tưởng rằng chính mình gặp được người ngoài hành tinh, nghĩ đến nàng căn bản là không nhớ rõ, có được bao lần gia đình nàng có đầy đủ cả nhà ngồi ở cùng nhau ăn cơm nói chuyện.

Chính là, không biết có phải hay người con dâu nào cũng vậy, vừa nghe chồng nói muốn về nhà cha mẹ chồng ăn cơm, cổ họng chợt tự nhiên co rút, hơn nữa nàng vẫn không thể nào nói đối quen, bình thường ứng phó với Thiệu Chi Ung đều đã là một cực hình, lúc này một lần đối mặt ba người của Thiệu gia, xem ra nàng hơi căng thẳng một chút.

Xe ở lưng chừng núi chạy tới, đột nhiên, cánh cửa lớn đập vào mắt làm Bạc Khả Di phải mở to mắt mà nhìn. Thiệu Chi Ung ấn nút điều khiển từ xa, cửa lớn chậm chậm mở ra, hắn đem xe tiếp tục đi phía trước, chỉ chốc lát sau, Thiệu gia đại trạch liền xuất hiện ở trước mắt.

Đó quả là một tòa nhà tráng lệ kiến trúc kiểu Baroque, từng cụm hoa, suối phun, pho tượng vẽ rồng điểm mắt càng tăng thêm mấy phần khí phái cho tòa nhà.

Bạc Khả Di không kịp được nhìn nhìn, nhất thời hiểu được ba vì sao coi trọng cuộc hôn nhân này, thậm chí không tiếc còn muốn nàng giả trang tỷ tỷ, bởi vì – Thiệu gia thật sự rất có tiền, Bạc gia còn thua kém mấy trăm lần, có thể có được khí phách như thế, không khó tưởng tượng Thiệu gia sự nghiệp tiền đồ phải thật kinh người.

Xe dừng, quản gia lập tức đi ra nghênh đón hai người, Bạc Khả Di giống cô con dâu nhỏ dường như luôn theo sát ở Thiệu Chi Ung phía sau, theo hắn đi vào nhà, vừa đến phòng khách, xa hoa trên sofa nhìn thấy Thiệu Trấn Đông ngồi ở chỗ kia xem giấy tờ.

“Ba, chúng ta đã trở lại.”

“Ba.” Nàng chạy nhanh kêu một tiếng.

Thiệu Trấn Đông nghe tiếng, buông báo chí, ngắm con dâu liếc mắt một cái,” Ân, Khả Vân cũng cùng nhau đã trở lại, hảo.”

Ách..... Thật sự là cái có uy nghiêm phụ thân, so với cha nàng thì càng uy nghiêm hơn nhiều, Bạc Khả Di không dám nhiều xem cặp mắt sắc bén kia chỉ giả bộ dụ ngoan. Vừa thấy đến Thiệu Chi Ung ngồi xuống, nàng cũng chạy nhanh ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh hắn, thất lưng thẳng tắp, hai tay để ở trên đùi, thoát nhìn như có giáo dưỡng, chính là có thể chống đỡ bao lâu..... Nàng cũng không biết.

“Mẹ đâu?”

“Buổi chiều liền ra khỏi nhà, vừa mới gọi điện thoại trở về nói đang trên đường về, hắn là sắp về rồi.”

Chuyện trò 1 hồi, 2 cha con bắt đầu tán gẫu chuyện kinh doanh của tập đoàn, đề tài còn muốn nói nhiều hơn, nàng tự nhiên một câu cũng không nói, đơn giản ngồi nghiêm chỉnh im lặng, làm như chính mình không còn tồn tại, như thế mới là vạn toàn chỉ sách.

Việc buôn bán quả nhiên là phải học thật nhiều, xem này cha con họ cùng nhau tán gẫu khởi sinh ý, nói nhiều vui vẻ còn có nhiều vui vẻ, căn bản đều đã quên thời gian. Bạc Khả Di cảm thấy chính mình muốn rút đi nhưng không nỡ..

A di đà phật, bà bà rốt cục đã trở lại, nhưng là, không ổn.....

Mẹ chồng vừa vào cửa liền ra mặt, mặc dù không trợn mắt lên, nhưng làm có cảm giác bà đang bức mình điều gì đó.

“Mẹ.” Thiệu Chi Ung trước kêu.

“Mẹ.” Nàng cũng chạy lại, nói năng ngọt ngào hơn một chút.

Bà bà nhìn nàng, cũng không gì thân thiện cho lắm, tươi cười cũng thực miễn cưỡng, “Khả Vân cũng tới rồi, đói bụng, chờ ta 1 chút liền ăn cơm, các người đi ra phòng ăn trước đi.”

Cha chồng đứng dậy, bọn họ hai người mới theo đuôi sau đó, chờ Thiệu mẫu cũng ngồi vào bàn sau, bữa tối mới chính thức bắt đầu.

“Làm sao vậy? Là ai làm bà tức tối đến vậy?” Thiệu Trần Đông hỏi trước.

“Còn không phải Trầm phu nhân, toàn bộ buổi chiều đều nói xách nói mé. Tôi nói cái gì đều bà ta cũng đều bác lại hết à. Chúng ta lấy được con dâu, bà ta hậm hực vì ngày xưa muốn làm sui gia mà gia đình mình lại kiếm được con dâu nhanh như vậy. Bà ta lại phao tin rằng ai lại đem con gái gả đi nhanh như vậy? Không phải là có vấn đề gì chứ?”

“So đo với người đừng làm gì cái bà này! Khó lắm con trai mới đem con dâu trở về, người cùng một nhà ăn một bữa cơm, đừng vì không thể làm sui gia với nhau khiến cho tâm tình không tốt.”

“Tôi đương nhiên phải vui mà ăn cơm, bởi vì tôi cưới được con dâu tốt, nàng lại còn là con dâu hiền thảo!”

Con dâu hiền? Đây ba chữ nhưng là làm cho Bạc Khả Di đỏ mặt hơi lạnh, run run nhìn xuống chân.

“Khả Vân, đến, ăn nhiều một chút, xem con hơi gầy.”

Thiệu mẫu gấp thiết nhiều đồ ăn, Bạc Khả Di lập tức cảm chén đi qua, lập tức lễ phép trả lời: “Cảm ơn mẹ, mẹ cũng nên ăn nhiều chút.”

“Tốt tốt, chúng ta mọi người đều ăn nhiều chút. Con trai cưng à, mẹ biết con thích nhất món gà nấu đậu, nên mẹ đã kêu phòng bếp chuẩn bị riêng cho con. Ăn nhiều nhiều 1 chút.” (cái món này là ta chém. Nguyên gốc là món lạt gà con đình, không biết đó là món gì. :D)

Ngô, hẳn yêu nhất món gà nấu đậu a, nàng muốn ghi nhớ đến, sau này có thể dùng món ăn để trấn an, hẳn là có thể sẽ làm đời sống chung dễ chịu hơn a.

Dùng cơm xong, bốn người dời đến phòng khách, nhàn thoại việc nhà, nhưng Bạc Khả Di lại phát hiện, nhà này nói chuyện phiếm thật chán ngắt, ngồi nghe mà nàng thật buồn ngủ, liên tiếp thất thần, mi mắt cứ trĩu nặng.....

“Khả Vân? Khả Vân?” mẹ chồng gọi nàng mấy tiếng.

“Mẹ đang hỏi em ngày mai muốn hay không cùng mẹ đi nghe hòa nhạc.” Thiệu Chi Ung vội vàng nhắc nhở.

Hòa nhạc?! Thảm, nàng thật sự không phải là người biết hàm thụ âm nhạc cổ điển a...

“Anh nhớ rõ em rất có hứng thú với âm nhạc cổ điển, mẹ sợ em cả ngày ở nhà buồn tẻ, không bằng cùng mẹ cùng đi đi.”

Bạc Khả Di dùng cầu cứu ánh mắt nhìn Thiệu Chi Ung liếc mắt một cái, không nghĩ tới –

“Em đã thích, vậy cùng mẹ cùng đi đi!”

Bạc Khả Di nhất thời cảm thấy một trận kinh thiên động địa, khóc không ra nước mắt..... “Vậy con cảm ơn mẹ.”

Nàng có dự cảm, ngày mai kia đi nghe hòa nhạc, chính là tra tấn nàng về sự chịu đựng cùng việc làm thế nào để chống đỡ cơn buồn ngủ.

8. Chương 3.1

Buổi tối, tan tầm về nhà Thiệu Chi Ung liền thấy nàng ngồi ủ rũ trên sofa trong phòng khách. Hấn quan tâm hỏi : “Làm sao vậy? Buổi hòa nhạc nghe không hay sao?”

Khóe miệng Bạc Khả Di run rẩy, hòa nhạc dễ nghe, dễ nghe cực kì, dễ nghe tới nỗi khiến nàng vừa nghe vừa ngủ gật, kết quả bị mẹ chồng nhìn thấy, biểu tình của bà khi đó rất lạnh lùng.

“Em ngủ gật?” Thiệu Chi Ung xem biểu tình của nàng, dường như đoán được phát sinh chuyện gì đó, vội vàng hỏi.

Là không thể ngủ nha, nàng đã nói là không muốn đi rồi. Không khí tự nhiên trở nên trầm mặc, nàng tưởng rằng, Thiệu Chu Ung sau khi nghe xong cũng sẽ tức giận, cho rằng nàng đã làm mất mặt nhà họ Thiệu, nhưng qua hồi lâu, hấn một chút phản ứng cũng không có, nàng liền nhìn trộm hấn, phát hiện hai vai hấn run run, sau đó nàng trốn tròn mắt nhìn vị quý công tử ngày thường rụt rè, tự nhiên đứng lên cười ha ha.

Nàng thật thú vị nha, cư nhiên ngủ gật trong buổi nhạc hội, không phải là nàng thích nhạc cổ điển hay sao? Chẳng nhẽ nguyên nhân khiến nàng thích nhạc cổ điển là vì nó nhanh chóng có thể khiến nàng đi vào giấc ngủ sao? Lúc này, khí chất của một thiên kim tiểu thư cũng không có, thật là đáng yêu nha!

Hấn có cảm thấy thật vui vẻ, nàng khiến hấn cảm thấy thoải mái. Bạc Khả Di cảm hận liếc hấn một cái, mới nói : “Đừng cười, mẹ giống như rất tức giận, giờ em phải làm sao?” Nàng rầu rĩ, con dâu dám chọc giận mẹ chồng, có mấy ai có kết cục tốt, tưởng tượng đến thật khiến cho nàng không khỏi sợ hãi.

Thiệu Chi Ung nghe thấy vậy, ho nhẹ vài tiếng liền tươi cười nói : “Thật xin lỗi....quả là khó giải quyết, bởi vì mẹ anh rất sợ bị mất mặt”.

“Làm sao bây giờ? Bây giờ em nên làm cái gì mới tốt? Gọi điện thoại giải thích với mẹ?” Bạc Khả Di gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Thiệu Chi Ung nói: “Em bồi thường, lấy lại danh dự cho mẹ”

“Bồi thường danh dự, nghĩa là sao?” Nàng nghe nhưng vẫn không hiểu.

“Bồi thường bằng món điểm tâm ngọt, như vậy được không?”

“Như vậy cũng được, bánh bích quy, bánh ngọt em đều đã làm qua.” Nhưng chuyện này với chuyện danh dự thì quan hệ gì với nhau?

“Thật tốt quá”, hấn vỗ tay bảo nàng lại gần

Chắc, ra vẻ thần bí! Nếu biện pháp của hấn rất...nàng liền....nàng sẽ cho hấn một trận, vì dù sao cũng đã đắc tội với mẹ hấn. Bạc Khả Di ngồi xổm bên chân hấn, tai sát lại gần phía hấn. Hấn cúi đầu nói, thanh âm có phần giống tiếng đàn violon xen trong hội diễn âm nhạc ngày hôm nay, khiến cho người ta không tự giác thả lỏng, hơn nữa khi hấn nói chuyện, hơi thở không ngừng phả vào tai nàng, khiến đôi tai vốn miễn cảm của nàng trở nên ngứa ngáy. Bọn họ dựa vào gần nhau như vậy, nàng chỉ cần nhẹ nhàng hô hấp, có thể nghe được hơi thở của hấn, nhịn không được bắt đầu suy nghĩ miên man.

“.....” Nàng còn đang đắm chìm trong bầu không khí thì thềm ái muội, đôi mắt trở nên mơ hồ. “Rốt cuộc nghe rõ rồi hay không?” Thấy nàng không hề đáp lại, hấn không kiên nhẫn vỗ vai nàng một cái tuy không mạnh nhưng cũng đủ làm cho nàng hoàn hồn.

Nàng liền lấy lại tinh thần, vừa nhìn thấy ánh mắt của hấn, nàng lập tức chột dạ đỏ mặt, ngay cả đôi tai cũng đỏ cả lên.

“Em..... Em mệt rồi, muốn đi ngủ”

Nàng chợt hoang mang, tâm trí trở nên rối loạn, muốn đứng dậy, rời khỏi chỗ này, bởi vì trong lòng quá mức lung tung, nhất thời không có chú ý, vấp phải chân hấn, lão đảo liền hướng phía người hấn mà ngã. Thiệu Chi Ung hảo tâm muốn đỡ nàng, cư nhiên một phen ôm nàng vào trọn trong lòng ngực của hấn.

Cái này, nàng không chỉ đỏ mặt, đầu nàng nóng lên tới độ muốn bốc hơi, mà Thiệu Chi Ung cũng không có ý định buông nàng ra, mới vừa rồi cảm nhận được phong mềm mại, còn mãnh liệt kích thích lý trí của nàng.

Trầm mặc giằng co nửa ngày, Bạc Khả Di mới mở miệng “Người—Sắc lang”. Nàng vừa ảo não, ại vừa then, nhanh chóng hướng về phía phòng ngủ mà bỏ đi.

Gì,sắc lang? Hắn hảo tâm mới đưa tay ra đỡ nàng, giờ lại tự nhiên bị oan, hơn nữa hình như nàng quên rằng bọn họ hiện tại là vợ chồng, hắn đáp ứng cho nàng hai tháng để thích ứng, cũng không có nuốt lời, chính là không hy vọng làm cho nàng cảm thấy không thoải mái, bằng không trong đèn tân hôn, hắn có thể đem nàng làm chuyện đó, đừng nói là bộ ngực của nàng, mà ngay cả nàng, hết thảy mọi thứ đều thuộc về hắn, nàng rốt cuộc có hiểu điều này hay không a?

Thiệu Chi Ung bất chợt cảm thấy khó chịu, hận không thể mở đầu nàng ra xem bên trong là cái gì, đậu hoa sao?

Càng làm cho hắn đỏ khóc đỏ cười hơn, đêm hôm trước mắng hắn là sắc lang nam nhân, hôm sau lại giống chi tiểu Ma tước, không ngừng nói lời cảm ơn hắn, nguyên lai là vì mẹ chồng thích ăn đồ ngọt, nhất là mật bánh ngọt.

Vừa vặn là mẹ chồng mỗi tuần một lần mời bạn bè tới Thiệu gia đánh bài uống trà. Bạc Khả Di nghe theo lời đề nghị của Thiệu Chi Ung , thể hiện tài năng của người con dâu hoàn hảo, tự tay làm bánh ngọt để bà chiêu đãi khách, lại ở bên cạnh tiếp trà mỗi khi bà đánh bài, làm cho bạn bè của bà hết mực hâm mộ.

May mắn là toàn bộ buổi chiều, Thiệu mẫu đánh bài thắng, tâm trạng thật tốt nên bỏ qua chuyện cũ cho Bạc Khả Di.

Vừa thấy Thiệu Chi Ung tan làm trở về, nàng lập tức vọt tới bên người hắn,kể cho hắn nghe chuyện xảy ra hôm nay. “Mẹ cười rất vui vẻ,khen em ngoan ,còn nói em là phúc tinh của bà”. Nàng đảo qua vẻ lo lắng, không ngừng ghé vào tai hắn nói, giống như một đứa trẻ gặp được chuyện vui vẻ, hoa chân múa tay vui sướng.

Bất quá nàng rất đặc ý, không giữ trọng tâm,Thiệu Chi Ung vòng tay qua thắt lưng nàng, “Cẩn thận một chút”. Khẩu khí rất nhẹ nhàng.

Nàng nhìn lên hắn, không tự chủ được hai má lại đỏ lên, nàng đột nhiên cảm thấy giờ phút này nhìn hắn trông thật mê người, cặp mắt đen sâu không thấy đáy, nàng bất tri bất giác trở nên như mất hồn, đầu óc trống rỗng.

Trong chốc lát, nàng thật muốn được như thế này, được ngắm nhìn hắn, cho tới khi bất giác nghe được hai chữ Khả Vân từ miệng hắn,nàng mới nhớ tới thân phận của chính mình,nàng vội vàng phục hồi lại tinh thần.

Người hắn gọi tên không phải là nàng, mà là chị của nàng, nhưng là lúc đó, hắn gọi tên chị nàng thật nhưng cặp mắt kia rõ ràng là đang nhìn nàng nha...

“Người suy nghĩ cái gì, vì sao nghĩ đến nỗi thất thần như vậy?” Mỉm cười hỏi.

“Ta.....” Nàng tưởng cái gì, có thể tưởng cái gì? Nàng thầm nghĩ phải cố gắng chống đỡ trong hai tháng này, thoát khỏi cuộc sống giả trang này càng sớm càng tốt, nàng lắc đầu: “Không có việc gì”, Nàng đẩy hắn ra, đi thẳng về phòng, lúc này tâm tình của nàng hết sức trầm trọng...

Thư kí riêng đi vào ăn phòng,Thiệu Chi Ung vừa chấm dứt cuộc thảo luận qua điện thoại một cách tốt đẹp. “Phó tổng, đây là bản báo cáo chuyên án mới vừa được gửi tới, mời ngài xem”.

Ngoại trừ một trợ lý giúp đỡ những công việc nhỏ, bên ngoài Thiệu Chi Ung còn có một thư kí giúp đỡ những công việc lớn. Dựa vào sự giúp đỡ của ba trợ lý thư ký, công việc của hắn diễn ra hết sức thuận lợi.

Thư kí riêng, bởi vì kết hôn muộn nên ,nên tới bốn mươi tuổi mới muốn sinh con, nhìn cô hiện tại bụng rất to, nên mọi người ai cũng lo lắng, đề phòng.

“Những người khác đâu,vì lại lại để người tự mình đi đưa văn kiện?”

Thiệu Chi Ung vốn là người hết sức nghiêm khắc trong công việc, bởi vì bản thân là một người làm việc hết sức nghiêm túc nên nhân viên của hắn cũng phải vậy nhưng không có nghĩa hắn là một kẻ nhẩn tâm, không để ý tới tình trạng của người khác.

Fiona tay chống thắt lưng, cười cười “Tất cả mọi người đều có việc, ta là đang mang thai nên tương đối nhàn, hơn nữa bác sĩ cũng khuyên ta nên vận động đi lại, cho nên ta liền xung phong nhận mang vác kiện tới đây, phó tổng không ví chuyện ta đang mang thai, mập mạp giống con chim cánh cụt mà ghét bỏ ta chứ?”

Thiệu Chi Ung có tiếng là khắc nghiệt trong công việc, trong công ty từ trên xuống dưới chỉ có nàng là người đi theo hắn đã nhiều năm và dám nói giỡn cùng hắn.

“Dự tính thì bao giờ sẽ sinh?”

“Ngài yên tâm, còn hai tháng nữa ta mới sinh”

“Cần nhắc chút đi, nếu cảm thấy không tiếp tục công việc được nữa thì trước tiên mang công việc bàn giao cho người khác, rồi người xin nghỉ phép sớm một chút, ở nhà mà dưỡng thai”. Hắn thực sự lo lắng cho cái bụng của nàng, dù sao cũng đã cao tuổi mới có thai, nên không thể có chút sai lầm.

“A, phó tổng cư nhiên đối xử với ta tốt như vậy!”. Nàng trêu trọc

“Đừng nói như kiểu bình thường ta ngược đãi người”. Hắn tức giận trả lời

“Ta không có ý nói là phó tổng ngược đãi, nhưng đối với những người khác, phó tổng làm ơn nể tình ta một chút mà khoan dung với tiểu trợ lý, không tới khi ta nghỉ sinh trở lại, không còn một ai thì lúc đó ta đúng là khóc không ra nước mắt.”

“Người hiện tại là đang yêu cầu ta sao?” Hắn nhíu mày, liếc nhìn nàng một cái.

“Ta có như vậy sao?”

“Đúng như vậy” Hắn nhìn đồng hồ, thả người nói: “Ta đang bận, nếu không có việc gì quan trọng thì người nên về nhà đi.”

9. Chương 3.2

“Đây là phó tổng sao? Muốn một mình ở lại tăng ca? Người xác định người đã muốn kết hôn sao?”

Thiệu Chi Ung không một chút do dự, giơ tay trái lên, chìa nhẩn ra, chứng minh rằng mình đã kết hôn. Không có tuần trăng mật cũng không, không có hôn lễ hoành tráng, có vẻ rất bận rộn với hành trình công tác, tân hôn ngày hôm sau liền đi công tác, trở về cũng không có gì thay đổi, vẫn tăng ca tới khuya. Cùng là nữ nhân, Fiona có phần cảm thấy đáng thương cho tân nương tử.

“Phó tổng, người như vậy thực không có được, nữ nhân vốn muốn được yêu thương, sẽ cùng chung sống và bầu bạn với người cả đời, người hôm nay có phải hay không nên về nhà sớm một chút?”

“Người vốn là nhận tiền lương của ta hay của vợ ta?”

“Ta là đứng ở lập trường của nữ nhân, người không về, những người khác cũng không dám tan tầm, người đã kết hôn, còn những người khác cũng chưa có kết hôn đâu, người coi như làm điều tốt, hôm nay cho mọi người tan tầm sớm đi, để họ tương lai giống ta, tới 40 tuổi mới sinh con đầu lòng, cao tuổi mà sinh con thực sự rất vất vả, còn.....”

Nói còn chưa xong, mặt nàng trở nên căng thẳng, có chút khó chịu, lấy tay sờ bụng.

“Làm sao vậy, có phải cảm thấy không thoải mái?” Thiệu Chi Ung khấn trương hỏi.

Fiona cười khổ: “Không có việc gì, chỉ là đứa trẻ đang đạp thôi”.

“Người chờ một chút, ta kêu lái xe đưa người về, không phải đi tàu điện ngầm nữa.”

“Phó tổng có thành ý như vậy , hay là ngài đưa ta về nhà thì tốt hơn” Cả công ty có mình nàng không sợ hấn.

Thiệu Chi Ung neho neho đôi mắt lai: “Người rút cuộc đã nhận hối lộ của bao nhiêu người?”

“Không nhiều lắm, mỗi người cho con ta một tá sữa bột mà thôi” Thư ký riêng cười khai.

Thiệu Chi Ung bất đắc dĩ lắc đầu cười, quên đi, dù sao công việc trong tay xử lý cũng đã gần xong, hôm nay nể mặt bà bầu, hấn thu thập mọi thứ, cầm áo khoác và chìa khóa lên : “Đi thôi, ta đưa người về”.

“Được thôi, được thôi, tặng ca nhiều chán lắm, về nghỉ ngơi sớm một chút không tốt hơn sao?”.

“Người rút cuộc được phái tới đây làm gian tế hay sao?”.

Nàng không phải gian tế, nàng chính là cảm thấy hấn rất vất vả, về sớm một chút không khí gia đình ấm áp, nói không chừng tâm tình tốt lên , bọn họ mới có ngày yên lành. Vì mọi người, nàng hôm nay chấp nhận hy sinh một chút. Trời ạ, nàng làm sao có thể tốt như vậy, thật sự không thể nào nói nổi.

Xe ngừng lại ở một cái ngõ nhỏ, đem thư ký to gan lớn mật đuổi về nhà.

“Phó tổng, tiếp theo muốn đi đâu?”Lái xe cẩn thận hỏi.

Vốn đã làm lái xe nhiều năm, ít khi thấy Thiệu Chi Ung rời công ty sớm như vậy, cho dù là có, cũng đều là vì xã giao công việc, vấn đề là hôm nay, không có nhận được thông tin , nên không biết hấn muốn đi đâu.

Ý thức được trong lòng lái xe đang hoang mang, Thiệu Chi Ung vốn định bảo đưa hấn trở lại công ty, nhưng nghĩ kĩ vẫn là về nhà tốt hơn, như vậy lái xe cũng được tan tâm sớm hơn. Vì thế, giọng hấn khàn khàn,thản nhiên nói : “Về nhà”.

“Gi?”. Lái xe khó nén nổi sự kinh ngạc.

Nhìn qua kính chiếu hậu, Thiệu Chi Ung nhìn thấy biểu tình không thể tin của lái xe,nhìn không được tự trêu chọc bản thân, xem ra trong mắt mọi người, xem ra hấn là một người cuồng công việc, không biết tới lúc trở về nhà, Bạc Khả Di có phải hay không cũng bị dọa đến nói không ra lời? Nghĩ tới vẻ mặt nàng ngu si nhìn hấn,hấn thật không nhịn cười được,nghĩ tới mấy ngày nay ở chung cùng nàng, cảm thấy hai người trong lúc đó tình cảm càng ngày càng tốt. Nhìn đồng hồ, mới có 7 giờ ,vẫn còn sớm, không bằng cùng nàng ra ngoài dùng bữa tối,chợt có ý nghĩ đó, hấn phân phó lái xe : “Gọi điện về nhà giúp ta,nói phu nhân thay đồ rồi cùng ta ra ngoài dùng bữa tối.”

“Vâng”

Tiền hôn, bọn họ cùng nhau ra ngoài ăn cơm tổng cộng 5 lần, nhưng không giống với hôm nay,hấn rất mong chờ,nàng rất gầy, hôm nay nhất định phải bảo nàng ăn nhiều một chút.

Lái xe gọi điện, chuông reng cả buổi, lại không có người nghe “Phó tổng, phu nhân hình như không có nhà ,gọi điện cả buổi mà không có ai nghe máy.”

Không có người tiếp? Chẳng nhẽ nàng lại chạy đi đâu? Nàng đang làm gì? Hấn tự hỏi chính mình, lại phát hiện bản thân không có câu trả lời, bình thường nàng thích gì, thích đi những nơi nào, hấn căn bản không hề biết.

Tâm tình hấn đột nhiên trở nên lạnh: “Quên đi, trực tiếp đi về nhà”

“Vâng”

Cái cô Fiona này cũng thật là, giựt dây hấn tan tâm về nhà bồi lão bà, nhưng căn bản là lão bà không cần hấn phải bồi. Nghĩ đến, trong lòng hấn bất chợt cảm thấy không vui.

Không tới nửa tiếng, xe đã về tới nha, Thiệu Chi Ung xuống xe,vừa mới đi vào đại sảnh,người bảo vệ trông thấy hấn,vội vàng chào thân thiện.

“Xin chào Thiệu tiên sinh, hôm nay có vẻ về sớm nha”

“Xin chào. Hẳn đương nhiên biết là sớm, bình thường lúc này hẳn còn đang tăng ca tại công ty, chính là hẳn không rõ, ngày thường chỉ biết hơi cúi đầu gật chào hỏi bảo vệ, hôm nay làm gì hướng về phía hẳn cười nhiệt tình như vậy? Rất nhanh đối phương liền giúp hẳn giải đáp nghi vấn.

“Thiệu tiên sinh, vợ tôi hôm nay mang tới một ít ổi, nếu không chê thì ngài mang chút về nhà ăn đi, cũng giúp ta cảm ơn Thiệu phu nhân một câu, tình hình miễn cảm của vợ ta được cải thiện rất nhiều, thực sự rất cảm ơn Thiệu phu nhân, đúng rồi nếu cảm thấy ổi ăn ngon, thì nói cho ta biết, ta lập tức lại mang lên”. Bảo vệ nói xong, đem túi ổi nhét vào tay Thiệu Chi Ung. Lần đầu tiên gặp được người nhiệt tình như vậy, Thiệu Chi Ung có chút không được tự nhiên.

“Đây là ổi hữu cơ, cam đoan không có thuốc, người có thể an tâm ăn.” Bảo vệ nhiệt tình nói.

“Cảm ơn, ta lên trước”.

“Không khách khí, Thiệu tiên sinh, đi thông thả.”

Thiệu Chi Ung đi tới thang máy, thấy có một bà cụ đang chờ thang máy, bà cụ này hẳn cũng là người ở trong khu này? Hẳn mỗi ngày đều đi sớm, về muộn, hơn phân nửa thời gian đều là ở công ty, nơi ở vốn cao cấp, 24 giờ đều có bảo vệ, không cùng nhau trong cùng một chỗ, nên không có lui tới hàng xóm. Cửa thang má mở ra, hẳn dùng thân mình chắn cửa, để bà cụ đi vào trước, sau đó cũng bước nhanh vào thang má, lễ phép hỏi: “Bà ở lầu mấy?”

Ta ở lầu 8”. Bà cụ nhìn hẳn từ đầu tới chân đánh giá một phen. “Vậy người ở lầu mấy?”

“Lầu mười hai”.

“Lầu mười hai? Bạn gái người thật đáng yêu nha”.

Đáng yêu? Hẳn nếu đoán không nhầm, chắc là bà cụ đang nói Khả Vân mới đúng. “Thực xin lỗi, vợ ta tên Khả Vân”.

“Ah, là Khả Vân, ta vẫn nhớ. Đúng rồi nàng có làm caramen cho người ăn không? Ta nói với người, bên ngoài bán caramen khẳng định không ngon bằng ta làm, nàng khi nào rảnh rồi, ta còn làm rất nhiều điểm tâm, nếu nàng muốn học, ta đều có thể dạy nàng, người về hỏi nàng hộ ta”.

“Vâng”

“Còn có, bình thường ta đều ở nhà, hoan nghênh nàng tới nhà ta uống trà, người nhất định phải nói với nàng nha!”. Nếu không phải đã tới lầu của bà cụ, chỉ sợ bà cụ muốn cùng hẳn nói chuyện tiếp. Chào tạm biệt bà cụ, Thiệu Chi Ung giơ cao túi ổi trong tay lên, biểu tình rất cổ quái. Không nghĩ tới Bạc Khả Di cư nhiên so với hẳn còn biết xã giao hơn, mới đến có vài ngày, đã cùng với bảo vệ, hàng xóm quan hệ tốt như vậy, trước kia nàng lạnh lùng như băng là như thế nào?

Trở lại lầu 12, hẳn lấy chìa khóa ra mở cửa, trong phòng tất cả đèn đều mở, lại tĩnh lặng nên đi tới đâu đều nghe tiếng bước chân rất rõ.

“Khả Vân?”. Biết rõ nàng không có ở đây, nhưng theo bản năng hẳn vẫn gọi tên nàng.

Vì sao? Chẳng lẽ là hẳn đang chờ mong? Không, không có khả năng. Thiệu Chi Ung lắc lắc đầu, cố loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu. Không lời đáp lại, xem ra nàng thật sự không có nhà.

Hẳn thay dép lê, chậm rãi đi vào phòng khách, mơ hồ nghe thấy âm thanh phát ra từ nơi nào đó trong nhà, hẳn cố gắng lắng nghe xem âm thanh đó từ đâu phát ra....

Nghe qua như là thanh âm của nữ, vừa giống như đang nói chuyện, lại vừa giống như là hát, nhưng là đứt quãng, rất khó nghe, trong lòng dấy lên cảm giác nghi hoặc, hẳn trước tiên cầm ổi trong tay tiến vào đặt phòng bếp, rồi bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, rất nhanh hẳn tìm kiếm mọi góc ngách trong nhà rồi tiến lại phía phòng ngủ.

Thiệu Chi Ung mở cửa phòng ngủ ra, buổi sáng khi rời giường vẫn còn rất hỗn độn, giờ trước mắt hết sức gọn gàng, hoàn toàn chẳng thua phòng tổng thống trong khách sạn cao cấp, cửa sổ được mở tung ra. Hẳn đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, dường như nghe rất rõ ràng...

Là tiếng hát, nghe cả nửa ngày hần mới phát hiện ra đó là tiếng hát, nghe hết sức kì quái. Hần nhìn không được, liền hỏi :

“Khả Vân, người ở trong đó sao?”

Không có tiếng đáp lại, người bên trong vẫn cất tiếng hát, dường như đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình. Thiệu Chu Ung đợi trong chốc lát, mới đưa tay đẩy cửa ra, trước mắt hần là nàng, nàng đang quay lưng về phía hần, bày ra trước mắt hần là thân hình hoàn mỹ của nàng, với những đường cong hết sức gợi cảm, nàng đang cạo rửa bồn tắm, hần theo bản năng, nheo hai con mắt lại, tham lam đem cảnh đẹp thu lại vào trong đáy mắt.

Tiểu nữ giúp việc, hơn nữa lại là một tiểu nữ giúp việc hết sức xinh đẹp.....trong đầu Thiệu Chu Ung hiện lên những suy nghĩ như vậy.

Đợi chút, nàng đang cạo bồn tắm sao? Vì sao? Mỗi ngày đều có người tới dọn dẹp vệ sinh trong nhà, vì sao nàng còn tự mình cạo bồn tắm? Chẳng lẽ thiên kim đại tiểu thư cạo bồn tắm vì cho rằng đây là một loại vận động?

Nàng không cầm điện thoại, chẳng trách hần gọi cả nửa ngày mà không có người nghe.

Không biết sao, Thiệu Chi Ung trong đầu hiện lên ý niệm muốn dọa nàng.

10. Chương 4:

Đột nhiên cảm giác được ánh mắt đang nhìn mình, Bạc Khả Di đang mê đắm trong thế giới của riêng mình đột nhiên khẩn trương hô to, “Ai?” Ném bàn chải trong tay ra, nàng xoay người lại xem –

Đáng Thiệu Chi Ung cao lớn đứng dựa an nhàn vào cửa phòng tắm, muốn cười mà không dám cười biểu tình ngô nghê của nàng. “Chồng em.”

“Anh, anh về khi nào?!” Nàng mở to đôi mắt đẹp, cố gắng trấn tĩnh khỏi nỗi sợ hãi, hỏi.

“Vừa mới.” Hần chậm rãi đi đến toilet, xoay vòi nước nóng, chậm rãi tẩy bắt tay vào làm phụ nàng.

“Em không có nghe tiếng động gì hết.”

Cầm lấy khăn mặt bắt tay lau khô, “Anh biết, bởi vì em ca hát thật sự cao hứng, còn mãi mê xoay lưng rồi ngóay mông tùm lum.” Hần nhìn không được nụ cười ở khóe miệng.

Biết hần đang trêu chọc, Bạc Khả Di khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu thua kém, mặt ửng hồng. Đáng giận, cư nhiên bị hần thấy được, nàng đúng là đang nhảy nhót um xùm, nhưng dù sao cũng là đang riêng tư, hần làm sao có thể nhìn lên!

“Em làm sao mà phải cạo bồn tắm lớn?” Thiệu Chi Ung trên cao nhìn xuống xem xét vẻ mặt không được tự nhiên nàng.

“Đương nhiên là vì dơ quá.” Bằng không hần nghĩ đến nàng là ăn ở rất nhàn hạ sao?

Hần chuyển mắt dừng ở nàng, nàng rút cuộc chà bồn tắm lớn bị dính nước, trên mặt, quần áo đều dính nước, hần nhìn không được dùng khăn mặt lau đi trên mặt nàng. Ngay cả chính hần cũng không hiểu được mình đang yêu thích lão bà.

“Bà quản gia đâu? Nếu là bà ta không chịu dọn sạch sẽ, liền gọi điện thoại cho quản lý viên, bắt bọn họ kiểm người khác lại đây. Em là vợ anh, không phải nữ giúp việc. Loại chuyện này em không cần chính mình làm.”

“A di bị bệnh, không có thoải mái, em cho bà ấy về nhà nghỉ ngơi vài ngày.”

“Em có thể gọi cho họ bảo kiểm người khác mà?”

Bạc Khả Di mắt mở to, vội vàng kêu to,” Không được, như vậy làm A Di mất việc! Tuổi của bà đã lớn như vậy, bởi vì sợ hãi không có việc làm, rõ ràng đau lưng còn muốn cứ rần quét dọn.Em không đành lòng, cho nên bắt bà ấy nghỉ ngơi vài ngày. Bà ngay từ đầu cũng không chịu, là em cam đoan sẽ không nói với công ty. Bà ấy mới yên tâm, dù sao chính là một chút việc nhỏ thôi, em chính mình làm tốt được rồi. Anh cũng không nên nhiều chuyện mắng quản lý viên, như vậy sẽ liên lụy A Di.” Nàng dặn dò.

Lại còn nói hần nhiều chuyện ba?! Thật sự là không biết tốt xấu. “Tùy em thôi. Nếu như vậy em phải dọn rửa cho thật sạch..”

“Anh yên tâm, em nhất định sẽ dọn dẹp sạch sẽ, cam đoan không thua cấp chuyên nghiệp quản gia.” Nàng cười tủm tỉm vỗ ngực cam đoan, vẻ mặt thật sự tự hào.

Chắc, đầu óc của nàng thật đúng là khác hẳn với thường nhân, ít nhất tính đến trước mắt mới thôi. Hần còn chưa biết đến thiên kim đại tiểu thư làm nữ giúp việc như vậy vui vẻ, trừ nàng ra.

“Anh hôm nay sao về sớm vậy? Hiện tại mới bảy giờ a!” Ngày hôm qua hần đều nhanh lắm nửa đêm mới về nhà, hôm nay sao lại sớm như vậy.

“Anh là sợ vạn nhất làm việc lao lực, hại em tuổi còn trẻ liền phải thủ tiết, Anh sẽ không đành lòng.” Hần buông lời trêu chọc.

Bạc Khả Di mặt mày co rúm, người này nói chuyện làm nàng căn bản không có cảm giác ngượng ngùng, bất quá hần suy nghĩ nhiều quá, hần làm cho nàng cảm thấy không cần ở trong này giả làm hiền thê.

“Xong chưa? Anh nghĩ anh đi tắm trước.”

“Nha.” Nàng thuận theo.

“Đi giúp anh lấy quần áo.” Hần cởi xuống caravat, cởi cả dây lưng, toàn bộ trong nháy mắt.

(Á anh ơi anh làm chị Di và tụi em mù mắt hết rồi. Hahah)

Đương nhiên thái độ làm cho Bạc Khả Di nhìn không được, phải liếc nhìn anh chồng đang thật tự nhiên cởi đồ kia.

“Có ý kiến?”

“Không có.” Ngữ khí của nàng hèn mọn, chỉ kém không quỳ trên mặt đất lời nói tạ chủ long ân.

Biết nàng vừa mới bước ra phòng tắm, hần lại lập tức bồi thêm một câu, “Anh còn chưa ăn bữa tối.”

“Anh không nói anh về nhà ăn cơm, em không có kịp chuẩn bị bữa tối.”

Hần khi mới sống chung đã rõ ràng nói là về sau không cần giúp hần chuẩn bị bữa tối, hiện tại lại đột nhiên nói muốn ăn cơm, báo hại bây giờ nàng phải làm sao? Cho dù hiện tại lập tức nấu, chỉ sợ hần không có kiên nhẫn chờ.

“Hiện tại không phải theo như ý em muốn sao?” Nàng không tiếp điện thoại, hần muốn cho nàng luống cuống tay chân.

Ngô, đúng là đáng đánh đòn khẩu khí! Bạc Khả Di một phen tức giận xông lên đầu, mâu quang cũng trở nên lợi hại vài phần, nhưng là khi con người đen kia nhìn chăm chú, nàng vẫn nhìn xuống cơn tức. Hần căn bản muốn làm phiền toái, may mắn tỷ tỷ có mắt, trước khi kết hôn liền chạy trước, bằng không mỗi ngày phải hầu hạ đại thiếu gia kiểu này, không nổi điên mới là lạ!

“Em đi chuẩn bị bữa tối.” Nàng ngoài cười nhưng trong không cười, trong lòng không biết đã vụng trộm muốn đá hần vài cái.

Nàng vừa đi, Thiệu Chi Ung đứng trước cửa phòng tắm, không khỏi âm thầm suy tư.....

Hần vẫn nghĩ đến Bạc Khả Vân là cô gái được nuông chiều từ bé. Hần hần là không đến mức nhìn lầm chứ, vừa mới nàng thật sự muốn phát hỏa, chính là không biết nguyên nhân, nàng lại cố nén.

Thực đáng tiếc, hần kỳ thật có điểm chờ mong nhìn nàng phát hỏa, xem coi nàng có giả bộ đoan trang thực nữ chăng?

Hắn mở vôi hoa sen, dòng nước mát nhanh tẩy đi một thân mỗi mệt, đến khi thần khí sáng khoái đi vào bàn ăn, chỉ thấy trên bàn một đĩa đồ ăn hình thức cũng thực tinh xảo, không khó đoán ra đây là mua ở nhà hàng “cơm chỉ” dưới lầu. (nguyên tác: chỉ thấy trên bàn làm ra vẻ một cái tiện lợi, xanh xao thực phong phú, hình thức cũng thực tinh xảo, không khó đoán ra đây là dưới lầu kia gia nổi danh nhà ăn chiêu bài tiện lợi. Nhưng mà khi A edit thì gọi là “cơm chỉ”. Tức là đến cửa hàng cơm, chỉ muốn ăn đã nấu sẵn rồi mua về chỉ việc hâm lên là ăn. Ko biết ở VN gọi là gì, bên này ở nhà A hay gọi là cơm chỉ, cơm chỉ với cơm to-go là 1 nhé).

Về phần nàng.....

Trên tay bưng cơm rang vừa được hâm trong lò viba, chậm rãi đi đến bàn ăn ngồi xuống. “Không kịp nấu cơm, cho nên em mua dưới lầu nhà hàng cho tiện.”

Hắn nhìn chằm chằm cơm rang trong tay nàng, tuy rằng không phải vừa mới nấu, nhưng là hạt cơm no đủ rõ ràng, mỗi một hạt đều nhìn hấp dẫn lòng người. “Đó là cái gì?”

“Đây là buổi trưa ăn thừa cơm rang trứng.”

“Lại là chính mình sao?”

“Đối.” Nàng gật gật đầu, không rõ hắn vì sao hỏi thật cẩn thận.

Thiệu Chi Ung không chút nghĩ ngợi, đem cơm chỉ nóng hằm hấp trước mặt, đổi lấy của nàng cơm rang, “Em ăn cơm hộp đi.” So với đồ cơm chỉ, hắn hứng thú với đồ ăn nàng nấu hơn.

“Nhưng là –” Đó là cơm buổi trưa ăn thừa mà..... Nàng còn không kịp đem nói cho hết lời, chỉ thấy hắn tổng mấy muỗng cơm rang nhét vào miệng, sảng khoái ăn.

Thiệu Chi Ung mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, mỗi ngày ở công ty đều ăn cơm hộp, không có lý gì về nhà còn muốn ăn, cho dù phong phú mỹ vị và tiện lợi, hắn chính là chán ghét ăn cơm hộp, như thế này, không được sao?

11. Chương 4.2:

Bạc Khả Di cảm thấy không hiểu nổi, nghĩ ko ra tại sao hắn lại thích ăn cơm rang thừa như vậy, nhưng là nhìn hắn ăn như thế vui vẻ, một nỗi lo lắng nhất thời nảy lên trong lòng.

Thật sự là muốn làm quái dị nam nhân, đồ ăn mới không ăn, cứ nhiên cùng nàng hưởng cơm thừa?! Sớm biết rằng hắn như vậy thích ăn..... Hắc hắc, rõ ràng về sau liền làm cho hắn ăn. Quên đi, Bạc Khả Di phúc hắc nghĩ, nhện không được cười trộm đứng lên.

“Đầu óc cậu tạo có vấn đề sao?” Hắn liếc mắt nhìn nàng đang ngồi ngây ngô cười.

“Ha, anh làm sao mà biết?” Từ nhỏ đến lớn, lão ba lão mẹ đều nói như vậy.

Bị nàng cười, người nào đó thực không không chịu được. “Khả Vân, không cần phải cười hoài như vậy.”

Về phần vì sao hắn sẽ có loại cảm giác này, hắn kỳ thật cũng không biết rõ ràng..... Thật sự, lúc ấy hắn thật sự không biết vì sao, về sau mới hiểu được, nguyên lai đó là bởi vì hắn trong tiềm thức muốn dung túng nàng.....

Bạc Khả Di le lưỡi, giả bộ nhu thuận yên lặng ăn cơm, lại dấu không được khóe miệng cười trộm....

Nàng đang làm cái gì?

Không biết là lần thứ mấy, Thiệu Chi Ung đang chuyên tâm làm việc, phân thần nhớ Bạc Khả Vân. Hắn thật nhẫn nại, nhưng là đầu óc cũng không tự chủ muốn biết nàng đang làm cái gì, cuối cùng đơn giản buông công việc, đứng dậy rời đi thư phòng. Khi hắn vừa đi ra thư phòng, nhìn thấy 1 cảnh tượng –

Bạc Khả Vân hoàn toàn không có khí chất của 1 tiểu thư con nhà giàu, nằm dài ở trên sofa, bên chân nàng vừa hoàn thành trên thảm búp bê bằng lông dê, vừa ăn ổi, vừa xem TV vừa che miệng cười.

Có thể là sợ bị hấn nghe thấy, xem nàng phải nhẫn nhịn không dám cười lớn, thật sự là làm khó nàng. Thiệu Chi Ung liếc mắt nhìn tiết mục trên TV, thật sự nghĩ không ra chương trình kia có cái gì mà buồn cười.

“Anh phát hiện sau khi kết hôn, khí chất của em đặc biệt thay đổi.”

Tiếng nói lạnh lẽo phía trên hạ xuống, nguyên bản đang vui vẻ Bạc Khả Di biến sắc, ngửa đầu xem, quả nhiên thấy người đang ám nàng.

Ngũ quan run rẩy, nàng chậm rãi kéo chân trên sofa xuống, đem thân hình đang nằm dài ngoan ngoãn ngồi thẳng lại, bộ dáng nghiêm chỉnh, giống như dáng vẻ mới vừa nãy mất hết do người khác có ảo giác.

Hắn tiện tay cầm lên một búp bê bằng lông dê hỏi: “Vì sao phải làm nhiều như vậy?”

Thiệu Chi Ung mới đầu nghĩ đến nàng chính là nhàm chán, làm một hai cái chơi đùa, không nghĩ tới liên tục mấy ngày, hần đều thấy nàng đều làm nhiều búp bê như vậy, phi thường ra sức.

“Đây là trung tâm bảo trợ muốn mở hội chợ để bán hàng từ thiện gì đó.” Bạc Khả Di cầm tờ quảng cáo, tiến đến trước mặt hắn, “Hoan nghênh anh có rảnh tới tham gia, phụ quyền tiền.”

Nàng biết Thiệu Chi Ung rất hào phóng tiền, quỳên góp tiền đối với hắn mà nói hắn là giống như hô hấp không khí, nàng đương nhiên sẽ không khách khí mà hỏi.

“Em gia nhập hội bảo trợ khi nào?”

“Vừa gia nhập không lâu, bởi vì em thật sự có hứng thú muốn được giúp đỡ người khác. Mong ước của em là được đi khắp nơi làm công việc từ thiện.”

Hứng thú? Giấc mộng? Hắn nghĩ đến những tiểu thư khác hứng thú là mua sắm, trang điểm, uống trà, nàng làm sao có thể muốn đi làm việc từ thiện?

“Em thật có cái hứng thú thật đặc biệt, cũng như có giấc mộng không giống người khác.”

Nói chuyện đến hứng thú cùng giấc mộng, nàng tự nhiên mà vậy toát ra một chút nhọt nhạt mỉm cười.

“Anh biết không, kỳ thật em vẫn là không phải là người có chí lớn gì lắm đâu. Lúc kia ngẫu nhiên thấy có chỗ chiêu mộ người làm công tác công ích, vừa vặn khi đó nghỉ cũng đang nhàm chán, liền đi theo những người khác đến thị xã xa xôi trường học vùng núi làm từ thiện. Dạy mấy đứa bé biết tiếng Trung.”

Ánh mắt của nàng có chút nồng đậm hoài niệm.....

“Không đi qua không hiểu, căn bản rất khó tưởng tượng điều kiện cuộc sống ở địa phương đó quá ác liệt. Vừa đi đến nơi, em thật sự khổ nãi, mỗi ngày đều ở trong lòng mắng chính mình ăn thứ gì mà chạy đến địa phương như vậy. Nhưng là hai tháng vừa đến, em lại luyện tiếc không muốn tách rời.....”

“Vì sao?”

Nàng mím môi cười, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chắc chắn nói: “Bởi vì tâm linh và tình cảm thật sự giàu có.” Ánh mắt sáng rọi, nhìn phía Thiệu Chi Ung, “Đúng quả thật là những ngày khổ cực nhất trong đời em, nhưng cũng là lần làm lòng em vui sướng nhất! Nhìn bọn nhỏ xinh xắn, ý muốn trở về cũng bị tiêu tan mất.”

Sau đó, nàng liền lập kế hoạch tương lai muốn làm từ thiện ở các nước khác. Đến các nơi trên thế giới giúp giúp các em bé bị suy dinh dưỡng, cũng bởi vì làm từ thiện mà nàng phát tâm, nàng mới chịu đáp ứng ba ba điều kiện, giả trang làm chị trong 2 tháng.

“Mấy đứa bé suy dinh dưỡng đó cũng có năng lực và ước mơ như anh và em vậy thôi. Em muốn giúp chúng để chúng có thể hoàn thành giấc mộng của nó thôi.”

Thiệu Chi Ung không nói gì, chính là lẳng lặng nhìn trước mắt người phụ nữ quả thật quá tốt và vị tha.

Không phải vì nàng có nét đẹp khuynh nước khuynh thành, mà chính là tấm lòng nàng thật tốt, càng thêm lẳng động lòng người.

“Đúng rồi, anh đi ra có chuyện muốn nói?” Bình thường hần đều ở trong thư phòng trọn một buổi tối, mà hôm nay lại ra đây nói chuyện với nàng, thật sự là chuyện lạ.

“Ngày mai buổi sáng anh có việc phải đi với Chu Đồng, giúp anh chuẩn bị quần áo thật tốt vì đến tối còn phải đi đãi cơm khách.”

“Cho nên ngày mai cả một ngày anh đều có việc?” Nàng thực bình tĩnh hỏi.

Thiệu Chi Ung không quá vừa lòng nheo lại mắt, nhìn nàng,” Bình thường lão bà nghe được lão công ngày nghỉ không ở nhà, đều đã kéo mặt dài, như thế nào em có vẻ đều không sao cả, có phải trong lòng đã sớm ước gì anh mỗi ngày cũng đều không ở nhà?” Hần hung hăng trêu chọc nàng.

“Vận động là chuyện tốt, mỗi ngày ở trong văn phòng công tác mới không bình thường, anh phải đi ra ngoài đánh chơi bóng, thả lỏng một chút.” Nàng mới không hy vọng hắn vì kiếm tiền để làm suy sụp thân xác.

“A, thực làm cho anh hạnh phúc, nguyên lai em lại là một người vợ ngoan hiền.”

“Đương nhiên, khi kết hôn bị mẹ dặn cả vạn lần, muốn em phải làm vợ ngoan hiền.” Thực tâm mà diễn.

Thiệu Chi Ung thủng thẳng ngồi xuống kế bên nàng, nhìn từ bàn để ổi liếc mắt một cái,” Như vậy, xin hỏi vợ ngoan hiền, vì sao không ăn bằng đĩa?”

“Làm chi như vậy phiền toái, tay cầm lên trực tiếp ăn liền.....”

Nàng nói đều còn chưa nói hoàn, chợt nghe đến hắn hừ lạnh, “Thật sao? Vợ hiền?”

Này hai chữ quả thực tựa như lời chú, làm cho nàng phải đầu hàng,” Hảo, em lập tức đi lấy.”

Thái độ chuyển biến to lớn, còn không phải bởi vì người nào đó dùng ánh mắt lạnh lùng đã muốn đảo đến, nàng muốn sống liền ngoan ngoãn tuân lệnh đi lấy, ai bảo nàng hiện tại là vợ ngoan hiền của hắn cộng thêm chức nữ giúp việc.

Thiệu Chi Ung nhìn nàng đi lấy cái đĩa, nhin lăm, mới có thể miễn cưỡng trấn áp cơn mắc cười.

“Nhạ, đĩa ăn.” Không bao lâu nàng an vị ngồi kế bên hắn, tức giận đem đĩa ăn đến trước mặt hắn.

Hắn nhin cười, tiếp nhận đĩa ăn, chậm rãi ăn ổi.

“Người làm sao có thể đột nhiên mua nhiều ổi như vậy?” Nói đến thực khéo, nàng thích nhất ổi, trái ổi cứng giòn giòn vị tựa như ma túy . Ăn một lần liền nghiện, nhưng là chỉ cần là ổi mềm mại, nàng liền một ngụm cũng không dám chạm vào, miệng cũng rất kén ăn.

(Chưa thấy ai như chị này, ổi mà đem so sánh với ma túy. Hahah)

“Không phải anh mua.”

“Đi? Không phải anh mua, cũng không phải em mua, làm sao có thể xuất hiện ở nhà bếp?” Bạc Khả Di thở dốc vì kinh ngạc, biểu tình hoảng sợ.

Không biết vì sao, Thiệu Chi Ung hiện tại chỉ cần nhìn biểu tình của nàng, cơ hồ đều có thể đoán được nàng suy nghĩ cái gì, nhin không được ở trong lòng vụng trộm cười nhạo. Hắn tức giận tà liếc nàng một cái,” Là ở dưới lầu bảo vệ tặng cho em.”

“Em?” Nàng nghĩ mãi không thông.

“Chính là em, Thiệu phu nhân. Anh không biết em nói chuyện như thế nào, mà ngay cả bảo vệ cũng nhận ra em.”

Bị như vậy nhắc tới tỉnh, nàng đột nhiên nhớ ra, “Em nhớ ra rồi. Hôm bữa anh đi công tác không ở nhà, em chưa có quen đường nơi này, đi hỏi qua hắn gần đây có chợ hay siêu thị. Sau lại một vài lần tán gẫu, hắn nói là phu nhân của hắn có làn da mẫn cảm phức tạp, em đề nghị hắn có thể thử xà bông ở nhà tự làm. Vừa vặn em làm lúc trước còn thừa, đem cho hắn mang về cho phu nhân dùng thử xem. Vợ chồng bọn họ cũng thực khách khí. Chỉ là vật nhỏ, không nghĩ tới người ta lại cho nhiều như vậy ổi, thực ngượng ngùng.” Nàng le lưỡi, bướng bỉnh ngây ngô cười.

“Cái gì mà phải tự làm xà bông?” Đầu năm nay vì sao lại có phong trào tự mình làm mọi thứ, mua sẵn không phải tiện sao?

“Em tự mình làm xà bông. Xà bông trên bồn rửa tay mà mình đang xài là do em làm đó.”

Chính nàng làm xà bông? Hắn còn tưởng rằng đó là nàng đi mua ở cửa hàng chuyên doanh, không nghĩ tới cư nhiên là chính nàng tự làm.

Chắc chắc chắc, tự tay làm búp bê lông dê, làm xà bông, còn nấu đồ ăn thật ngon, nàng thật là Bạc tiểu thư không biết động tay vào bất cứ cái gì sao? Đồn đãi quả nhiên không thể dễ dàng tin tưởng a.

“Còn bà lão ở lầu 8 thì sao? Bà cũng biết em nữa.” Thật sự là giao hữu rộng lớn.

“Người nói hần là ba Lí hả? Trong nhà có nuôi một con mèo cái Ba Tư?”

“Không rõ ràng lắm, anh không biết.” Trên thực tế đông hàng xóm trong tòa nhà này, gặp mặt nhiều lắm chính là lễ phép gật gật đầu, về phần ở được bao lâu, tên gọi là gì, hần một mực không biết.

“Cái con mèo Xảo Xảo thực đáng yêu, chiều nào bà cũng mang Xảo Xảo xuống dưới lầu tản bộ, Xảo Xảo khá bướng bỉnh, thường thường chạy không thấy, còn phải nhờ bảo vệ hỗ trợ tìm, đúng rồi, bà Lí thực sự rất giỏi nấu ăn, bà có cho ta một sách dạy nấu caramen, ngày mai em làm cho anh ăn có được hay không?”

Bạc Khả Di nói huyền thuyên, cả buổi không đợi đến Thiệu Chi Ung trả lời, nàng quay đầu vừa thấy, mới phát hiện hần đang nhìn mình chằm chằm, nàng thế này mới ý thức được chính mình lại rất đặc ý vênh váo, chạy nhanh nhắm lại miệng, ngại ngùng hỏi: “Àch.....Anh thích ăn caramen sao?”

Hần vẫn như cũ không có trả lời, thâm thúy ánh mắt lẳng lặng dừng ở nàng.....

Nét đẹp của nàng không thể nghi ngờ, nhưng chính là bởi vì quá mức hoàn mỹ, cho tới nay làm cho hần cảm thấy rất không thật, thực đến bây giờ nghe nàng thao thao bất tuyệt nói chuyện, nhìn bộ dáng của nàng hờn dỗi rồi ngại ngùng, hần mới nhận ra rằng nguyên do hần lý tưởng một người xinh đẹp, hần là giống nàng hiện tại trong bộ dạng này — là thật tự nhiên, là tràn ngập sức sống, là thoải mái mà không cần phải cầu nệ...

Nàng thay đổi, trở nên cùng trước kia không giống nhau, về phần là cái gì nguyên nhân làm cho nàng thay đổi. Thiệu Chi Ung cũng không biết, nhưng hần lại càng ngày càng thích sự thay đổi này.

Không biết hình dung như thế nào, giờ phút này tâm tình, cái loại cảm giác này ngay cả chính hần đều cảm thấy xa lạ, mơ hồ, giống như có cái gì chuyển biến trong lòng hần, làm cho lòng hần rục rịch. Hần trầm mặc nhìn môi đỏ mọng, trong đầu thoáng chốc quật khởi một cái ý niệm trong đầu —

Hần muốn hôn nàng, không biết lúc đang thao thao bất tuyệt, cái miệng nhỏ nhắn, hôn sẽ có vị gì?

Hần chậm rãi tiến lên, một tắc một tắc tới gần nàng, khoảng cách càng ngày càng gần, hần cảm thấy như đang đắm chìm trong hương vị của nàng, không phải mùi nước hoa, mà là trên người nàng phát ra, thần nhiên, ngọt ngào, không chớp mắt cũng rất mê người, thoải mái hương thơm.

Ngay tại đôi môi sắp đụng chạm một giây, Bạc Khả Di tức thời phục hồi tinh thần lại, mạnh đứng lên, “Em, em đi lấy thêm một ít ổi!”

Nói xong, một cái dừng khí nhìn hần đều không có, bước nhanh thoát khỏi hơi thở ái muội trong phòng khách.

Thiệu Chi Ung không có đứng dậy đuổi theo đi, mà là ngồi ở trên sofa, cố gắng bình phục chính mình tâm tình kích động, dùng lý trí kiềm hãm ngăn chặn khát vọng.

Hần có dự cảm, những ngày kế tiếp thật sự là những nổi thống khổ dày vò, ai bảo hần lúc trước như vậy đồng ý đáp ứng cấp cho nàng hai tháng, hiện tại hần bắt đầu hối hận.

Mà Bạc Khả Di, đứng một mình trong nhà bếp, vội ôm lấy ngực....

Vừa mới, chẳng phải hần vừa muốn hôn nàng a? Điều này sao có thể, nàng cũng không phải vợ thật sự, nàng chính là vợ giả a!

Thiệu Chi Ung không có sai, bởi vì ở trong mắt hần, nàng là vợ, hôn môi không là chuyện gì to tát. Cho dù hần muốn quan hệ thân thiết hơn, đương nhiên là cũng phải được. Làm cho nàng ảo não không phải hần

thình lình tới gần, mà là nàng vừa mới bị ánh mắt hấn mê hoặc, mất đi lý trí, đã quên chính mình cũng không phải Bạc Khả Vân.

Bạc Khả Di, người tỉnh thức một chút! Nàng ở trong lòng lớn tiếng nhắc nhở chính mình.

Chính là nàng thật sự không biết, nàng còn có thể cầm giữ được bao lâu, trong lòng nàng thực hiểu được, chỉ cần càng cùng Thiệu Chi Ung ở chung một giây, nàng lại càng hướng phía nguy hiểm mà rảo bước tiến lên. Hấn là người làm cho người ta rất khó kháng cự, không cần ăn nói lưu loát, chỉ cần hai mắt nàng chăm chú nhìn vào, liền thường cảm thấy cầm lòng không nổi. Nàng có thể cảm giác như mình có cảm tình với anh rồi.

Trời ạ! Đến lúc đó nàng như thế nào đối mặt với tỷ tỷ, như thế nào đối mặt chính mình, lại nên như thế nào đối mặt Thiệu Chi Ung?

12. Chương 4.3:

Buổi tiệc đêm nay là lấy danh nghĩa của phụ thân mà mời, địa điểm ngay tại nhà khách của Thiệu Dương tập đoàn, mở tiệc chiêu đãi đều để ảnh hưởng đến xin cấp quỹ của một nhân vật quan trọng.

Nguyên lai Thiệu Chi Ung tính mang vợ tham dự tiệc chiêu đãi, nhưng là biết nàng muốn tham gia hội chợ bán hàng từ thiện, hấn cũng không có nhắc tới với nàng, dù sao tiệc này cũng chỉ là tiệc xã giao, nhìn đồ ăn như vậy chứ đều không hợp khẩu vị, nàng về đến nhà phải xuống nước để nàng nấu đồ ăn mới được!

Sau khi bàn bạc với Chu Đồng, Thiệu Chi Ung về nhà tắm rửa, thay đổi quần áo, liền một mình lái xe đi tiệc chiêu đãi.

Trợ lý nói đúng, chỉ cần chờ những người này uống lên chút rượu, nói vài câu xã giao, hấn là có thể trực tiếp vào chủ đề chính.

“Trần Đông, nói đến cũng là anh thật sự có phước, có con xuất sắc giúp anh gánh vác công ty, có người nối nghiệp, trong lòng có phiền muộn gì cũng phải buông một nửa, hiện tại lại có con dâu xinh đẹp, giúp anh sớm thêm cháu nội, anh a, cái gì cũng đều có.”

“Ha ha, thằng con tôi còn không bằng anh a, phải có trưởng bối hỗ trợ, nó căn bản còn không ra hồn.” Thiệu Trần Đông ngoài miệng nói khiêm tốn, trong lòng lại vạn phần đắc ý.

“Như vậy còn không ra hồn, là anh yêu cầu rất cao!”

“Chú Đặng, cháu quả thật còn cần phải rèn luyện nhiều, sau này còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo cùng chú.” Thiệu Chi Ung khen tặng.

“Có vấn đề gì, chỉ cần chú giúp được, chú Đặng nhất định giúp.” Quả là một người thích nịnh hót...

“Đúng rồi, vợ của con dâu? Như thế nào không cùng với con đến? Các con kết hôn ngày đó, ta với Đỗ bá bá còn ở Thượng Hải về không kịp lại, đến bây giờ còn chưa có gặp qua.” Mẫu thân tỷ muội hỏi.

“A di, thật ngại quá, Khả Vân hôm nay có chuyện cho nên không có tới, lần khác con mang Khả Vân cùng đi thăm người cùng Đỗ Bá Bá.”

“Không thể lừa A di nha, ta sẽ chờ.”

“Cô dâu mới có hay không kế hoạch khi nào thì sinh tiểu hài tử?” Chu gia bá mẫu hỏi.

Ai da, mấy mẹ này thật là nhiều chuyện. Nếu không cần này đó các phụ nhân đến hỗ trợ lão công, hấn thật đúng là không nghĩ cùng những người này lãng phí thời gian.

“Không vội, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

“Làm sao không vội! Chi Ung a, không phải Lí bá bá muốn nhiều chuyện, người hỏi ba mẹ, xem bọn họ có phải hay không mong chờ muốn ôm cháu đích tôn?”

Hắn đột nhiên cảm thấy Khả Vân không có tham dự là đúng, bằng không là không hù chết nàng mới là lạ. “Vâng, chúng cháu sẽ cố gắng.”

“Chi Ung, người vừa mới nói Khả Vân có việc, nên không đi? Có phải hay không đã mang thai, cho nên mới ở nhà nghỉ ngơi?” Lí phu nhân đem giả thiết ra nghi ngờ nói.

Trời ạ, hắn thầm nghĩ cho tới hôm nay, bọn họ đều không có phát sinh quá mức thân mật quan hệ, mấy vụ này liên tưởng cũng không thể không cần tốt như vậy.

Trò chuyện, tọc mạch, lễ mễ một hồi, các nam nhân cuối cùng có thể bắt đầu tán gẫu công việc.

Rốt cục tiệc chiêu đãi cũng đã chấm dứt, Thiệu Chi Ung thật vất vả tiễn bước những người này, thật sâu cảm thấy cùng những người này xã giao, so với đi làm còn mệt hơn, sao biết –

Vừa mới một câu vô tâm phỏng đoán, chờ khách vừa đi xong, mẫu thân lập tức hỏi: “Chi Ung, người thành thật nói cho mẹ, Khả Vân có phải hay không thật sự mang thai?” Ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Mẹ, Khả Vân không có mang thai, nàng là thật có việc.” Thiệu Chi Ung nhin không được trong lòng thở dài một hơi, lão nhân gia thật sự thực yêu thích có cháu.

Nghe vậy, Thiệu mẫu mâu quang lập tức trở nên ảm đạm, “Nếu không có mang thai, nàng hôm nay vì sao không cùng người đến? Có chuyện gì quan trọng hơn so với tiệc chiêu đãi cùng lão công? Huống chi lần này tiệc chiêu đãi đối với tập đoàn mà nói còn quan trọng biết bao nhiêu.”

Ích lợi trước mặt, ý nguyện cá nhân là nhất định bị hy sinh, Thiệu Chi Ung biết rất rõ, cũng sớm đã thành thói quen, nhưng mà giờ khắc này, hắn lại hy vọng có thể đem sở thích cá nhân nho nhỏ của nàng ý nguyện bao trùm cả lợi ích tập đoàn phía trên, bởi vì hắn rất rõ ràng nàng sẽ thích làm việc tình nguyện, hơn là phải đi dự tiệc chiêu đãi như thế này. Xem ra, phải kiểm lý do đường hoàng mới được –

“Mẹ, đó là bởi vì trung tâm bảo trợ hôm nay có hội chợ bán hàng từ thiện, con cho rằng tham dự hoạt động công ích, có thể giúp ích cho hình tượng của tập đoàn. Vừa lúc Khả Vân cũng có hứng thú, cho nên con liền bảo Khả Vân đi theo hỗ trợ, tiện thể tham dự làm cho hình tượng của tập đoàn hình tượng thêm hiệu quả, cái này cũng không phải là quyền tiền là có thể mua được.”

“Con nói đúng, quyền tiền mọi người đều có thể quyền, có thể thực tế đi ra hỗ trợ mới là khó nhất, có thể đáng quý, phán đoán tốt lắm, xí nghiệp hình tượng không thể chỉ dựa vào quyền tiền làm như vậy là tất yếu.” Thiệu Trấn Đông đồng ý gật gật đầu, tiếp theo đề tài vừa chuyển, “Chi Ung, “nội dung vừa mới nói chuyện, con nắm giữ tin tức gì chưa?”

“Đại khái con nghe nói cơ hội thành công rất lớn, duy nhất có vấn đề là đổ bá bá cùng trần thúc, con cho rằng bọn họ là nhân vật mấu chốt, cho nên, chỉ cần có thể bài trừ chuyện xấu của hai người bọn họ, con nghĩ, trăm phần trăm dự án có thể thông suốt qua.”

“Àn, ta cũng nghĩ như vậy, con trở về ngẫm lại biện pháp ổn định hai người kia đi, dự án nhất định phải thông qua.” Nói xong, Thiệu Trấn Đông liền nắm Thiệu mẫu chuẩn bị về nhà.

“Con biết.” Thiệu Chi Ung cùng cha mẹ đi ra nhà khách, “Ba, con lái xe đưa ba mẹ trở về.”

Thiệu Trấn Đông dương tay, “Không cần, lái xe đưa là tốt rồi, con còn có việc hãy đi về trước đi, còn có, nhớ mang Khả Vân trở về ăn cơm, mẹ con mỗi ngày nhớ thương con dâu hiền, nhắc hoài làm lỗi tai ta muốn thủng rồi đây.”

“Nói nói gì vậy, tôi làm thủng lỗ tai ông hồi nào? Hảo, về sau có cháu, tôi liền cướp ôm.” Thiệu mẫu không cam lòng yếu thế.

“Hảo hảo hảo, tôi nhận thua bà rồi.”

Tiến bước song thân, Thiệu Chi Ung một mình lái xe rời đi nhà khách, điều đầu tiên nghĩ đến chính là – không biết Bạc Khả Vân bán hàng từ thiện thành quả như thế nào?

Hiện tại thời gian còn sớm, cho dù về nhà cũng chỉ có thể ở lì trong thư phòng công tác, không bằng đi hội chợ cho biết, thuận tiện dọa nàng.

Ý niệm trong đầu vừa mới hình thành, hai tay đã muốn trước một bước hành động, xe chợt hướng khu hội chợ tiến đến, khuôn mặt anh tuần cũng chậm rãi mỉm cười....

13. Chương 5

Bạc Khả Di buộc tóc đuôi ngựa trông hết sức xinh đẹp, tràn đầy vẻ thanh xuân, không son phấn, trời sinh nàng đã có một làn da đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn, tự nhiên lộ ra dưới ánh nắng.

Nàng đứng ở quầy thanh toán tiền, khuôn mặt tươi cười với vị khách nhỏ : “Đừng sợ, nói cho tỷ tỷ biết, người muốn cái như thế nào?”

“Khủng long, ta muốn khủng long, dì à, ta muốn một tiểu khủng long”. Đứa bé chỉ vào con khủng long nhỏ được bày trên quầy hàng.

Bạc Khả Di lắc đầu : “Là tỷ tỷ mới đúng, ngoan , kêu ta một tiếng tỷ tỷ, ta liền ôm người đi lấy tiểu khủng long.”

Nhưng nàng rõ ràng là dì nha, đứa bé nhìn mẹ để tìm sự cứu trợ, chần chừ cả buổi mới kêu một tiếng “tỷ tỷ.”

“Oa, rất ngoan, đến đây tỷ tỷ ôm người đi lấy khủng long.”

Bạc Khả Di một tay ôm lấy đứa bé, làm cho hắn có thể thuận lợi lấy được tiểu khủng long, đứa bé cười khanh khách, vui vẻ vô cùng, nhìn thấy đứa bé cười ,nàng không nhịn được trên miệng cũng nở nụ cười thỏa mãn, rồi sau đó thật cảm thân bụng đứa bé ra.

“Tiểu thư, cái này bao nhiêu tiền?”. Mẹ của đứa bé hỏi.

“Một trăm năm mươi tệ.”

Mẹ đứa bé mở ví ra, đưa tiền cho Bạc Khả Di.

“Cám ơn, bé con, người thích tiểu khủng long như vậy thì nhớ phải trân trọng nó nha!”. Nàng vẫy tay chào tạm biệt, dõi theo mẹ con họ đang rời đi.

“Khả Vân, người có vẻ rất thích trẻ con nha!”. Giám đốc trung tâm Mỹ Phương nói.

“Thật vậy chẳng? Ta đây lại tìm được một khách hàng tiềm năng”.

“Lần này thật sự cảm ơn người, chẳng những kiếm ra tiền, lại còn giúp chúng ta bán hàng nữa.”

“Chuyện này rất có ý nghĩa a, có gì có thể tốt hơn việc giúp đỡ được người khác đâu, ta chỉ giúp được một chút thôi, may mắn không bị mọi người chê.”

“Làm việc cũng đã lâu, người có vẻ mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi chút đi, ta đi lấy cho người ít nước.”

“Uhm, cảm ơn người.”

Bạc Khả Di ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng đầu tay vẫn không ngừng hoạt động, vội vàng sửa sang lại quầy hàng, đột nhiên có người hướng phía nàng tới gần.

“Vị tỷ tỷ này, ta muốn mua một chút đồ.”

Âm thanh trầm thấp của nam nhân đột ngột vang lên, Bạc Khả Di ngẩng đầu lên, nàng bắt chợt há hốc mồm, giọng nói dễ nghe đó, cư nhiên, cư nhiên là.....Thiệu Chi Ung?!

“Anh, tại sao lại rảnh rỗi tới đây? Chẳng phải đang đi dùng cơm với khách hàng sao?”. Nàng kinh ngạc hỏi.

“Dùng cơm với khách xong rồi, nên muốn qua đây xem em một chút.” Kỳ thật là hắn muốn đến sớm nhìn nàng một chút.

“Có thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi, còn những người khác đâu? Thành quả bán hàng từ thiện hôm nay như thế nào?”

“Còn kém một chút”. Nàng cười khẽ nói.

“Anh cũng muốn mua, có được không?”

“Anh thật sự muốn mua sao? Nhưng mấy thứ này đối với anh có chút ngây thơ a.”. Tuy rằng nàng muốn bán hết chỗ hàng này nhanh một chút, nhưng nàng lại hy vọng hẳn thực sự thích mua, bằng không sẽ rất lãng phí.

“Anh gọi em một tiếng tỷ tỷ, em còn không tính bán cho anh sao?”. Hắc chế nhạo nói.

Bạc Khả Di vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ lên, nàng xấu hổ xoay xoay thân mình.

“Em cũng thật là, tuổi nhỏ như vậy đã biết nói dối.”

“Em đương nhiên là tỷ tỷ, chính là....tỷ tỷ lớn tuổi một chút.”

“Thật đúng là hợp tình hợp lý. Thiệu Chi Ung lắc đầu thở dài.

Nàng cũng cười, dường như giống cô nương ngốc.

“Anh muốn đi sao? Nếu không có việc gì, có thể ở lại đây một chút không?” Đôi mắt vô tâm của nàng hiện lên một chút ác niệm, khuôn mặt giả hoạt.

“Hiện tại thì không có việc gì, em hỏi cái này làm gì?”

Nàng vẽ mặt thần bí, đi lại chỗ quầy hàng, kéo tay hẳn cùng với thùng hàng. “Cái này là tặng cho anh, còn đây giúp em mang những món đồ này đi quanh hội trường, coi như giúp em đẩy mạnh tiêu thụ.”

“Anh?”. Đường đường là một phó tổng, lại mang những thứ này đi quanh đây, có nhằm hay không?

“Đúng, rụt rè cái gì? Mau đi thôi, đây là làm việc thiện nha, bán được càng nhiều, càng có nhiều tiền để giúp đỡ các em nhỏ, dùng thên thùng, tới khi về nhà, em nấu những món ngon cho anh ăn, mau!”. Nàng dùng sức đẩy hẳn một phen.

Do không phòng bị, Thiệu Chi Ung một phen lão đảo, Bạc Khả Di càng vui vẻ “Nhanh lên một chút, bán hết nhanh chúng ta có thể về nhà sớm một chút.”

“Bạc Khả Vãn, em về nhà thử xem!”. Hắc tuy rằng ngoài miệng cảnh cáo, trong lòng lại hoàn toàn không có ý chống cự.

Bạc Khả Di ở phía sau nhìn hẳn dờn đi, cười vẫy tay chào, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt như muốn giết người của hẳn, nàng vừa quay đầu lại, liền thấy Mỹ Phương cầm nước khoáng, vẽ mặt đồng tình.

“Làm như vậy có được không?” Mỹ Phương hỏi.

“Đương nhiên là được rồi, tới đây là để hỗ trợ, đã chuẩn bị tâm lý rồi.” Nàng bĩu đôi môi bướng bỉnh nói

Bình thường ở nhà hẳn là nhất, hiện tại thì nàng lại là lớn nhất, ha ha, nàng thích, nàng cứ nhiên có thể như vậy sai bảo Thiệu Chi Ung.

Buổi bán hàng từ thiện kết thúc một cách thuận lợi, Thiệu Chi Ung cùng với nàng trở về.

Ngồi trong tiệm cơm, Thiệu Chi Ung lạnh lùng nhìn nàng, trên mặt nàng rõ ràng mang theo ý cười. Nữ nhân này một chút chữ tín cũng không có, nói làm canh bao cho hẳn ăn, nói làm caramen cho hẳn ăn, nói về nhà sẽ nấu cơm ngon cho hẳn ăn, kết quả là hiện tại cùng nàng ngồi trong một cái nhà hàng nhỏ.

“Bạc Khả Vãn, canh bao của anh đâu? Caramen của anh đâu? Đồ ăn ngon của anh đâu? Anh muốn đem em quy án vì cái tội nói dối.”

“Bạc Khả Vãn, canh bao của anh đâu? Caramen của anh đâu? Đồ ăn ngon của anh đâu? Anh muốn đem em quy án vì cái tội nói dối.”

“Chẳng nhẽ không thể chờ em ăn xong rồi hãy bắt em?”. Nàng cười tủm tỉm nói.

“Ăn thôi, ăn thôi, Mỹ Phương nói nhà hàng này ngon đích thực không sai, anh ăn thử đi”.

Không lay chuyển được nàng, Thiệu Chi Ung cầm lấy đôi đũa, gắp một chút ổi đậu tử đưa vào miệng.

“Thế nào, cũng không tệ lắm chứ?”

Lạnh lùng liếc nàng một cái “không tệ”.Được rồi, được rồi, coi như có thể.

“Anh ăn nhiều một chút, thích món nào anh nói lại cho em biết, về sau ở nhà em sẽ tập làm cho anh ăn.”

“Còn chi phiếu, trước đáp ứng rồi thực hiện mở lại đi!”. Nàng lừa gạt hắn

Ngay từ đầu nàng rất sợ hắn, cảm thấy hắn rất nghiêm túc lại lạnh lùng như băng, nhưng từ khi ở chung với hắn, nàng phát hiện ra ở hắn có rất nhiều điểm tốt.

Xuất thân từ gia đình danh giá, có cuộc sống an nhàn sung sướng của một đại thiếu gia nhưng khi nhìn thấy hắn cầm cờ xí trong buổi từ thiện hôm nay, nhìn hắn giống như một tên ngốc, có thể thấy hắn là một người cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài.

Nhìn những biểu hiện đó của hắn, nàng đối với hắn cũng có nhiều thay đổi “Ném thử món cà tím này đi”. Nàng gấp một khối bỏ vào bát của hắn.

“Anh ghét ăn cà tím”. Thiệu Chi Ung không chút nghĩ ngợi, liền trực tiếp cự tuyệt.

“Được thôi , vậy em ăn một mình”. Nàng cũng không miễn cưỡng hắn, một mình ăn hết.

Không lâu sau, món mì thịt băm cải bẹ được mang tới, nàng cũng không chút ngại ngần ăn tiếp. Thiệu Chi Ung nhìn nàng ăn, không khỏi nghi hoặc Bạc Khả Vân trước và giờ hoàn toàn không phải một người. “Anh vẫn nghĩ em vốn chỉ thích món ăn của Pháp?”

Món ăn Pháp? Nàng đói chết đi, nàng một chút cũng không có thích ăn món Pháp, ăn xong không cảm thấy no.

“Làm sao có thể? Em ghét nhất là ăn đồ ăn của Pháp, em thà tìm một quán ăn nhỏ mà ăn mì còn thấy thoải mái hơn.”

Nghe vậy, Thiệu Chi Ung buồn bực nhìn nàng một cái, biểu tình của nàng không giống như thuận miệng nói ra, nếu không thích, vì sao trước đây cùng hắn dùng cơm, đều chọn ăn ở nhà hàng Pháp?

“Làm sao vậy, sao không ăn?”. Nàng không hiểu vì sao hắn lại nhìn mình chằm chằm.

Thiệu Chi Ung nói không nên lời, rốt cuộc là có vấn đề gì, căn bản nghĩ đến Bạc Khả Vân có 2 loại tính cách như vậy, nên sẽ không lấy nhầm vợ chứ?

Làm sao có thể có giả thiết vợ vẫn như vậy, hắn cười cười đánh trống lảng. Hắn lắc đầu, trong lòng cảm thấy buồn bực, đồ ăn đã dọn đến, nhưng là nhịn không được, thỉnh thoảng lại liếc nhìn nàng. Nàng tựa như ăn rất ngon, xem đôi đũa của nàng động đậy không ngừng, đồ ăn được đưa vào cái miệng nhỏ bé của nàng, cố gắng nhấm nuốt, bất quá nàng ăn nhiều một chút cũng tốt, không sợ đi trên đường bị gió thổi đi.

Bộ dạng hiện tại của nàng, so với dáng vẻ lạnh lùng trước kia, tốt hơn nhiều, hắn suy nghĩ, không khỏi mỉm cười.

Bạc Khả Di vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy hắn không có động đũa, chính là đang xem xét nàng không chú ý hình tượng, ăn với nhiều bộ dạng, mặt nàng bỗng đỏ lên “Không cần nhìn em”.

Nàng vốn không phải là yếu điệu thực nữ, nàng đã sớm biết, nhưng hắn có cần phải dùng ánh mắt đó nhìn chằm chằm nàng như vậy không? Giống như đang cười nhạo nàng chỉ biết có ăn.

Thiệu Chi Ung nhìn biểu tình phong phú của nàng, hắn nhịn không được liền phì cười.

“Thiệu Chi Ung!”. Nàng buông đũa, hướng phía ngực hắn, thụi một cái.

“Rốt cuộc biết vì sao có người nói, nhìn người khác ăn là một loại hưởng thụ, đừng giận, mau ăn”. Hắn vội vàng gấp thức ăn vào trong bát của nàng, ôn nhu giục.

Nàng choáng váng, người này có phải ăn nhầm cái gì hay không, đột nhiên sao lại trở nên ôn nhu như vậy?

Bạc Khả Di không thể tin, liếc nhìn hắn một cái, người xem người xem, lại ở đó phóng điện đi, cặp mắt kia lại phóng điện nha, đủ rồi nha.

“Em.....còn không muốn chờ anh bón em sao?”. Hấn trêu chọc

“Không cần”. Nàng một lần nữa lại cầm đũa lên ăn tiếp.

Nàng cố ý không để ý tới hấn, nhưng nàng vẫn cảm giác được hấn vẫn đang nhìn nàng, nàng cảm tưởng như mình sắp bị cặp mắt đó hòa tan.....

Thật vất vả mới ăn xong, rời khỏi nhà hàng nhỏ, nàng cước bộ vội vàng, đi trước hấn, mặc kệ cho hấn gọi thế nào, nàng cũng không quay đầu lại.

“Khả Vân, Khả Vân”.

Hấn càng gọi, nàng lại càng đi nhanh, càng chạy càng nhanh, đột nhiên một đôi cánh tay phía sau vòng qua ôm sát nàng, nàng sợ tới mức thất thanh hô to “A”.

Đột nhiên mất đi trọng tâm, cả người nàng kề sát hấn, nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở quen thuộc, hấn gắt gao đem nàng ôm sát vào lòng mình, không thể động đậy.

“Thiệu Chi Ung.....”. Nàng suy yếu kêu.

Hấn không lên tiếng trả lời, vẫn như cũ, gắt gao ôm nàng, một lát sau nàng cảm giác được hấn đang từ từ kề sát vào nàng, nàng cảm thấy không khí bỗng trở nên ngọt ngào, cả người nàng miễn cảm không thôi, ngay sau đó, nàng cảm nhận đôi môi ấm áp của hấn đang lướt sau gáy nàng.

Thình lình xảy ra hành động thân mật như vậy, làm cho nàng không tự giác được, toàn thân run run, trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, nàng chỉ biết nắm chặt hai tay lại.

“Em đang run?”. Tiếng hấn khàn khàn vang lên.

“Em... em không có.” Nàng phản bác.

Thiệu Chi Ung không trêu chọc nàng, ở phía sau cười trộm, ai da, nữ nhân này nghĩ một đằng lại nói một nẻo.

Nàng không nói gì, trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào, lại có chút sầu não, hấn cởi mở với nàng thì nàng càng phải lạnh lùng hơn đối với hấn.

Dựa vào ngực hấn, nàng lúc này không khỏi suy nghĩ linh tinh.....

Nàng khát khao có được tình cảm này, nhưng lại không có dũng khí tranh thủ, bởi vì nàng thật sự không nghĩ ra được rốt cuộc nàng nên dùng thân phận nào để yêu Thiệu Chi Ung? Là Bạc Khả Di hay Bạc Khả Vân?

Giả làm tỷ tỷ để gả cho hấn, bản thân chính mình lại động lòng với hấn, điều này nàng thật sự không ngờ tới.

Ban đêm nàng khổ sở, trằn trọc không ngủ được, nhìn đèn trên tường mà ngẩn ngơ, có nhiều lúc nàng thực sự muốn rúc đầu vào trong ngực của nam nhân bên cạnh.

Mỗi khi nàng muốn buông tay để yêu, trong lòng lại có thanh âm ngăn cản nàng, nhắc nhở thân phận giả trang của nàng, nhắc nhở Thiệu Chi Ung là chồng của chị nàng, nàng không có tư cách có được tình cảm của hấn. Mà khi nàng muốn bản thân từ bỏ, lại có âm thanh nháy ra cổ động nàng là người kết hôn với Thiệu Chi Ung, cùng sống chung với hấn, người ngủ bên cạnh hấn cũng là nàng, cho dù nàng giả làm Bạc Khả Vân nhưng tình cảm của nàng đối với hấn là thật. Lý trí và tình cảm giằng co, hại nàng thống khổ không chịu nổi.

Nàng quay đầu liếc nhìn Thiệu Chi Ung một cái, thấy hấn đã ngủ, nàng liền xuống giường ra ngoài phòng khách, trong lòng thực sự buồn bực. Nàng cầm điện thoại lên gọi về nhà.

“Alô.....”. Giọng nói mang theo tiếng buồn ngủ từ đầu dây bên kia truyền tới.

“Ba, rốt cục có tìm được tỷ tỷ không?”.

“Khả Di, người tại sao lại gọi điện về nhà? Thiệu Chi Ung đâu, người không sợ bị hấn nghe thấy sao?”. Bạc Vĩnh Chinh lập tức hỏi.

“Trả lời ta, người rốt cục tìm được tỷ tỷ không?”. Nàng ngen ngào nói

Bạc Vĩnh Chinh trầm mặc không trả lời.

Trời ạ, nàng rốt cuộc còn phải buồn khổ bao lâu nữa, đầu dây bên kia vẫn im lặng, nàng chỉ cảm thấy thống khổ và tuyệt vọng. Nhưng mà Bạc Vĩnh Chinh vẫn trầm mặc, kỳ thực sau hôn lễ một tuần, hắn đã tìm thấy Bạc Khả Vân.

Nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ tới chuyện đại nữ nhi cao ngạo của hắn vì một kẻ không người thân, không địa vị, mà bỏ qua một đối tượng tốt như Thiệu Chi Ung mà bỏ trốn ngay trước hôn lễ một ngày, chuyện này hắn làm sao có thể chấp nhận được.

Hắn uy hiếp đại nữ nhi cắt đứt quan hệ cha con, nghĩ là như vậy có thể khiến nàng hồi tâm chuyển ý, nàng luôn thuận theo ý hắn nhưng lần này cư nhiên cố ý đi theo kẻ kia.

Đại nữ nhi kiên trì từ chối cuộc hôn nhân này, nhưng hắn lại phải dựa vào danh tiếng của gia tộc họ Thiệu mà phát triển sự nghiệp, không còn cách nào khác, hắn đành phải giấu diếm Khả Di, để nàng tiếp tục giả làm Khả Vân mà sống tiếp trong nhà họ Thiệu. Dù sao thì cũng đã lừa rồi thì cứ cố giấu được tới bao giờ thì giấu.

Tuy là hắn đã hứa với Khả Di kì hạn là 2 tháng, nhưng nói không chừng Khả Di đã sớm yêu Thiệu Chi Ung, như vậy kéo dài được thời gian không phải là không có khả năng. Hắn không phải là người cha nhẫn tâm, cũng không phải là không cần người con này, hắn chẳng qua cũng chỉ là vì bất đắc dĩ, huống chi là hắn đã nuôi nàng bao nhiêu năm, nàng hy sinh một chút cũng có là gì, coi như báo đáp công lao hắn đã nuôi nàng bấy nhiêu năm, mà Thiệu gia lại hết sức giàu có, cuộc sống của nàng về sau này lại chẳng cần lo lắng.

Hôm sau, khi Thiệu Chi Ung tỉnh lại, đã sớm phát hiện ra nàng không có ở bên cạnh, lập tức chộp lấy đồng hồ báo thức mà nhìn thời gian, ngộ-lại bị muộn rồi.

Đạo này không biết làm sao, hắn càng ngủ càng ngủ càng trầm, càng ngủ càng trễ, như kiểu nằm trên chiếc giường này cả người không tự chủ được mà hoàn toàn thả lỏng, thật không biết là tốt hay xấu nữa. Hắn lấy tay sờ sờ vị trí bên cạnh, thấy đã lạnh lạnh, xem ra nàng đã rời giường từ rất lâu rồi, hắn tham ngủ nhưng nàng thì mỗi ngày đều dậy rất sớm, ngay cả ngày cuối tuần khi hắn tỉnh dậy cũng không thấy nàng còn trên giường, không biết tiểu nữ nhân lại tìm việc gì làm cho hết thời gian.

Vừa mới nghĩ như vậy, trong lòng liền có mong chờ, Thiệu Chi Ung vội vã đứng dậy xuống giường, rất nhanh chải đầu rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng, nhìn thấy bữa sáng đã đặt trên bàn, di, nàng đâu rồi.

“Khả Vân”. Hắn kêu.

“Em ở ngoài ban công”.

Hắn xoay người hướng ra phía ban công, nhìn thấy nàng cầm một bình nước nhỏ, thật cẩn thận hướng phía những khóm cây mà tưới nước.

“Đó là cây gì?”

“Phiên gia, chờ tới lúc nó nở hoa, kết quả, sẽ rất đẹp”.

Nghe khẩu khí của nàng có vẻ rất sung sướng, nàng giống như loại hoa mận phiên gia, không bao lâu có thể đại mùa thu hoạch, nhưng rõ ràng chỉ là một gốc cây nho nhỏ, có thể nói rất kì diệu, ngữ diệu nói chuyện của nàng khiến người ta nhìn không được mà muốn chờ mong.

“Anh đi ăn sáng trước đi”.

Thiệu Chi Ung không có rời đi, ngược lại vẫn đứng tại chỗ, chuyên chú dừng ở nàng, khi ánh mắt hắn lơ đãng nhìn nàng, cái gáy trắng nõn của nàng, hắn lập tức nhớ tới nụ hôn đêm hôm qua....

Hắn không biết nàng lại dễ thẹn thùng như vậy, hôm qua hôn gáy nàng có một chút, nàng liền thẹn thùng, cả đêm không dám nhìn hắn, khiến cho hắn cảm thấy chính mình như là một tên đại sắc lang, nếu ngày nào đó hắn thật sự làm gì nàng, nàng chẳng phải là vẫn muốn trốn ở trong chăn không dám gặp người. thật là một cô nàng ngốc nghếch.

Không nghe thấy tiếng bước chân, Bạc Khả Di hồ nghi quay đầu, phát hiện hắc vẫn đang đứng tại chỗ, thân thiết hỏi “Làm sao vậy? Anh không đói sao?”

Hắc chậm rãi đi về phía nàng “Hôm nay thời tiết đẹp thật”.

“Đúng vậy, ánh mắt trời rất ấm, rất thích hợp đi ra ngoài ngắm cảnh”.

Đột nhiên, trong đầu hiện lên ý tưởng, Thiệu Chi Ung hướng nàng vươn tay “Còn chờ gì nữa, nhanh đi thay quần áo, chúng ta lập tức xuất phát”.

“Gi cơ?”

“Đừng ngạc nhiên, đi nhanh a”.

Cho tới khi ngồi trên xe, Bạc Khả Di vẫn không hiểu “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đợi rồi sẽ biết, em yên tâm, anh cam đoan không phải lò sát sinh”.

Lò sát sinh, tên xấu xa này, lại trêu trọc nàng. “Ngày nào đó thừa dịp anh không chú ý, em nhất định cho thuốc xổ vào bữa sáng của anh”. Nàng giả bộ hung ác cảnh cáo.

Hắc không nhú mày, hoàn toàn không sợ hãi, Bạc Khả Di nhìn bộ dạng này của hắc lại càng buồn bực, liếc trắng mắt, đơn giản nhìn về phía cửa sổ, không thèm để ý tới hắc nữa.

14. Chương 6.1:

Thiệu Chi Ung lái xe, đi theo hướng phía Nam của đường cao tốc, tiến vào một vùng càng ngày càng ít dân cư, đã vậy xe càng ngày càng ít, Khả Vân càng ngày càng không biết mình đang đi đến vùng nào, tóm lại là nàng bị mất phương hướng trầm trọng.

Trước mắt nàng hàng cây ăn trái xum xuê xanh biếc cảnh trí, không thể tin nổi nhìn về phía Thiệu Chi Ung — là phiên gia*, hàng chục hàng ngàn cây phiên gia*!

Thiệu Chi Ung cảm nhận được ánh mắt của nàng, đã có thể tưởng tượng được biểu tình của nàng có biến động, hắc vui vẻ cười cười khoe miệng. Dem xe đậu xong xuôi xong, bước xuống xe, tiếp theo mở cửa xe cho nàng “Chúng ta đi tới nơi này xem người ta thu hoạch phiên gia một chút đi!”

Hắc vươn tay ra, nàng mang vẻ mặt mặt ngọt tươi cười, ngoan ngoãn đem tay nhỏ bé đặt vào bàn tay ấm nóng của hắc.

Nguyên lai cảm giác thu hoạch trái cây thật sự thích thú, nhìn hai rổ đầy ắp trái phiên gia, Bạc Khả Di không còn vẻ lo lắng như lúc này ở trên xe, vui vẻ cười tít mắt.

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn trong sáng đang tươi cười của nàng. Gió nhẹ thổi bay mái tóc đen mềm mại, thân ảnh nhanh nhẹn như vậy xinh đẹp động lòng người.

Thiệu Chi Ung chưa bao giờ nghĩ một khi mỹ nhân cười có thể làm cho tứ chi người khác nhũn ra, hắc nhìn không được nheo lại hai mắt, chỉ vì có thể rõ ràng hơn bắt giữ nụ cười của nàng.

Lòng ngực Thiệu Chi Ung kích động không thôi, đây là hắc lần đầu tiên như thế hy vọng thật mãnh liệt sẽ đem hạnh phúc đến cho một người, mà người ấy chính là nàng — Bạc Khả Vân.

“Thiệu Chi Ung, anh mau đến xem, nơi này còn có thiệt nhiều a!”

Nghe thấy tiếng của nàng gọi, Thiệu Chi Ung chậm chậm tiến đến trước mặt nàng, cơ hồ là cũng không khỏi luyến tiếc nụ hôn tối hôm qua. Hắc liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn.

Nàng nhất thời cả người cứng ngắc, đôi mắt đẹp mở to, tim đập như nổi trống, như có vật làm nghẹn nơi cổ họng, làm cho nàng không thể hô hấp. Hơn nữa khi hắc đem đầu lưỡi lão luyện tiến vào trong miệng nàng, mãnh liệt như sóng to làm cho nàng cảm thấy thật choáng váng, toàn thân như mềm mại vô lực, nguyên cả rổ trái cây trong tay đều rớt xuống dưới đất, phiên gia* đỏ tươi thì nhau lẫn xuống.....

Nàng muốn đẩy ra hắc, nhưng lại bị tình cảm chia phối hết lý trí.

Kia trong nháy mắt, thế giới giống nhau dừng lại, chỉ còn lại có hai tâm hồn đang đắm chìm trong ái tình....

Nàng mê loạn đến mức không biết được khi nào nụ hôn kia bắt đầu hay chấm dứt. Làm ánh mắt toàn ngập tràn thân ảnh của hắn mãi đến khi thấy hắn cười cười, tĩnh định ngóng nhìn nàng.

Đột nhiên nàng cảm giác được bên hông căng thẳng, tiếp theo liền lao đảo ngã vào trong lòng hắn, yếu đuối tựa vào trước ngực hắn, nhẹ nhàng hô hấp, tất cả hơi thở đều là ngập tràn mùi của hắn.

Làm nàng nhắm mắt lại, nàng rõ ràng nghe được ngực vỡ ra thanh âm, chờ nàng ý thức được cái gì, hắn đã nghênh ngang ôm chặt lấy nàng, nàng giơ lên hai tay, học hỏi ở hắn mà ôm chặt thắt lưng của đối phương.

Cảm nhận được nàng đáp lại, hắn phút chốc buộc chặt cánh tay, dùng lực khiến nàng cơ hồ muốn hét vì đau.

Nàng hai mắt nóng lên, nhịn không được muốn khóc, không phải bởi vì đau, mà là trong lòng kia nói không nên lời lo lắng.....

“Nếu anh nói anh yêu em, em có thể hay không cảm thấy rất buồn nôn?”

Nàng lắc đầu, bởi vì..... “Em cũng yêu anh.”

Thiệu Chi Ung nở nụ cười, tay đang ôm lấy mặt nàng, lại một lần nữa vong tình hôn nàng.....

Nàng đầu hàng, đối Thiệu Chi Ung thật sự đầu hàng.

Nàng không muốn đem hắn trở thành anh rể, mà là muốn đem hắn trở thành nam nhân của chính mình, bởi vì hắn cũng yêu nàng, không phải sao?

* Phiên gia, ta nghĩ là trái lựu đỏ, ko biết có phải ko? Lựu ở bên Mỹ còn được gọi là pomegranate. Vỏ ở bên ngoài màu đỏ. Nghe nói lựu còn được làm thuốc. Có nàng nào biết thêm điều gì xin chỉ giáo dùm.

Hình trái lựu nè:

15. Chương 6.2:

Gì, phải đi dự tiệc tối?!

Nhận được điện thoại từ thư ký của Thiệu Chi Ung, Bạc Khả Di chỉ cảm thấy tai vạ đến nơi. Đầu tiên là một trận oang oang trong đầu, tiếp theo là đứng không vững, báo hại làm nàng ngã lăn xuống ghế, bị á khẩu thật lâu.

Quả nhiên không có khả năng vĩnh viễn đều như vậy đều được thuận lợi, giả làm tân nương rốt cục bị khảo nghiệm đây –

Từ nhỏ đến lớn, nàng căn bản là không có tham dự yến hội, dù sao trong mắt ba mẹ, nàng là đứa con luôn làm ba mẹ bề mặt. Cho dù khôn ngoan xinh đẹp nhưng với tính tình ngây ngô, yến tiệc nào khi được mời tham dự nàng cũng có cách làm hỏng hết thảy. Mấy lần được mời, nàng đều là ngoan ngoãn ở nhà chơi đùa, trông nhà còn sướng hơn phải đi dự tiệc.

Thật là hại người a, hiện tại nàng cư nhiên phải phụ chồng tham dự chính thức xã giao với các doanh nhân khác. Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt? Nàng thậm chí ngay cả nên mặc quần áo gì, nên như thế nào ứng xử đều không có biết...

Ngắm trên tường đồng hồ, liếc mắt một cái, còn thừa không đến một tiếng, Bạc Khả Di run run bàn tay nhỏ bé gọi điện thoại cùng mẫu thân cầu cứu, dù sao mọi người hiện tại đều ở cùng chiến thuyền, nàng nếu ra sao, toàn gia sẽ cùng ôm nhau mà chết.

“Gì? Không ở nhà.....” Nghe được quản gia nói như vậy, nàng thật sự muốn khóc.

Không được, cho dù không ai cứu, nàng cũng phải nghĩ biện pháp tự cứu.

Nàng đột nhiên nghĩ đến tỷ tỷ từ từ nhỏ dần đi theo ba mẹ tham dự các đại yến hội, trong nhà hẳn là không hề thiếu trang phục và đạo cụ nàng có thể dùng trong lúc khẩn cấp, tuy rằng khí chất của tỷ tỷ này nọ giả không được, nhưng ít ra bộ dáng thì có thể lừa người khác được!

Không nói hai lời, lập tức về nhà đi –

Má ơi, phòng thay đồ của tỷ tỷ có đến hai gian đầy đủ vài kiện có thể ví như một cửa hàng quần áo, lễ phục thì cả 1 tường dài.

Nàng chọn tới chọn luôn một hồi, cuối cùng cũng lựa được một chiếc áo màu xanh, làn váy vừa thanh lịch lại đầy đủ khí chất. Nàng không dám chọn phiên phục lễ phục, sợ rằng nàng thật sự có khả năng hủy hoại bộ quần áo a. Thay đổi quần áo, kế tiếp chính là giải quyết vấn đề trang điểm và làm tóc.

Nhìn xem thời gian, chỉ còn nửa giờ, hiện tại làm tóc cho dù có nhanh cách mấy cũng không kịp, may mắn nàng cũng không tệ lắm, dùng curler iron* làm tóc xoắn xoắn 1 chút, tiếp theo nàng lấy ở hộp trang điểm chọn một vật trang sức thủy tinh, bới tóc kiểu đơn giản, sau đó tùy tiện dùng phấn má hồng sữa dung, lại bôi thêm son cho môi thắm.....

Nàng đột nhiên thực cảm kích mẫu thân sinh ra hai chị em nàng, nhìn vào gương đánh giá chính mình, tuy rằng của nàng trang phục và trang sức không có nhiều là bao nhiêu, nhưng ít ra là xinh đẹp, chính mình so sánh thật tốt với gấu mèo**.

Xác định chính mình đều chuẩn bị không tệ lắm, nàng lại chạy nhanh về nhà Thiệu Chi Ung, thật may là lái xe của Thiệu Chi Ung phái tới cũng đang đến, nàng thật mạnh thở ra một hơi, chạy nhanh ngồi trên xe.

Tình huống này chỉ cần một lần ép buộc đi dự tiệc là nàng đã sợ phát khiếp. Nhưng hiện tại nàng còn không có thể thả lỏng, trọng đầu căn bản còn chưa có bắt đầu đâu!

Thiệu Chi Ung đứng ở trước cửa lớn nhà hàng, xe vừa đến, không đợi lái xe mở cửa, hắn đã tiến bước đến, chủ động mở cửa cho Bạc Khả Vân xuống xe, vừa thấy đến nàng, hắn gắt gao xem xét nàng, thật lâu không thể dời tầm mắt.

“Làm sao vậy? Khó coi sao? Anh tự đi một mình đi vào đi, em về nhà trước nha.” Nàng phi thường bất an, xoay người lại muốn lùi về trong xe.

Nhưng tốc độ của hắn nhanh hơn, vội vàng kéo nàng, khoe miệng khe khẽ, “Ngốc quá, em như vậy rất đẹp, cầm lấy tay anh, chúng ta cũng nên đi vào.”

“Ai, đợi chút –” Nàng giữ chặt hắn, trái tim đều nhanh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

* Curling iron: Cái máy làm xoắn tóc á.

** Nếu không lầm, ở TQ gấu mèo (panda) là loại vật đẹp nhất? ta thì thấy tụi nó xấu quắc, tròn quay mà lười biếng vô cùng!

16. Chương 6.3:

“Ai, đợi chút –” Nàng giữ chặt hắn, trái tim đều nhanh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Làm sao vậy?”

“Tôi tham gia yến tiệc có rất nhiều người em chưa gặp qua, vạn nhất thất lễ.....”

“Đừng sợ, em chỉ cần đi theo bên người anh là được, trước kia em cũng chẳng phải đã cùng nhạc phụ tham dự các yến hội sao?”

Đây là sau khi bọn họ kết hôn, lần đầu tiên lấy danh nghĩa vợ chồng cùng tham dự yến hội, hắn trực giác nghĩ đến nàng lo lắng sẽ bị những người lớn lên mặt truy vấn cuộc sống hôn nhân hoặc kế hoạch sinh con nối dõi, ôn nhu vỗ nhẹ tay nàng,” Mặc kệ để cho người ta nói cái gì, em chỉ cần phụ trách mỉm cười, cái khác giao cho anh xử lý là tốt rồi.”

Có hắn cam đoan, cảm xúc lung tung của nàng cuối cùng hơi bình phục một ít.” Ân, em đã biết.”

Bọn họ xuất hiện quả thật khiến cho mọi người chú ý, dù sao Thiệu Chi Ung là người nổi nghiệp của Thiệu Dương tập đoàn, những người trong sảnh kia đều đã chứng kiến hôn lễ xa hoa, tất nhiên lại càng vài phần thân thiết.

Mà Bạc Khả Di cũng rất phối hợp, phi thường nghe lời hấn, đều bình tĩnh, tự nhiên mà mỉm cười, mặc kệ mọi người nói cái gì, nàng đều cho Thiệu Chi Ung phụ trách ứng đối.

Quả nhiên, mọi người thấy nàng nghe lời lại xinh đẹp, cũng nói Thiệu Chi Ung thực sự có phúc, cưới được một người vợ ngoan. Tưởng như tất cả đều thuận lợi, thuận lợi làm cho nàng bất cần.

Đột nhiên, một thân hình kiêu diễm nhanh nhẹn xuất hiện trước mắt nàng, reo lên: “Khả Vân, như thế nào lâu như vậy cũng không theo mình liên lạc? Gọi di động cũng tìm không thấy bạn.”

Bạc Khả Di từ nhìn chằm chằm vào cô gái thật xinh đẹp không biết từ nơi nào đến, đầu trống rỗng.....? Nàng là ai a? Nàng, nàng căn bản không biết nàng nha!

“Chu tiểu thư có khỏe không?” Thiệu Chi Ung nghe thấy thanh âm, xoay người lại chào hỏi.

Nàng cũng họ Chu, nàng là con gái rượu của chủ buổi tiệc sao?

“Thiệu Chi Ung, đã lâu không thấy, xem ra cuộc sống tân hôn rất hạnh phúc phải không, hoàn toàn chiếm lấy chị em của ta, hại nàng cũng không liên lạc với ta.”

Chu tiểu thư, chị em..... Đợi chút, nàng là Chu Nhã Quyên, là tỷ tỷ đồng học, ai da, nàng nghe qua thôi chứ chưa gặp bao giờ!

“Nhã Quyên, không phải như thế.” Khi biết đối phương là ai, Bạc Khả Di vội vàng cười giải thích.

“Không phải như vậy là như thế nào? Khi tìm bạn, bạn nói muốn chuẩn bị hôn lễ, chờ khi mọi việc xong xuôi sẽ liên lạc với mình, kết quả hại mình chờ hoài chờ mãi. Mặc kệ, Thiệu Chi Ung, hôm nay vô luận như thế nào, phải cho ta mượn một chút, một chút nữa sẽ trả lại cho anh!”

Nói vừa xong, Chu Nhã Quyên liền đem nàng lôi đi, làm cho nàng không kịp cự tuyệt, Chu Nhã Quyên đem nàng đi đến một căn phòng trên lầu, lập tức đóng cửa phòng, tựa đầu thì thầm: “Khả Vân a, thật sự là làm cho mình lo lắng nhiều, lúc trước nghĩ đến bạn thật sự lựa chọn người kia, bạn cũng không thể biết được mình lo lắng đến mức nào.”

Người kia..... Nàng nghe từng lời nói của Chu Nhã Quyên, trong lúc nhất thời sự lo lắng cũng giảm bớt phần nào.

“Bạn nghĩ rằng mình sẽ vì người kia mà hủy bỏ hôn lễ?” Nàng đặt lại nghi vấn.

“Cũng không phải sao, ai bảo lúc trước bạn nói làm cho mình thật sự kích động.”

“Mình nói cái gì?”

“Còn dám hỏi? Mỗi lần gặp mặt sẽ không ngừng nhớ rõ chuyện của mình thật đáng buồn, ngay cả tự mình lựa chọn tình yêu cũng không thể, muốn mình làm quân sư cho bạn, may mắn là mình nói khô nước miếng cũng không có lãng phí. Bạn xem, mình nói đâu có sai, gả cho Thiệu Chi Ung mới là lựa chọn chính xác nhất!”

Nguyên lai..... Đào hôn chuyện này không phải do tỷ tỷ lâm thời kích động mà đã có ý định từ lâu.

Tin tức này làm nàng kinh sợ, đầu trống rỗng. Nàng vẫn đều nghĩ đến tỷ tỷ bao giờ cũng yên lặng mà tùy theo sự sắp đặt của ba mẹ, nhưng hiện tại biết tỷ tỷ có chí khí. Nàng không hiểu được nên hình dung như thế nào tâm tình của mình, vừa buồn cho tỷ tỷ mà vừa chính nàng lại vui vẻ.

Cả đời là 1 đứa con gái ngoan, tỷ tỷ nhất định có rất nhiều áp lực. Bất quá có thể may mắn là, cuối cùng trong một khắc, tỷ có thể lựa chọn thuận tâm ý của mình mà không phải chết lặng tiếp tục làm ngoan ngoãn nữ nhi tự chính mình tạo hạnh phúc.

Chính là? Người kia đâu? Hấn đối với tỷ tỷ có tốt không? Nhất tưởng đến này, nàng nhin không được hốc mắt phiếm hồng.

Từ nhỏ đến lớn, các nàng tỷ muội tình cảm tuy rằng không phải rất thân thiết, hơn nữa này vài năm nàng vẫn ở ở nước ngoài, hai người lại hay bất hòa, nhưng ở trong lòng nàng, nàng vĩnh viễn đều cảm nhận rằng hoàn mỹ nhất là tỷ tỷ. Nhưng mà bây giờ, khi tỷ tỷ đang ở thời khắc thống khổ nhất, nàng lại cảm thấy thật đáng tiếc.

“Ai, bạn còn đang nhớ tới người kia đi? Nè, bạn đã gả cho Thiệu Chi Ung, mình vừa mới quan sát hẳn một chút, nhìn ra được đến hẳn đối với bạn cũng không tệ lắm, bạn không cần người kia.”

Bạc Khả Di hấp hấp cái mũi, “Mình biết..... Bất quá bạn biết được người kia hiện tại ở nơi nào không?” Nàng ôm một tia hy vọng, muốn nhanh tìm được tỷ tỷ.

“Ai da, mình làm sao có thể biết, bạn thì câm như hến, lúc trước cũng là do mình phải quán quít, hỏi dồn hỏi ren với bạn cả buổi, bạn mới miễn cưỡng lộ ra một chút tin tức..... Đợi chút, bạn hôm nay là ăn sai được sao? Như thế nào hỏi mình nhiều vấn đề kỳ quái thế? Ai da, Bạc Khả Vân, bạn thật là lạ nha!” Chu Nhã Quyên dùng vẻ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm nàng.

Bạc Khả Di tuy rằng còn muốn thám thính tin tức, không thể để Chu Nhã Quyên nghi ngờ, một khi đã như vậy, nàng vẫn là chạy nhanh để không bị bạn vạch trần. “Mình nên đi xuống, Chi Ung chắc sẽ tìm mình.”

“A hiện tại miệng kêu toàn Chi Ung, Chi Ung, thành thật mà nói đi, bạn không phải yêu thương hẳn?”

Nghe vậy, trắng nõn tịnh khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên nhiễm hồng.....

“Chắc chắn, Bạc Khả Vân a Bạc Khả Vân, lúc trước còn thề son sắt nói sẽ không yêu thương người ta, kết quả không bao lâu liền bị bại trận, bạn đó nha, xong đời!”

“Nhã Quyên –” Nàng quăn bách muốn ngăn lại lời trêu chọc.

“Này lại không có gì, Thiệu Chi Ung quả thật có đủ mọi điều kiện làm cho người con gái nào cũng đều muốn yêu thương, thật không biết lúc trước bạn vì sao như vậy lại bài xích hẳn, nói hẳn là kẻ chỉ thích ăn thịt người, bẻm mép gian thương, cả ngày chỉ biết kiếm tiền.”

Ha, tỷ tỷ lúc trước cũng cho rằng Chi Ung như vậy sao? Bọn họ thật không hổ là chị em song sinh, nàng ngay từ đầu cũng hiểu được sở thích của Chi Ung chính là kiếm tiền.

“Làm ơn bạn đừng lại chọc mình.”

“Là Thiệu phu nhân phải đi về với chồng yêu.”

Nàng không biết nên khóc hay cười liếc Chu Nhã Quyên liếc mắt một cái, bỗng dưng giống nghĩ đến, vội vàng mở miệng hỏi: “Nhã Quyên, bạn có rảnh không?”

“Làm gì, muốn tìm mình uống trà?”

“Mình muốn đi tham gia việc từ thiện ở trại dưỡng lão, bạn có muốn cùng mình làm không?”

“Tham gia việc từ thiện ở trại dưỡng lão? Bạc Khả Vân, bạn là làm sao vậy?”

Không đợi nàng đem nói cho hết lời, Bạc Khả Di liền đi ra bàn học lấy đến một cây bút, viết xuống một chuỗi số điện thoại trong lòng bàn tay của Nhã Quyên, “Đây là số điện thoại đăng ký, nếu bạn cũng muốn tham gia, nhớ đi ghi danh sớm nha!”

Nói xong, nàng liền bỏ lại bộ mặt hoang mang của Chu Nhã Quyên, xuống lầu trở lại kiếm tìm Thiệu Chi Ung.

Chu Nhã Quyên nói đúng, Thiệu Chi Ung quả thật có làm cho người khác muốn yêu thương, nhưng tỷ tỷ cũng không có sai, dù cho người nào, nếu không phải người mình yêu thích, cho dù chỉ ở chung một giây đều đã làm cho người ta cảm thấy thống khổ.

Mặc kệ là ai, đừng nghĩ cùng tình yêu giảng đạo lý –

Tựa như nàng, lúc trước căn bản cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ sinh ra tình cảm với Thiệu Chi Ung, cho dù ngay từ đầu nàng cường ngạnh muốn kháng cự việc hai người lúc đó đã hấp dẫn lẫn nhau, không nghĩ tới ngày tháng ở chung lại tăng thêm sự yêu mến, nàng yêu thương hẳn.

Từng là như vậy dày vò cùng thống khổ, cảm thấy chính mình thực xin lỗi tỷ tỷ, nhưng là hiện tại biết rõ lòng của tỷ tỷ, khối đá to trong ngực có thể tan chảy, nàng rốt cục có thể đúng lý hợp tình yêu thương chồng mình!

Nàng thành khẩn hy vọng, tỷ tỷ cùng người kia có thể vui vẻ, về phần Thiệu Chi Ung cũng khiến hần yêu thương nàng đi!

Nàng có lẽ không phải hoàn mỹ nhất, nhưng nàng nhất định đem hết khả năng yêu hần.

Thiệu Chi Ung quay đầu lại, liền thấy nàng đang thâm tình nhìn mình, hần chậm rãi đi lại, nhẹ nhàng ôm thắt lưng nàng, đem nàng đến bên cạnh người, cúi đầu ở nàng bên tai, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói: “Nghe người ta nói chuyện thật là nhàm chán, mà vẫn còn phải ở thêm một lát nữa, thôi em nhẫn nại một chút là mình có thể về nhà.”

Lời nói của hần làm cho Bạc Khả Di cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười, chỉ có thể dùng sức cắn môi dưới, đau khổ kéo khóe miệng, mới không thất lễ bật cười.

Vừa mới về nhà, Thiệu Chi Ung liền nhận được điện thoại, liền trực tiếp tiến đến thư phòng xử lý, một lát sau mới đi ra. Sau đó hần đi vào phòng ngủ, vào phòng thay quần áo. tính thay quần áo mặc nhà, không nghĩ tới —

:panda25::panda25::panda25:

Rồi, xong nợ nhé. :D Hẹn gặp lại các nàng trong tuần tới!

Truyện hay cực lun nhưng sao tỷ lại bắt đợi tới tuần sau dữ vậy?:panda57:

Chịu hông nổi đâu:panda67:

bạn ơi chuyện này có mấy chương vậy

Bạc Khả Vân đã muốn sớm đi vào phòng thay quần áo, đang chuẩn bị cởi, Thiệu Chi Ung tưởng rằng có thể nhìn đến một tấm lưng thon đẹp mắt, không nghĩ tới tiếng bước chân của hần làm cho nàng giật mình, báo hại làm cho hần không được nhìn đã mắt.

“Em chuẩn bị quần áo cho anh rồi, anh đi tắm rửa đi!”

Hần chậm rãi đi đến trước mặt, vẻ mặt tao nhã cúi đầu nhìn nàng, “Còn em? Không phải muốn thay quần áo sao?” Hần dường như không quan tâm đến vẻ hoảng sợ và thẹn thùng của nàng.

Nàng cái miệng nhỏ nhắn nhất quyết, “Đúng vậy, nhưng là người nào đó đột nhiên xông vào, em không có thay được, cho nên mời anh nhanh đi tắm rửa đi!”.

Đối với nàng hạ lệnh đuổi khách, Thiệu Chi Ung không chịu thua, cười cười rồi thành linh tiến lên ôm cổ nàng, ở phía sau mà nói: “Để anh giúp em.”

Không đợi nàng đáp ứng, bàn tay hần liền chạm vào khóa cửa lễ phục —

“Không.....”

Còn không kịp ngăn lại, liền nghe được khóa rút ra, nàng đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh ở sau lưng, nàng kinh hoàng vội vàng dùng hai tay che ngực...

Hần ôm chặt thắt lưng của nàng, không cho nàng nhúc nhích, mở rộng tầm mắt đồng thời, vươn ngón tay, thật khiêu khích mà chậm chậm vuốt ve dọc theo sống lưng của nàng.

“Anh.....” Nàng muốn nhắc nhở hần là đã đáp ứng kỳ hạn hai tháng, nhưng mà tại sao đầu lưỡi lại thất lại, đầu trống rỗng, báo hại nàng ko thể nói nên lời.

Hần càng không ngừng trêu chọc, giây lát, hần quyết định thay đổi phương thức, đồng thời làm cho hai ngón tay bướng bỉnh của mình thi đua leo từ thắt lưng lên đến gáy của nàng, hần nhẹ nhàng chạm chạm đụng chạm, làm cho nàng không tự giác cả người đơ lại.

Mà khi lòng bàn tay của hần ấm áp hoàn toàn áp lên cổ nàng, cái loại cảm giác này thật khó diễn tả.

“Anh có nói với em hôm nay em rất đẹp không?”

“..... Có, lúc mới chạm mặt đã nói.” Nàng hơi hơi ngừng thở, vừa khấn trương vừa giống như chờ mong cái gì.

Đột nhiên, lưng nàng có cảm giác ấm nóng, đầu tiên là từng nụ hôn nhẹ nhẹ ở lưng, ngay sau đó, liên tiếp những nụ hôn ẩm ướt, không chút khách khí theo đường cong của lưng mà uốn lượn xuống, cùng thời gian, bàn tay cũng giao hoạt luồn qua nách nàng, hướng phía trước người mà kéo lê phục xuống dưới chân...

“Chi Ung!” Nàng kinh hô.

“Đừng sợ.” Hắn chậm rãi rút tay về.

Bạc Khả Di mới đang muốn bình tĩnh lại một chút, lại bất ngờ không kịp phòng bị cảm thấy thân hình bị nhắc bổng, hắn đang đem nàng đến bên giường lớn mà đêm nào hai người cũng nằm chung.

Làm nàng bị đẩy lên trên chiếc giường, Thiệu Chi Ung giống như một con báo đen, chậm rãi đè lên nàng trên giường, trên cao nhìn xuống nàng giống như đang chuẩn bị nuốt chửng con mồi.

Gần là như thế này, nàng liền cảm giác được hai người trong lúc đó hình thể thật sai biệt.

Đối với vẻ mặt kinh sợ của nàng, hắn buồn cười, trong ngực không được chấn động, được nửa ngày, hắn chậm rãi áp chế thân mình, cùng nàng ung dung hưởng thụ.

Hắn thở ra nhiệt khí không ngừng vương lên mặt, khiêu khích thần kinh mẫn cảm, nàng giống như hắn con người đen thâm thúy, lửa hừng hực thiêu đốt trong lòng, không gian chung quanh 2 người như là tạm thời ngưng trệ, dục vọng căng thẳng.

Nàng kỳ thật biết rõ ràng sắp phát sinh chuyện gì, nàng sợ sao? Không, nàng không sợ, nàng đã hạ quyết tâm sẽ yêu thương hắn trọn đời, nàng sẽ không sợ chuyện sắp xảy ra. Có thể cùng người mình yêu âu yếm và tận hưởng như thế này quả thật là một loại hạnh phúc.

Nàng chính là cảm thấy có chút hoảng. Không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tâm ý hoảng loạn, lại không dám nhìn vào cặp ánh mắt không đáy kia, sợ chỉ có liếc mắt một cái cũng không dám, đành phải như chim đà điểu vụng trộm quay đầu đi chỗ khác.

“Vì sao không nhìn anh?” Tiếng nói khàn khàn ở bên tai nàng.

Nàng nhếch miệng, không chịu trả lời, kỳ thật, nàng là không biết nên nói cái gì.....

“Nhìn anh.” Hắn ra mệnh lệnh.

Nàng không theo, đem mặt cứng đầu cứng cổ quay đi.

“Anh cần em bây giờ!” Làm bộ liền cúi đầu xuống –

Nghe thấy hắn đe dọa, nàng hoảng sợ lập tức quay đầu lại, còn không kịp trách cứ hắn quá ác, bờ môi tham lam đã ấn mạnh xuống mà hôn nàng, không kịp cho nàng chống cự.

Hơi thở nam tính mãnh liệt xâm nhập nàng, bắt lý trí của nàng giam lại, đem nàng hoàn toàn chiếm lĩnh, làm cho nàng có một cảm giác không hô hấp được, mắt hoa lên, cả người như là sốt lên trong không gian chật hẹp mê mị.

Nàng hoàn toàn không hề nhận biết được lúc nào thì mình trở nên trần như nhộng, chỉ cảm thấy được đến hắn mãnh liệt hôn nàng như mang theo ngọn lửa hừng hực nóng, chỉ cần bị hắn hôn qua điểm nào đều bị hơi nóng làm cho nàng nhịn không được vận vẹo thân thể mềm mại.

Nàng kim lòng không đậu thở gấp, trong lòng ngực dường như sắp bùng hết.....

Nhiều đáng yêu tiểu nữ nhân, chính là hôn môi, nàng cũng đã vô lực chống đỡ, mặt cười mê người, liền ngay cả thân hình trắng trẻo cũng hơi hơi phiến phiến ửng hồng.

Hắn nhìn chăm chú vào nàng xinh đẹp, hai tay cũng không nhàn rỗi, dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ áo sơ mi vướng tay vướng chân, tháo nhanh vật chướng ngại giữa hai thân hình.

Tiếp theo hấn lại một lần nữa kéo nhẹ cằm nàng, ngang nhiên hôn –

Bàn tay hấn càng ngày càng làm càn, vài tiếng ưm buông ra, làm cho thân hình tăng thêm vài phần kiều diễm.

Đêm nay, hấn xâm nhập cơ thể nàng, làm cho nàng hoàn toàn tiếp nhận hấn, mãnh liệt dục vọng lập tức bị trêu chọc, ra sức dẫn dắt nàng những thể nghiệm trước nay chưa bao giờ trải qua.

Nàng rốt cục hoàn toàn đều thuộc về hấn.....

Nhìn nàng mảnh mai vô lực nằm ở trong lòng của chính mình, Thiệu Chi Ung luyến tiếc nhắm mắt lại.

17. Chương 7

Bạc Khả Di trợn tròn mắt nhìn khuôn mặt tuần tú của Thiệu Chi Ung đang đứng ngay trước mặt nàng. Nàng nằm ở trong chăn nhìn hấn, thần thái khoan khoái, nhẹ nhàng, hấn đã tự chuẩn bị áo sơ mi, quần tây, dây lưng, không thiếu thứ gì, đầu óc nàng hỗn loạn, rồi mới ý thức được buổi sáng, hấn phải đi làm.

“A, bữa sáng”. Nàng ngủ một mạch, hoàn toàn không ý thức được thời gian, lại hoàn toàn quên rằng mình phải giúp hấn chuẩn bị bữa sáng. Hấn tươi cười, lắc đầu, không chút phật lòng, nhìn ra hấn đang có tâm tình thật tốt.

Nàng dùng chăn quấn quanh thân mình ngồi dậy, hấn cầm caravat đưa cho nàng đồng thời không quên đem cổ tiến về phía nàng. Nàng cầm caravat vòng qua cổ hấn rồi nhanh chóng thắt thành hình cái nơ, làm cho hấn thoát nhìn có tinh thần, lại không tới mức trối buộc khó chịu.

Hấn gật gật đầu “Cám ơn”.

Khi hấn muốn cúi đầu xuống hôn nàng một cái, Bạc Khả Di lại ôm cái miệng nhỏ nhắn thẹn thùng né tránh “Em còn chưa đánh răng rửa mặt”.

Thật sự là không thấy còn cách nào khác, hấn đành phải hôn lên mi nàng “Anh đi rồi, em ngủ tiếp một chút đi, xem ra đêm qua em không ngủ được mấy.”

Còn nói, hai nàng không ngủ được không phải là tại hấn sao? Bạc Khả Di hiện tại bộ dạng khiến cho Thiệu Chi Ung hết sức buồn cười, không chút khách khí hấn cười rộ lên.

Lại nhìn chăm chú nàng trong chốc lát, hấn lưu luyến không muốn rời đi, nếu không phải buổi sáng có hội nghị quan trọng đang chờ hấn, hấn thật muốn trốn việc, tại đây trên giường lớn cùng nàng bữa bãi hưởng thụ thân mật. Hấn hôm nay có một chút cũng không muốn đi làm nha.

Thiệu Chi Ung đi rồi, Bạc Khả Di lui ôm thân mình ngồi trên giường, cả người lười biếng không muốn động dậy, đầu đã không tự chủ được bắt đầu tưởng niệm về hấn, tưởng niệm được hấn ôm, tưởng niệm hấn hôn, tưởng niệm lúc hấn đối với chính mình ôn nhu cùng bá đạo.

Nàng lại thấy hấn xuất hiện, nàng quả thực không thể tin được, nàng vừa nghĩ tới hấn, trời ạ, có hay không linh nghiệm như vậy.

“Ngày hôm qua, lúc về quên không đưa cho em”. Hấn cầm ví rút ra một chiếc thẻ tín dụng, đặt vào trong lòng bàn tay nàng.

“Em không cần”. Nàng bình thường cũng không có tiêu món gì quá lớn, hướng chi đã quen dùng tiền mặt.

“Mang theo đề phòng, nói không chừng ngày nào đó thấy cái gì thích, vừa vặn bên người lại không có mang theo nhiều tiền mặt, lúc này lôi ra dùng là được”.

“Anh không sợ em tiêu hết tiền của anh hay sao?” Nàng cất lời dọa hấn.

“Hai chúng ta là vợ chồng, tiêu hết cùng nhau làm, thực công bằng”.

“Này làm sao công bằng? Đồ ngốc”. Nàng nói.

“Trưa nay tới công ty tìm anh, chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa, anh sẽ cho lái xe tới đón em, chờ dùng cơm xong, chúng ta sẽ cùng nhau đi làm một chuyện”.

“Chuyện gì?”. Suy nghĩ khó hiểu.

“Xem ra thì em cũng vô tâm, anh là do bận quá nên sơ suất, mà em thì lại hoàn toàn không để trong lòng. Nói xong hấn lại cầm ví, rút ra chứng minh thư, chìa ra trước mặt nàng: “Bạc tiểu thư hai chúng ta còn đang giống như người ngoài, chưa đi đăng kí kết hôn nha”.

Bạc Khả Di vừa nghe, cả người cứng đờ, đôi mắt lộ ra vẻ bất an. Không xong rồi, nàng căn bản không có nghĩ tới còn có chuyện này, nàng không thể cầm chứng minh thư của mình cùng hấn đi đăng kí kết hôn được. Xong rồi, xong rồi, chuyện này thật sự sẽ bị lộ.....

“Anh không phải bận rất nhiều việc hay sao? Nghe nói lại đang có việc khó giải quyết, em...”

Thiệu Chi Ung nhẹ nhàng vuốt má nàng “Em không cần lo lắng, hôm nay vừa vặn có công việc bị hủy bỏ, dù sao thì cũng có thời gian, xử lý chuyện này trước cho thật tốt”. Hấn đáp

“.....”. Nàng trầm mặc.

Đối với chuyện trở thành vợ hợp pháp của hấn, chuyện này không phải nàng không để tâm, thử hỏi trên đời này có ai không muốn cùng người mình yêu thương vui vẻ đi làm đăng kí kết hôn, để cho mọi người trên khắp thiên hạ đều biết, người đàn ông này là chồng nàng và nàng là vợ của hấn.

Nhưng nàng thật sự không thể, trừ phi nàng đem chân tướng sự việc nói cho hấn.

Nàng không thể cả đời dùng thân phận của chị mình mà sống với hấn, ngay từ đầu, hấn nhận định nàng là Bạc Khả Vân, nếu hiện tại nói với hấn nàng không phải Bạc Khả Vân, hấn chấp nhận được sao? Hơn nữa chuyện này không phải là vấn đề của riêng nàng và hấn mà còn liên lụy tới lợi ích của hai gia đình, trời ạ.....

Nhìn đôi mắt thâm thúy của hấn, nàng cũng muốn nghĩ đến, sẽ đem chân tướng toàn bộ sự việc toàn bộ nói cho hấn. Nói cho hấn, nàng là giả, nói cho hấn nàng tên thật là Bạc Khả Di, nói cho hấn nàng yêu hấn, nói cho hấn nàng cùng hấn sống chung cả đời. Nàng không muốn tiếp tục sống mà phải nói dối.

“Chi Ung...”. Nàng gọi.

“Ân”. Hấn cười.

“Anh....Có tin vào lời nói dối có thiện ý không?”. Nàng hỏi.

Co hồ không cần suy nghĩ, hấn đáp “Nói dối là nói dối, cho dù xuất phát từ thiện ý, cũng vẫn là lời nói dối, cuộc đời anh, ghét nhất chính là nói dối.” Câu chữ leng keng.

Bạc Khả Di vừa nghe, trong lòng trở nên lạnh, xem ra bọn họ không có tương lai, bởi vì từ ngày hôn lễ đó, nàng đã nói dối hấn, nếu nàng thật sự đem hết mọi chuyện nói với hấn, chỉ sợ hấn không những không tha thứ cho nàng, mà còn có thể chán ghét nàng, nghĩ như vậy dừng khí của nàng bỗng chốc tan biến hết, nhưng nàng thực sự không muốn cứ tiếp tục với hấn mà phải nói dối hấn, nàng khổ sở nói không ra lời.

“Không đầu không đuôi, vì sao em lại hỏi như vậy?”.

“Không, không có a”. Nàng hoảng hốt lắc đầu, nở nụ cười miễn cưỡng.

Thiệu Chi Ung không hỏi nữa, cúi đầu nhìn xem đồng hồ “Tốt lắm, anh phải đi làm, trưa gặp lại em”.

Lúc này đây, hấn giảo hoạt một phen, nâng mặt nàng lên, hôn lên môi nàng rồi lại hôn lên mắt nàng, hấn cảm thấy mỹ mãn rồi mới buồn nàng ra rồi rời đi.

Nàng căn bản không có tâm tư thẹn thùng hay kháng nghị, hấn vừa đi, nàng lập tức đem cả người vùi vào trong chăn, khóc rống lên.

Làm sao bây giờ, nếu như bị hấn phát hiện ra nàng không phải Bạc Khả Vân.... Nàng yêu hấn, nàng không muốn vừa có được chút tình cảm với hấn, giây tiếp theo sẽ mất đi.

Còn có cái gì so với “Lo lắng, đề phòng”. Bốn chữ này, càng thích hợp dùng để hình dung tâm tình nàng buổi sáng hôm nay.

Nàng đi vào sảnh tập đoàn Thiệu Dương, rõ ràng ánh mặt trời chiếu vào khắp mọi ngõ ngách trong sảnh nhưng sao nàng lại cảm thấy không khí chung quanh lạnh lẽo khiến càng cảm thấy đau ngực, cả người phát run, thậm chí có lúc, nàng muốn tông cửa mà bỏ đi. Nhưng mà không được nàng nếu như lựa chọn bỏ trốn, sự tình sẽ trực tiếp bị lộ, nàng đến nói không chừng sẽ giảm..

Nàng hít sâu một hơi, dừng cảm bước vào, hẳn là Thiệu Chi Ung trước đó có nói qua, vừa thấy nàng tới, lễ tân lập tức chỉ dẫn cho nàng sử dụng thang máy lên văn phòng của Thiệu Chi Ung ở tầng 18.

Ra khỏi thang máy đã có một người đứng ở đó chờ nàng. “Phu nhân, xin chào, tôi là phó tổng thư kí riêng, Fiona”.

“Xin chào, ngại quá, cô đang có bụng mà phải tới đón tôi”.

“Phu nhân đừng khách khí, bụng tôi tuy to nhưng có làm một chút việc cũng không sao, phu nhân theo tôi đi bên này”.

Fiona đi phía trước, cung cách của nàng, chẳng trách có thể trở thành thư kí riêng tín nhiệm của Thiệu Chi Ung.

“Hội nghị còn chưa xong, phiền phu nhân tới văn phòng của phó tổng chờ một chút”.

“Cảm ơn người, đứng rồi, đây là bánh quy do chính ta làm, mang tới cho mọi người ăn”.

“Oa, cảm ơn phu nhân, người ở đây, ta không quấy rầy”.

“Cám ơn”.

18. Chương 7.2

Nàng ngồi trên sôpha, ánh mắt xem văn phòng của Thiệu Chi Ung, thư phòng của hắn hết sức sạch sẽ, trên bàn toàn là văn kiện, xem ra khi hắn làm việc áp lực nhất định rất lớn, nhất định phải nói với hắn, yêu cầu là phải nhưng ngẫu nhiên mở một con mắt, nhắm một con mắt cũng không sai a.

Có tiếng bước chân từ xa tới gần, trong chốc lát, cửa văn phòng mở ra, Thiệu Chi Ung bước nhanh đi ở phía trước, đi theo phía sau là một nam nhân viên.

“Về dự án này vẫn có điều cần phải suy nghĩ, nói với Trần quản lý, buổi chiều có báo cáo thì lập tức mang vào cho ta. Còn có, mau chóng thuyết phục bên Thịnh tân gia trả lời, không thể đợi thêm, nếu bọn họ vẫn cố chấp, thì ngưng luôn hợp tác quan hệ.” Miệng cười quyết đoán.

“Vâng”. Nam nhân viên mặt không đổi sắc, ghi nhớ những gì Thiệu Chi Ung vừa nói.

“Được, trước tiên là như vậy, văn kiện trên bàn ta đều xem qua, bảo trợ lý trả về cho các phòng ban, buổi chiều ta sẽ về công ty trễ một chút, nếu còn chuyện gì chờ ta trở lại rồi nói sau”.

“Vâng”. Nam nhân viên rời đi, không quên nghiêng người về phía Bạc Khả Di tiếp đón “Phu nhân, xin chào”.

“Xin chào, làm anh vất vả rồi”.

“Không có gì”. Nam nhân viên nói xong liền rời khỏi văn phòng.

Bạc Khả Di nhìn khuôn mặt không có chút thay đổi của nam nhân viên, thâm nghĩ trong lòng, nơi này nhân viên bọn họ quả giống hắn, đều thực chú ý hiệu suất, hơn nữa khi bàn công việc kết thúc nghiêm túc, không chút tươi cười.

Cho tới khi văn phòng chỉ còn lại hai người, vẻ mặt lạnh lùng của hắn bỗng chốc mềm nhũn, bước vào bước tiến về phía nàng, trực tiếp đem nàng tiến vào trong lòng hắn. “Sao không hỏi anh có vất vả hay không?”.

Nàng ngẩng đầu, ôn nhu vuốt ve khuôn mặt hắn “Em đương nhiên biết anh vất vả, hàng ngày đều làm việc cho tới đêm, lại thiếu ngủ. Nhưng mà bọn họ lại càng vất vả, đi theo một người nghiêm khắc như anh thì áp lực nhất định rất lớn.”

“Em nói dường như anh rất giống người xấu”. Tức giận liếc nàng một cái.

“Đói bụng sao? Anh đã nhờ thư kí Đinh đặt hộp bàn ở nhà hàng, chúng ta có thể từ từ ăn, hôm nay không có vội.”

Cầm lấy tay kéo nàng lạ, hắn lập tức nhăn mặt “Sao tay em lạnh vậy? Có phải thấy không thoải mái ở đâu?”

“Không có, tay chân ta dễ bị lạnh, nhất là mùa đông”.

“Đهن đây, anh giúp em ủ ấm tay”.Nói xong, hắn liền dùng bàn tay to của mình gấg gao cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, kéo lại gần miệng, thổi thổi vào tay nàng.

Bạc Khả Di nhìn hắn, vừa cảm thấy vui vẻ nhưng cũng cảm thấy đau lòng, hắn là loại người một khi đã nhận định, sẽ hết thấy yêu chiều, nàng thật sự không dám tưởng tượng nếu có một ngày hắn biết rõ chân tướng, hắn sẽ phẫn nộ tới mức nào? Không dám tưởng, thật sự không dám tưởng, hiện tại điều duy nhất nàng có thể làm là tận hưởng hết thời gian được bên cạnh hắn, được yêu hắn.

Hai người có thời gian ăn trưa, thoải mái tận hưởng không chút áp lực.

Nàng cố ý tìm thời cơ hỏi hắn yêu hay không yêu nàng, Thiệu Chi Ung cái gì cũng chưa nói, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, hắn hít một hơi rồi hôn nàng, hôn nàng khiến mặt nàng đỏ bừng, vô lực chống đỡ mới rồi mới buông nàng ra, làm cho nàng ý lại tựa vào bên người hắn. Quả nhiên là tác phong của hắn, thực khí phách.

“Cái gì, đã quên mang?”Đứng ở quầy đăng kí kết hôn, Thiệu Chi Ung nhíu mày nhìn nàng.

Bạc Khả Di cúi đầu xuống, chột dạ tới cực điểm. Cho dù hắn có tức giận như thế nào, nàng cũng sẽ kiên trì việc “Quên mang chứng minh thư”.

“Thật xin lỗi, em rời khỏi nhà đều nghĩ tới việc cùng anh ăn cơm trưa, không phát hiện ra chứng minh thư để trong một cái túi khác, lái xe tới nên em vội cầm túi, không để ý là cầm nhầm túi”.

“Hiện tại làm sao bây giờ, cho dù lập tức trở về nhà lấy cũng không kịp, anh chờ một chút rồi cũng phải trở về công ty”.

“Thật xin lỗi, anh không cần tức giận, thật xin lỗi.....”

Nàng kéo tay hắn, biểu tình áy náy, nhìn nàng như sắp khóc. Hắn nhíu chặt mi nhìn nàng, nghĩ rằng nếu hắn hồ đồ thì đã sớm nổi giận, nhưng khi nhìn khuôn mặt nàng lúc này thì hắn có thể nói cái gì đây? Về mặt nàng ăn năn , hối lỗi, hắn thật sự luyến tiếc lại trách cứ nàng.

“Xem ra lại phải để lần sau tới vậy”. Hắn bắt đắc dĩ nói.

“Chi Ung...”.Nàng giống như học sinh tiểu học lần đầu phạm lỗi, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, nghe hắn giáo huấn.

“Quên đi, lần khác lại đến vậy, cùng anh trở lại công ty, chờ một chút anh kêu lái xe đưa em về nhà”. Thiệu Chi Ung xoay người rời đi.

“Vâng”. Nàng cúi đầu đi theo hắn, bước nhanh ra khỏi nơi đăng kí kết hôn.

Tuy rằng nguy cơ tạm thời được giải trừ, nhưng là nàng tuyệt không cảm thấy vui vẻ, bởi vì nàng một lần nữa lại lừa dối Thiệu Chi Ung.

Hắn là như vậy, hy vọng cùng nàng đăng kí kết hôn, chờ mong chứng minh thư mặt sau có tên của nhau, nàng trước mặt là nói dối, không thể không nói dối, lại tiếp tục lừa gạt hắn.....

Thiệu Chi Ung là như vậy, tin tưởng nàng, nàng nói đã quên, hắn không có hỏi câu thứ hai, nhưng nàng đối với hắn tín nhiệm mình lại lừa dối hắn.Bạc Khả Di ơi Bạc Khả Di, một ngày nào đó người nhất định sẽ bị trời phạt.

Nàng gấg gao nắm chặt tay lại, lực lớn đến nỗi móng tay bấm sâu hắn vào thịt, rất đau , nhưng chỉ có như vậy nàng mới có thể bức chính mình tiếp tục lừa gạt hắn.

19. Chương 7.3

Ôi trời ơi, nàng còn muốn trốn mất nói dối, lừa gạt hần bao nhiêu lâu nữa?

Lần đầu tiên thì có thể thoát thác là quên, còn lần thứ hai, thứ ba thì sao? Nàng giả tân nương, nói dối hần, rốt cuộc có thể chống đỡ bao lâu?

Nàng sợ chân tướng rõ ràng, ngày đó còn chưa tới thì nàng cũng đã bị tâm thần phân liệt. Nhưng mà có một số việc, một khi đã ở trong đầu sẽ không thể dứt, lừa gạt chính là như vậy.....

Lần đầu tiên Bạc Khả Di lừa Thiệu Chi Ung nàng quên mang chứng minh thư, thuận lợi ngăn trở đăng kí kết hôn.

Hai ngày sau, hần ở công ty gọi điện về muốn nàng mang chứng minh thư đến cùng hần đi đăng kí, nàng viện cớ mẫu thân bị bệnh phải trở về nhà ,lại trốn thoát được một lần.

Đến lần thứ ba, nàng căn bản không dám nhận điện thoại của hần, chờ hần buổi tối trở về nhà chất vấn, nàng lại dùng vẻ mặt vô tội lừa hần, nói là đi tham gia buổi từ thiện ở viện dưỡng lão, mới không thể nhận được điện thoại của hần.

Có vài ngày ngắn ngủi mà nàng đã nói dối hần ba lần, nàng thật sự sợ nếu là kế tiếp có lần thứ tư, thứ năm..... Nàng thực sự không thể cam đoan nàng có phải hay không còn có thể nghĩ do cái lý do nào nữa đây.

Nàng tâm tình đại loạn, liên tục mấy ngày đều mất hồn mất vía, ngay cả đến nấu cơm cũng không có hứng thú. Đến nỗi sáng sớm đã đứng ở ban công, nghĩ rằng nếu nàng không ra ngoài hít thở không khí chắc nàng sẽ điên mất.

Nàng cầm ví và chìa khóa chuẩn bị ra ngoài, không bao lâu , nàng một mình đi vào siêu thị, tay đẩy xe, chậm rãi dạo, tâm tình tự hồi không biết làm cái gì cho bữa sáng.

Lần trước Thiệu Chi Ung có vài lần đề cập muốn tìm cho nàng một lái xe chuyên phụ trách đưa đón nàng, vừa an toàn lại còn có người phụ giúp xách đồ cho nàng.

Nàng biết hần lo lắng cho nàng, vấn đề là mỗi lần ra ngoài, nàng nhiều lắm là mua đồ ăn, không thì đi chọn một ít sách, tự mình nàng cũng có thể lo được. Hần đối với nàng tốt như vậy ,nàng thực không biết có thể báo đáp hần như thế nào, cùng lắm là có thể làm cho hần những món ăn ngon mà thôi.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, mấy ngày nay thời tiết càng ẩm, không bằng làm món trung hải liệu lý đi, hạ quyết tâm, nàng lấy lại tinh thần, bắt đầu chọn mua những nguyên liệu để nấu ăn.

“Khả Di”.

Đã một khoảng thời gian không nghe người khác gọi cái tên này, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy người trước mặt liền tươi cười.

“Người.....Eric, làm sao có thể ở trong này?”

Nghỉ hè năm ấy, nàng tới trường học vùng Hán Ngữ thực tập, không nghĩ tới hần tuổi còn trẻ, cư nhiên đây chính là kế hoạch do Eric khởi xướng, làm cho nàng rất bội phục.

Sau trở lại Mỹ, nàng liên tục tìm hần khởi xướng thêm vài kế hoạch, đem hết khả năng của mình, để tới giúp đỡ vùng xa xôi phát triển.

Tính thì cũng đã nhiều năm không gặp, không nghĩ tới hần còn có thể nhận ra nàng.

“Ta về Đài Loan, đáp ứng lời mời đến các xí nghiệp diễn thuyết, cũng thuận tiện tổ chức chung quanh nhiều yếu điểm kinh phi. Còn người,thế nào?”. Ánh mắt lơ đãng, thoáng nhìn thấy nhẫn trên tay nàng “Kết hôn rồi?”.

Bạc Khả Di nhìn theo tầm mắt hần, cúi đầu nhìn về phía ngón tay trái áp út, đánh trống lảng mỉm cười gạt gạt đầu.

“Biểu tình của người khiến ta do dự có nên hay không nói lời chúc mừng?”.

“Muốn, thỉnh chúc mừng ta”.

“Không thành vấn đề, coi như là cảm ơn người mấy năm nay liên tục tài trợ cho kế hoạch của chúng ta”.

Lời nói của Eric làm nàng vừa buồn cười, vừa bực mình, lắc đầu “So với những cống hiến của người thì thật không đáng kể”.

“Đừng nói như vậy, chỉ cần có thể ngưng tụ đứng lên, có thể phát huy hiệu quả chúng ta không thể tưởng tượng được, ta nói rồi, đừng xem rơi trên mặt đất nhất mao tiền”.

“Điểm này người nói đúng”.

Bọn họ tay đẩy xe, tán gẫu chuyện bọn nhỏ, nói tới kế hoạch gần nhất—hy vọng kêu gọi được mọi người hỗ trợ.

“Eric, chuyện lần này, nhất định tính cho ta một phần”. Dấn thân vào công ích vẫn là hứng thú lớn nhất của nàng.

“Không có vấn đề gì, rất hoan nghênh”.

Hỏi người phụ trách ở Đài Loan để liên hệ, bọn họ chúc phúc đối phương rồi chào tạm biệt nhau.

Vào lúc ban đêm, nàng mấy ngày gần đây có vẻ lo lắng, vội vàng chuẩn bị để ngày mai đi làm việc công ích, gia đình này có địa vị xã hội, đối với hoạt động công ích cũng không có bài xích, tin tưởng hẳn sau khi biết tin này, nhất định rất nhanh có thể hoàn thành mục tiêu một cách thuận lợi.

Tiếng chuông cửa vang, nàng ngồi trên ghế sôpha, chạy nhanh tới mở cửa nghênh đón Thiệu Chi Ung trở về.

Hắn từng nói qua thích cảm giác mỗi khi về nhà có người mở cửa, nàng liền mỗi ngày ở phòng khách chờ hắn,

Còn nàng, nàng cũng thích nghe hắn nói “Anh đã trở về”. Những lời này khiến nàng hết sức thỏa mãn và hạnh phúc.

Đặc biệt, hôm nay không giống với mọi hôm, hắn vừa bước vào cửa đã ôm nàng, mà nàng cũng ngửi được trên người hắn có mùi rượu, nhin không được, nhăn mặt lại “Anh uống rượu?”.

“Uhm.....uống có hai chén Whisky”.

Hôm nay có buổi ký hợp đồng, cùng khách hàng đi ăn, không thể không nể mặt, đành uống hai ly whisky.

Bạc Khả Di vội vàng đưa hắn đến ngồi xuống ghế sôpha “Chờ chút, em đi làm cho anh nước mật ong cho anh tỉnh rượu”.

Ngồi dựa lưng vào ghế sôpha, Thiệu Chi Ung nhìn thấy có cái gì dài dài trên bàn, tò mò ngồi dậy, lấy đến xem, một chút cười nhợt nhạt gờ lên.

Nàng đặc biệt ham thích công ích, trước là tham gia bán hàng từ thiện, rồi đến viện dưỡng lão, hiện tại là đưa văn phòng phẩm cấp cho các em nhỏ ở cô nhi viện.

“Đó là ngày mai công bố áp phích, làm cho mọi người xem, có thể cùng nhau hưởng ứng”. Nàng mang nước giải rượu đến bên cạnh hắn “Nhanh, uống đi”.

“Có hay không cần anh hỗ trợ?”

“Đương nhiên là có rồi, Thiệu phó tổng, quyền chút văn phòng phẩm cho bọn nhỏ đi”. Nàng vừa nói vừa giúp hắn cởi caravat.

“Nào, có vấn đề gì, chỉ cần em đừng bắt anh giống lần trước là được rồi”.

“Em thế nào lại không nghĩ đến phương pháp này nhỉ, chỉ bằng đem áp phích dán lên người anh, chờ ngày mai anh đi làm, cam đoan ở công ty mọi người có thể nhìn đến, hiệu quả nhất định tốt lắm”.

“Đúng vậy, sẽ rất hiệu quả “. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhân cơ hội sờ mũi nàng nói “Như vậy trên đùa chồng em thấy thú vị lắm sao?”

“Em có thể nói thật sao?”. Hỏi giả hoạt.

“Nói.”

Bạc Khả Di chớp chớp mắt, trầm ngâm giây lát, tiếp theo cổ ý tăng thêm ngữ khí nói “Tất nhiên là vui rồi”. Nàng cười ha hả.

Nữ nhân này thật sự không biết sợ chết.

Thiệu Chi Ung buông cái chén, không nói mà lấy tay cù nách nàng, nàng buồn nên hét lên, cuối cùng không chịu nổi ngã vào lòng hắn mà cười.

20. Chương 7.4

Thiệu Chi Ung buông cái chén, không nói mà lấy tay cù nách nàng, nàng nhột quá nên hét lên, cuối cùng không chịu nổi ngã vào lòng hắn mà cười.

“Được rồi, được rồi mà, anh đừng tay đi, em đầu hàng, như vậy được chưa?”

“Chưa được.” Hắn ngạo nghễ cười ở trong lòng, mặt mày không chút nào che dấu thắng lợi đắc ý.

Nàng mờ mờ hồ hồ, thở hổn hển hỏi: “Anh có đói bụng không, em làm đồ ăn cho anh ăn có được hay không? Em có làm bánh ngọt buổi sáng, anh có muốn ăn không?”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, khuôn mặt đỏ bừng giống như quả táo, con ngươi đen còn đọng hơi nước long lanh tựa như đá quý, cái miệng nhỏ nhắn như vậy mê người..... Hắn hiện tại thậm chí nghĩ ăn — nàng.

Trong mắt hắn ý đồ thật rõ ràng, Bạc Khả Di đột nhiên run lên, khi hắn cúi đầu đến, nàng chạy nhanh ngăn trở hắn, then thùng ngăn cản, “Không thể!”

“Vì sao?”

“Bởi vì mỗi lần anh đều làm cho người ta mệt chết đi.....” Nam nhân này căn bản là khỏe như trâu, lần nào cũng phải mấy lần, mỗi lần đều đem nàng la hét đến khi miệng khô lưỡi khô, toàn thân run rẩy còn không chịu buông tha nàng, chỉ có đứa con gái mới có thể cho hắn ta ăn sạch sẽ.

“Một lần là tốt rồi, ngoan, hôm nay chỉ cần một lần là tốt rồi.” Hắn giống như con sói hoang chuyên dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ, không có hảo ý dụ dỗ người ta.

“Anh thật sự chuyên lừa gạt người khác, em không có tin tưởng anh.” Nàng thông minh phát hiện ra mưu mô của hắn.

“Lại đây, đừng cho anh phải nói lần thứ hai.” Nheo lại ánh mắt cảnh cáo.

“Hừ, cho dù anh nói lần thứ ba cũng giống nhau!” Châm ngòi thuốc nổ, nàng bỏ chạy.

“Bạc Khả Vân, em thật xong đời, làm cho anh bắt được em phải bắt đền gấp bội.” Nói xong hắn lập tức đứng dậy.

Hai người lớn chạy truy đuổi lẫn nhau như hai đứa con nít, thanh âm vui đùa ầm ĩ lần đến từng góc phòng, đột nhiên Thiệu Chi Ung bước đến một bước, bắt được nàng, Bạc Khả Di còn không kịp phản ứng, lập tức bị hắn nắm lấy, bỏ lên lưng mà khiêng đi.

“Bỏ em xuống! Thiệu Chi Ung, mau bỏ em xuống dưới.....”

“Không còn kịp rồi, hiện tại cho dù em kêu khẩn cổ cũng không có người đến cứu em đâu, anh khuyên em nên để dành sức cho chuyện khác, không thì sẽ mệt a.”

Hắn đang nói cái chuyện ma quỷ gì, chẳng lẽ nàng thật muốn kêu khẩn cổ sao? Nam nhân cũng thật là, hắn nghĩ đến chính mình là sơn trại đại vương sao?

Hắn khiêng vợ đi vào thư phòng, vào giá sách rút ra một quyển sách văn học tiếng Anh đã cũ, nhét vào trong tay nàng, tiếp theo đặt nàng ngồi trên ghế, chờ nàng ngồi vào chỗ của mình, hắn liền nằm lên đùi nàng, xé dịch thân thể, nằm thật sự thoải mái sau, còn không quên nói: “Bắt đầu đi!”

Kia trong nháy mắt, nàng thật muốn lấy cái gì để có thể hung hăng mà đánh hắn –

Hắn nói, thanh âm của nàng thật sự tốt hơn nhiều người khác, thực thích hợp đọc diễn cảm, nghe đọc thơ là một loại hưởng thụ. Thường thường tan tâm về nhà, hắn lôi kéo nàng đến trong thư phòng, muốn nàng vì hắn đọc mấy bài thơ tiếng Anh.

Bởi vì hắn nói, nghe thanh âm của nàng thao thao bất tuyệt ở bên tai vang lên, sẽ làm hắn cảm thấy thực hạnh phúc.

Đúng vậy đúng vậy, hắn nói thật đúng là xuôi tai, nhưng nàng lại cảm thấy hắn rõ ràng là ác nhân, nếu đọc thơ sẽ làm hắn ngoan ngoãn ngủ liền, cố tình làm nàng đọc đến khi miệng khô lưỡi khô, Thiệu Chi Ung vẫn còn tinh thần để hại nàng cũng không có thể nghĩ ngơi.

Hiện tại là như thế nào, nàng sẽ phải niệm kinh Phật hay sao? Nghe sẽ tiêu tai giải ách sao? Á!

Còn có thể làm sao bây giờ, chồng đã phân phó, nàng cũng chỉ có niệm a, ai bảo người nào nàng cũng không thích, cố tình thích Thiệu Chi Ung này làm chi.

Đọc được một nửa, nàng không chịu đọc nữa. Thiệu Chi Ung ngồi dậy, bắt nàng dựa vào ngực hắn, hắn một tay chống đầu, một tay kia vuốt mái tóc của nàng, ánh mắt sâu thẳm, suy nghĩ xa xôi.....

Rõ ràng là thời khắc hạnh phúc, Thiệu Chi Ung ngực lại tràn ngập bất an, rõ ràng nàng đang ở ngay bên cạnh hắn, hắn lại cảm thấy hai người lại quá xa xôi, hắn không hiểu được nàng.

Hắn không nói gì không có nghĩa là hắn nhìn không ra, nàng đang trốn tránh việc đăng ký kết hôn, nhưng..... Vì sao? Hắn yêu nàng, mà nàng cũng thương hắn, hắn thật sự nghĩ không ra rốt cuộc nguyên nhân làm cho nàng trốn tránh.

Hắn thà rằng hy vọng là hắn đa tâm, nhưng thái độ của nàng thật sự không tích cực quá đáng, làm cho hắn không khỏi tâm sinh nghi ngại.

“Khả Vân.....”

“Àn?” Nàng lên tiếng, thoải mái đến ánh mắt đều lười mở.

“Quá vài ngày, anh kêu thư ký giúp anh sắp xếp thời khóa biểu, để ra chút thời gian, lần này nhất định phải đi đăng ký kết hôn, em thấy có được không?”

Nghe vậy, nàng căng thẳng, hai nắm tay lại thả lỏng. Hồi lâu, nàng sửa lại khẩu khí, giả bộ tỉnh tâm trả lời, “Anh bình thường đã có trăm công ngàn việc, chuyện đăng ký cũng không cần thiết, chừng nào làm cũng được.”

“Em không nghĩ muốn làm vợ danh chính ngôn thuận của anh sao?”

“Em đã vợ của anh rồi.” Ít nhất, trong lòng nàng đã là như vậy.

“Nhưng là không có đăng ký, hôn nhân sẽ không đúng luật, chúng ta như vậy chỉ có thể xem như ở chung, chẳng lẽ em không sao cả sao?” Có cô gái nào muốn ở chung với người mình yêu mà không hợp thức hóa không? Cũng không phải nhân tình bí mật, ai cũng mong có một danh phận chính thức có phải không?

“Chỉ cần chúng ta yêu nhau, cái gì khác đều không sao cả.” Thân thể nàng mềm mại trở mình, càng làm cho long hắn đau thêm.

“Em không nghĩ là có thân phận hợp pháp, đối với em cũng có bảo đảm sao?”

“Anh cho rằng nếu chúng ta ly hôn, em muốn có phụng dưỡng phí sao?” Nàng rút cục mở to mắt, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn hắn, giây lát, nàng nhẹ nhàng xoa mặt hắn, “Chi Ung, cho dù có một lúc nào đó thực sự như vậy, em cần phụng dưỡng phí như thế nào, nhiều tiền cũng chưa chắc có thể mua được tình yêu, hơn nữa..... Cảm tình cũng không còn, tiền có thể chữa trị vết thương sao?”

Hắn không nói gì, đồng thời cũng càng hoang mang.....

Hắn có thể cảm giác được nữ nhân trong lòng là thật yêu thương hắn, nhưng là nàng vì sao chậm chạp không muốn đăng ký kết hôn? Chẳng lẽ, nàng thật sự có bí mật không thể cho ai biết?

Khó giải.

Thiệu Chi Ung chỉ có thể ngấm nàng, thành khẩn biểu thị, “Không có như vậy, anh không cho phép.” Lời lẽ nói xong liền cùng nàng triền miên ân ái.

21. Chương 8.1:

Đứng ở một góc nhà sách, Bạc Khả Di lật xem mấy cuốn sách dạy nấu ăn, đang tự hỏi đêm nay sẽ nấu món gì cho chồng ăn. Vừa ngẩng đầu, liền thấy Eric đứng trước mặt.

“Đang làm cái gì?” Eric mang theo ý cười hỏi.

Nàng giơ lên trong tay sách dạy nấu ăn, “Làm sao có thể khéo như vậy? Lại gặp người.”

“Bí mật của ta.” Trêu ghẹo xong, hắn tự khai, “Vừa mới đi thăm một người bạn, trên đường về muốn mua mấy quyển sách rồi trở về.” Tiếp theo hắn ngấm cuốn sách trên tay nàng liếc mắt một cái, “Đang nghiên cứu thực đơn cho buổi tối?”

“Ân, không biết hắn sẽ thích cái gì.” Mặt mày để lộ ra hạnh phúc, đó là nhớ đến vẻ mặt của một người đặc biệt.

“Món này nhìn ngon đó.” Hắn chỉ vào hướng dẫn của món nem rán.

“Nguyên lai chúng ta cũng một khẩu vị, món này cũng tốt.”

“Ta có một người bạn gần đây cũng có hứng thú nấu cơm.” Lơ đãng nhắc tới.

“Thật vậy chẳng? Lần khác người phải giới thiệu với ta một chút, cho ta có cơ hội có thể học từ chị ấy.”

“Ách, ta xem..... Vẫn là chưa tốt lắm đâu, tài nghệ của nàng thật sự ta không dám khen tặng.” Nhưng, hắn mỗi lần vẫn là cố gắng ăn cho xong, bởi vì không đành lòng nhìn đến cặp mắt xinh đẹp trong long xuất hiện một tia thất vọng.

“Người nên cho người ta có cơ hội tôi luyện một chút, có lẽ là, tài nghệ sẽ đột nhiên tăng lên, ta lúc trước cũng là cái gì cũng không biết, phải qua huấn luyện mới thành.”

“Được rồi, người đã đều nói như vậy, ta sẽ cố gắng lo lắng.” hắn làm như đang quyết định một việc trọng đại, biểu tình thật thận trọng.

“Ha ha, Eric người như thế nào vẫn là thú vị.”

Nhìn xem đồng hồ, “Ai da, ta đi rồi, phải đi xem người kia có chuẩn bị đồ ăn cho ta không, sớm ngăn cản một chút, tình hình tai nạn có lẽ sẽ rất nhỏ.” Nhìn sách dạy nấu ăn trong tay nàng liếc mắt một cái, “Ta ghen tị với chồng của nàng.”

“Ta sẽ đem lời ghen tị của người nói với hắn.”

Eric đi đến thang lầu, đột nhiên dừng lại, quay đầu kêu: “Khả Di, khi nào tìm được thời gian, ta sẽ giới thiệu người bạn kia cho người làm quen.”

“Tốt nhất!”

“Vậy như vậy đi!”

Qua hồi lâu, nàng mới nhớ tới, nàng cùng Eric không có lưu lại phương thức liên lạc, xem ra nàng phải nhân cơ hội hỏi người phụ trách hoạt động một chút, có thể hay không hỗ trợ liên lạc với hắn.

Tiếp theo nàng đem tâm tư vui đầu vào sách dạy nấu ăn, nhìn kỹ phương thức chế biến nem rán, liền đem sách dạy nấu ăn trả lại, chuẩn bị đi chợ mua vật liệu làm nem rán, hôm nay buổi tối liền thử món mới nem rán đi, đúng rồi, điện thoại cho Thiệu Chi Ung, gọi hắn trở về ăn cơm sớm một chút.....

Bởi vì nàng vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cho nên không có phát hiện một bên góc sáng sủa, có một đôi mắt xinh đẹp đang vùng vẫy nhìn nàng.

Thân ảnh biến mất đã lâu, ánh mắt của chủ nhân còn chậm chạp không có phản ứng.

Eric quay lại nói nhỏ, “Tận mắt thấy rồi, có thể yên tâm chưa?”

“Em chỉ là hy vọng nhìn nàng hạnh phúc, không cần bởi vì em mà.....”

Nữ nhân bị ngăn chặn đúng lúc, “Tin tưởng anh. Nàng sống tốt lắm, em như vậy thật mãn cảm, như thế nào có thể Thiệu Chi Ung ham mê sắc đẹp?”

Ánh mắt chủ nhân im lặng, cũng kiên định. “Thư đâu?”

“Để trong giỏ của nàng ta rồi.”

“Vậy là tốt rồi, đi thôi.....” Nữ nhân kéo Eric chậm rãi rời đi.

Làm Bạc Khả Di phát hiện trong giỏ mình một phong thư, về nhà liền mở r axe,.

“Di, đây là cái gì?” Thật sự khó hiểu, nàng đem thư nhanh mở ra.

Tên của nàng được viết thật xinh đẹp trong trang mở đầu.....

Khả Di:

Thực thật có lỗi, chị không chịu trách nhiệm của mình, đem cục diện rối rắm để cho em, nhưng chị không hối hận quyết định của chị, chỉ lo lắng cho em là vì chị mà liên lụy. Hấn... đối với em có tốt không?

Cần phải bảo trọng chính mình, không cần lo lắng cho chị, chị sẽ sống tốt thôi.

Chị của em.

Xem thư xong, Bạc Khả Di khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc — là tỷ tỷ, là tỷ tỷ viết thư cho nàng?! Vấn đề là, phong thư làm sao có thể ở trong giỏ của nàng? Nàng nhanh chóng hồi tưởng từng chỗ mình đã đi qua, tiếp xúc với mỗi người.....

Tòan địa điểm đều là nàng thường đi, tiếp xúc với nhiều người, cũng đều là bình thường, duy độc hấn — chẳng lẽ là.....Eric?

Nếu thật là hấn, đó là không phải hấn biết tỷ, lại hoặc là hấn chính là người kia?!

Tin tức làm cho nàng kích động không thôi, qua hồi lâu, nàng đem phong thư giấu sau túi tiền, tìn trong bóp da lý số điện thoại của người hướng dẫn mà Eric lưu cho nàng, điện thoại tìm người phụ trách quyền tiền văn phòng phẩm ở Đài Loan .

Nàng vội vàng gọi điện thoại, đáng tiếc đã đến thời gian tan tầm, trong văn phòng không có ai, nàng lại gọi một lần, người bắt điện thoại nói cho nàng Eric đi đến thái bắc, nhanh nhất chỉ sợ cũng phải hai tháng sau mới có thể về Đài Loan.

Thiệu Chi Ung nhận được điện thoại của vợ muốn hấn về nhà ăn cơm sớm một chút, liền phi thường rất nhanh xử lý công sự, mà nhân viên cũng biết tính tổng tài, đem hết tốc độ mà làm việc cho xong, làm cho ông chủ có thể về nhà đúng bảy giờ.

Khi hấn về đến, liền thấy nàng mặc tạp dề tự mình may thật đáng yêu, đang nấu nấu nướng nướng trong phòng bếp, hấn lặng lẽ đi đến phía sau nàng, ôm lấy thắt lưng, đem nàng xoay người lại, hôn thật nhiệt tình.

Tiểu nữ nhân cố tình thực không chuyên tâm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào trong nồi đồ ăn, hấn còn chưa có hôn đủ, nàng liền vội vàng đẩy hấn ra, quang quác quang quác kêu đồ ăn sắp chín.

Hấn bắt đắ dĩ buông ra nàng, nghĩ rằng một chút nhất định phải mang lợi nhuận bắt nàng trả lại, tiếp theo hấn đi trở về phòng khách cầm lấy lễ vật, trở lại bên người nàng. “Nha, tặng cho người.”

“Có chuyện gì mà phải tặng em hoa?”

“Phim truyện đều không phải đều diễn như vậy sao? Chồng tốt đều phải nhớ rõ khi về nhà thì phải tặng hoa cho vợ yêu?”

“Anh quả là không xem kịch thường xuyên rồi.”

“Em xem a, anh nghĩ em thật sự thích làm nhân vật nữ chính.”

Nàng tiếp nhận bó hoa hồng phấn, vui vô cùng, liếc mắt một cái,” Cám ơn anh.” Dem mặt áp sát vào bó hoa, ngửi một ngum thanh nhã hương khí, thật thỏa mãn ~

“Không khách khí.” Hấn sủng ái xoa bóp cầm nàng.

“Anh đi tắm rửa đi kìa, quần áo em đặt ở trên giường, chờ anh tắm xong là có thể ăn bữa tối.”

“Tuân mệnh.”

Hấn xoay người rời khỏi phòng bếp, ngoan ngoãn vào phòng ngủ, một bước tiến đến phòng thay quần áo chuẩn bị bỏ đi âu phục, hấn nhìn thấy một ví nhỏ thật dễ thương, “Cô vợ ngốc này, làm sao có thể đem ví ném xuống đất?”

Thiệu Chi Ung cúi người xuống da, hấn nhin không được cầm lấy bóp da đứng lên –

Thực rất khác biệt! Màu nâu của da tựa một đóa hoa đào màu rượu đỏ của xứ Phù Tang, bóp da bốn phía thoát nhìn chỉ dùng mũi khâu thủ công lên, không phải bằng máy khâu, mà lại càng hiển chất tự nhiên.

Bóp da vừa thấy không phải là mua, có vẻ như là chính nàng tự tay làm. ”Thật là đẹp mắt, lần khác hấn là cũng phải nói Khả Vân làm giúp mình một cái.” Hấn muốn luôn mang theo bên người, đem theo tâm ý của vợ bên người, làm cho mỗi người đều hâm mộ hấn có một người vợ thật khéo tay vạn năng.

Đang nắn vuốt hoa văn trên bóp da, chứng minh thư ở bên trong cứ như vậy rơi ra, Thiệu Chi Ung không cần nghĩ ngợi khom người nhặt lên — Bạc Khả Di?

Chứng minh thư có tên làm cho Thiệu Chi Ung thật ngạc nhiên, Bạc Khả Di..... Là ai? Mà càng làm hấn kinh ngạc là ảnh chụp chân dung, cùng bộ dạng của hấn giống nhau như đúc?!

Trên đời này trừ bỏ chị em sinh đôi, không có khả năng có hai người thật giống nhau như vậy!

22. Chương 8.2

Rất nhanh, hấn nhìn đến góc trái của chứng minh thư, nhìn đến phần đăng ký tên cha mẹ, càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình, chính là, hấn chưa bao giờ biết Khả Vân còn có một người em sinh đôi, phụ mẫu của mình hay là nhạc phụ nhạc mẫu cũng không đề cập qua, ngay cả Khả Vân cũng chưa nói.....

Mà càng kỳ quái là, Khả Vân vì sao ở bóp da của mình lại có chứng minh thư của người khác? Trừ phi..... Nàng không phải Bạc Khả Vân, mà là Bạc Khả Di?!

Trong đầu đột nhiên hiện lên ý niệm, Thiệu Chi Ung tựa như bị sấm đánh, cả người cứng ngắc đứng tại chỗ, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

Trời ạ, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Kết hôn cùng hấn rõ ràng là Bạc Khả Vân, vì sao nàng lại có thêm một tên khác!

Hấn không thở được, đầu không ngừng vận chuyển, không hiểu tốt cùng ra cái gì đã sai.....

Hai tay của hấn nắm nhanh, hấn muốn trực tiếp chất vấn nàng. Tại sao vợ hấn là Bạc Khả Vân lại có chứng minh thư của Bạc Khả Di?

Nhưng là lý trí cuối cùng vẫn kéo hấn lại.....

Không, tỉnh táo lại, Thiệu Chi Ung, người tốt nhất lập tức tỉnh táo lại!

Hiện tại không nên mù quáng xúc động, từ nhỏ hấn đã được người lớn dạy, người hay xúc động là ngu xuẩn, là kẻ yếu làm không nên đại sự, chỉ có bình tĩnh, tìm hiểu mọi chuyện, mới có thể là người thắng trận.

Cho nên hấn không nên lập tức đi chất vấn nàng, mà hấn là dùng một phương pháp khác, tìm ra chân tướng rõ ràng.

Hắn hít sâu một hơi, đem trong thân thể cùng cảm xúc mạnh mẽ hoàn toàn áp chế, bình tĩnh đem chứng minh thư trả lại bóp da, sau đó rời đi phòng thay quần áo, đi vào phòng tắm, tắm rửa, làm như chuyện vừa rồi chưa từng phát sinh.

Dòng nước không lồ cọ rửa thân thể to lớn, Thiệu Chi Ung nắm tay lại, hung hăng đánh vào phần tường phía trước, thật sự tức giận trong lòng, hắn đã tính toán hành động trong đầu.

Tắm rửa xong đi ra, hắn nhìn thấy nàng đã đem hoa hồng phấn bỏ vào bình hoa trong phòng khách, không gian nhất thời trở nên mềm mại ấm áp.

Trước khi nàng xuất hiện, nơi này đối với Thiệu Chi Ung mà nói chính là một chỗ để ngủ, căn bản không hơn là một chỗ ở, trang hoàng thoải mái, nhưng vẫn là lạnh như băng, loãng như không khí.

Nhưng từ khi có nàng, gian phòng ở cũng không giống nhau, bắt đầu có cuộc sống, có bầu không khí, có cảm giác đây là nhà, làm cho hắn cho dù ở công ty xử lý công việc, suy nghĩ cũng sẽ không tự chủ được luôn nhớ đến nơi này, Fiona vài lần bắt gặp được hắn một người ngây ngô cười ngu xuẩn một mình.

Nếu như mọi chuyện tất cả là một âm mưu, hắn nên xử lý như thế nào đây?

“Như thế nào đứng ngăn người, mau ngồi xuống a!” Bạc Khả Di buông trong tay canh nóng, chạy nhanh tiến lên kéo hắn, đưa hắn ngồi ở đầu bàn.

“Hôm nay Bạc tiểu thư chuẩn bị cái gì khao thưởng chồng đây?” Hắn khôi phục tinh thần, che dấu nỗi lòng lung tung lộn xộn mà cười hỏi.

Quyết khởi miệng, tự tin nói: “Mỹ vị thập cẩm nem rán cùng nhẹ nhàng khoan khoái canh gà, để em lấy cho anh ăn.”

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng cuốn cuốn “Anh xem!” Nàng cầm nem rán tiến đến miệng hắn, chờ mong hắn bình luận sau khi nhắm nháp.

Hắn nghe lời há mồm, cúi đầu cắn một miếng — ăn ngon, thật sự ăn ngon lắm, không biết vì sao, nàng bao giờ làm đồ ăn cũng là đặc biệt hợp khẩu vị của hắn.

“Sách nói đây là nem rán khẩu vị nam bộ, cùng với Đài Bắc thật sự không giống nhau đâu! Lần sau em lại đổi làm bắc bộ khẩu vị, xem vị nào ăn ngon hơn.”

“Là em làm, tất cả đều ngon.” Hắn không cần nghĩ ngợi liền thốt ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, nhưng nàng không cho hắn động thủ, kiên trì muốn hắn ăn xong.

Thiệu Chi Ung ăn xong, cũng tính học nàng, “Anh cũng gói cho em ăn.”

Bất quá hắn vừa mới giơ tay lên, Bạc Khả Di lập tức thấy bàn tay sưng đỏ, “Tay anh làm sao vậy?” Nàng lo lắng giữ chặt tay hắn hỏi.

“Không có việc gì.”

Hắn muốn lùi tay về, không nghĩ tới nàng lúc này lại nắm chặt đến vậy, “Đỏ cả tay làm sao có thể không có việc gì? Nói, rốt cuộc là như thế nào?” Đôi mắt nàng thật lo lắng.

“Có công việc thực khó giải quyết, mọi việc vẫn chưa thể thông qua, anh lúc ấy qua nóng giận liền đập tay lên vách tường.” Hắn tùy tiện tìm lý do qua loa.

“Nhất định rất đau.....”

Thiệu Chi Ung ở trong lòng không tiếng động phản bác – đau tay này chỉ là chuyện nhỏ, bí mật ở ví da kia mới đang dày vò hắn, nhưng ở mặt ngoài hắn vẫn là bất động,” Thật sự không có việc gì.”

“Đợi một chút em giúp anh bôi thuốc.”

“Không cần, chỉ là một vết thương nhỏ, quá vài ngày thì tốt rồi.”

“Không được —”

“Vì sao để ý như vậy, em đau lòng sao?”

Nàng vừa tức lại đau lườm hấn một cái, nàng đương nhiên đau lòng a, nhìn đến người nhân bị thương, cho dù chính là một vết thương, vẫn là thật sự đau lòng.

Ăn xong bữa tối, nàng cầm thuốc giúp hấn bôi thuốc, miệng còn không quên cảnh cáo, “Thiệu Chi Ung, em cảnh cáo anh nha, anh không cần khi dễ em, nếu lại có lần tiếp theo, em liền đánh anh.” Tiếp theo khẩu khí vừa chuyển, lập tức lại vỗ vỗ bờ vai của hấn nói: “Ông xã ơi anh yên tâm, em sẽ bảo vệ anh, nếu người nào hại anh bị thương lần nữa, em liền đánh bất tỉnh hấn.”

Hấn không nói gì, chính là đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng.

Nàng dựa sát vào nhau hấn, hương vị quen thuộc làm nàng quyến luyến, cảm thấy chính mình thật hạnh phúc “Chi Ung, em yêu anh, thật sự rất yêu anh....”

Lúc này đây Thiệu Chi Ung không cách nào đáp lại lời yêu say đắm của nàng, hấn không ngừng ở trong lòng tự hỏi, nữ nhân yêu mình rốt cuộc là ai, là Bạc Khả Vân hay là Bạc Khả Di?

23. Chương 8.3

Ba ngày sau, trước khi tan tầm, thư ký đem một văn kiện thần bí đưa vào văn phòng Thiệu Chi Ung, hấn dùng ánh mắt ý bảo thư ký làm rất tốt, như trước nghe trợ lý báo cáo, tiếp theo hấn chỉ đạo công tác xong, liền kêu trợ lý đi làm việc. Còn lại một mình ở văn phòng, hấn dùng ánh mắt giữ kín như bưng nhìn trên bàn phong bì đang dán kín kia.

Từ lúc nhìn thấy chứng minh thư của Bạc Khả Di, hấn liền tìm một thám tử than tín, giúp hấn âm thầm điều tra mọi người trong Bạc gia, thậm chí là giúp việc, toàn bộ đều trong phạm vi điều tra.

Hấn muốn làm rõ ràng mọi chuyện, việc nhỏ cũng không thể buông tha.

Hấn an vị trên ghế, trừng mắt nhìn văn kiện kia đến nửa giờ, đối với hiệu suất làm việc của Thiệu Chi Ung mà nói thì thật là chậm chạp....

Đột nhiên, điện thoại nội tuyến vang lên, thư ký trợ lý báo cho biết là vợ hấn gọi điện thoại đến, không biết sao hấn lại nói: “Nói ta còn có việc, buổi tối có tiệc xã giao khuya mới về nhà..... Sau đó, các người có thể tan tầm trước.”

Hấn không phải không nghe đến tiếng của trợ lý đang kinh ngạc, nhưng hấn cái gì cũng chưa nói, chính là yên lặng cúp điện thoại.

Lại qua nửa ngày, hấn mới cầm lấy phong bì, chậm rãi mở ra hấn, lấy ra bên trong nội dung điều tra, cẩn thận đọc, khoe miệng càng ngày càng cong, mâu lý mây đen cũng càng tụ càng sâu.....

Là chị em sinh đôi, Khả Vân là tỷ tỷ, muội muội tên là Khả Di.

Bạc Khả Di chưa bao giờ lộ diện với giới doanh nhân, bởi vì nàng vừa tốt nghiệp trung học đã bị trục xuất đến nước ngoài học, vài năm về lại Đài Loan cầm trong tay văn bằng đại học ở nước ngoài, nàng không giống Bạc Khả Vân, vào được trường đại học tốt nhất nước, đi một bước đều có xe đưa rước, giống công chúa hay bị song thân che chở. Bạc Khả Di có vẻ giống một gốc cây nhỏ tự sinh tự diệt.

Nhưng Bạc Khả Di lại kiên cường dẻo dai, ở quốc gia không quen lại chịu cực khổ cực kỳ, giấc mộng muốn gia nhập tổ chức cứu trợ quốc tế, còn từng đi xa đến vùng núi phục vụ những người khốn khó.....

A, như thế hấn cùng bạc tiểu thư kia không gặp mà hợp, Thiệu Chi Ung âm thầm xót xa nở nụ cười.

Căn cứ ở Bạc gia bà giúp việc nhiều năm nói, hôm đó hôn lễ buổi sáng, Bạc gia quả thật có điểm cổ quái, có tin đồn là bạc đại tiểu thư đào hôn, tuy nhiên đến thời điểm thành hôn, thì lại thấy tân nương ngoan ngoãn ở trong xe, nhưng người em đang ở nước ngoài trở về gấp để tham gia hôn lễ, nhị tiểu thư, lại đột nhiên không thấy, bất quá các chủ nhân không nói tới, người làm tự nhiên cũng không dám hé răng, nhưng tin đồn lại râm ran, nói là nhị tiểu thư thay thế đại tiểu thư xuất giá.

Sự tình đến tận đây đã rõ ràng, người được gả cho hấn là em gái Bạc Khả Di, không phải Bạc Khả Vân!

Khó trách nàng bộ dáng sau khi kết hôn thật sự hoạt bát, hoàn toàn khác lạ so với lúc trước khi kết hôn. Còn không theo một dáng vẻ thiên kim đại tiểu thư, biến hóa nhanh chóng trở thành một người vợ đảm đang, còn nữa, đây cũng chính là lý do không chịu cùng hắn hoàn thành thủ tục đăng ký kết hôn –

Xem, nhiều người một nhà đoàn kết, liên kết nhau, dám tặng giả tân nương cho Thiệu gia, lừa dối thủ đoạn thật là làm cho Thiệu Chi Ung phải mở mắt.

“Vô liêm sỉ –” Hắn nhất thời tức giận, đập bàn giấy dùng sức nhất làm gãy tan tành một bên ngăn tủ thủy tinh.

Fiona nghe thấy tiếng, chạy nhanh mở cửa xem xét, “Phó tổng.....”

“Đi ra ngoài!” Hắn không muốn kẻ nào thấy bộ dáng của hắn.

Nàng nói nàng thương hắn, hắn biết, nếu thật sự thương hắn, vì sao vừa muốn đùa bỡn lừa gạt hắn, làm cho hắn giống như một đứa ngu ngốc?

24. Chương 9.1

Hắn không phải không nghĩ tới sẽ uống đến nổi say mềm, nhưng uống rượu không có nghĩa là mọi việc có thể giải quyết. Ngày hôm sau tỉnh lại, vẫn là phải tiếp tục đối mặt, còn có thể bị say rượu làm cho đau đầu phiền toái.

Nhưng hắn lại không thể về nhà đối mặt với nữ nhân kia, đành phải lái xe, vô mục đích trong đêm khuya đi vòng vòng thành phố Đài Bắc.

Vấn đề chết tiệt là, hắn bao giờ cũng đều nghĩ đến nàng, nghĩ nếu nàng biết hắn lái xe trong tâm trạng như thế này, nhất định sẽ nói không chừng hắn không bảo vệ môi trường, không có tiết kiệm năng lượng.

Cuối cùng, hắn thở dài thật mạnh một hơi, đem tay lái chuyển, ngoan ngoãn đem xe đi về hướng nhà của mình.

Bước vào nhà, hắn nhìn thấy một đôi dép lê, nhìn kiểu dáng là dành cho nam nhân, trong nháy mắt hắn biết là nàng làm, nàng vì hắn mà làm.

Nửa tháng trước, hắn thấy nàng đi đôi dép lê trong nhà, biết là do nàng làm, hắn mặt dày mày dạn liên tục cầu nàng làm cho hắn một đôi, tuy ngoài miệng nàng than là rất phiền toái, không nghĩ rằng nàng yên lặng làm cho hắn.

Nàng đối với hắn thực sự có tâm ý, hắn thực sự cảm động nhưng là.....

Hắn cầm lấy đôi dép lê, trong lòng tâm tình phức tạp, sờ sờ luyến tiếc không muốn dùng, liền cho vào trong tủ giày cất, lấy đôi dép cũ ra đi, khi vào phòng khách, phát hiện một thân ảnh nằm trên sofa, không phải là nàng sao?

Nàng đang đợi hắn, chờ hắn nói câu “Anh đã về”.

Kết quả là không đợi được, nàng mặc áo ngủ, nằm như vậy mà không sợ cảm lạnh.

Hắn đứng đó nhìn nàng một hồi lâu, cuối cùng hạ thấp người ôm lấy nàng, nàng ngủ rất ngon, hoàn toàn không bừng tỉnh, mặc hắn ôm trở về phòng ngủ, hắn đem nàng đặt lên trên giường, hắn ngồi ở mép giường, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng ngủ.

Khuôn mặt nàng trắng nõn, hoàn mỹ không tỳ vết, trạng thái ngủ hoàn toàn thả lỏng, không như lúc trước, tâm luôn phòng bị.

Hắn đương nhiên biết nàng muốn dung nhập vào gia đình này, dung nhập vào cuộc hôn nhân này, dung nhập vào cuộc sống của hắn.

Hắn làm sao thường không phải như thế, hắn ngày càng yêu nàng, trong tim đã sớm có hình bóng của nàng—nhưng là nguyên nhân vì như thế, khiến hắn hết sức phẫn nộ.

Hắn nên khinh thường nàng, nhưng hắn lạ thay không thể tỏ ra thờ ơ với nàng, nhìn nàng ngây thơ ngủ, hắn thực muốn hôn nàng.

Thiệu Chi Ung lấy tay vuốt má nàng, con ngươi đen tràn ngập cảm xúc phức tạp, đột nhiên nhìn thân hình xinh đẹp của nàng, hắn rốt cục không thể kiềm chế dục vọng của bản thân, cúi đầu hôn lên ngực nàng.

“Ngô, Chi Ung.....”

Nàng bị hôn đau, đột nhiên tỉnh giấc, mở mắt khó hiểu nhìn hắn, vì sao tự nhiên trở nên thô bạo với nàng, bình thường hắn không phải rất ôn nhu sao?

“Đừng cự tuyệt, cho anh.....”. Hắn khàn khàn gầm nhẹ, như con thú bị thương.

Nàng không biết hắn bị làm sao, nhưng nếu như vậy có thể an ủi hắn, nàng nguyện ý, thân mình trở nên mềm mại, thuận theo hắn, tiếp nhận hắn, để cho hắn muốn làm gì mình thì làm.

Đó là nàng chưa từng xem qua hắn, hoàn toàn không khống chế được cảm xúc, con ngươi đen tràn đầy dục vọng, hắn khẩn cấp tiến vào nàng.

(Fuongnguy3n: hix hix, ta chảy máu cam rồi... AnnTh: Em ơi, em mới bị chảy máu cam chứ sis bị chảy từ mấy chap trước rùi.)

Trước nay chưa có cuồng loạn, cơ hồ bức điên hai người rồi, lý trí hoàn toàn mơ hồ, cảm giác dục vọng đang dâng lên cao. Ngưng tụ lại, thân thể nàng dâng lên từng đợt sóng, trong nháy mắt trào dâng, bùng nổ, nàng toàn thân xụi lơ, chỉ có thể yêu kiều đầu hàng.

Không đủ, như vậy dường như chưa đủ, đêm nay, hắn phá phách thân thể nàng, muốn nàng cho hắn, muốn nàng làm hắn khuây khỏa, cho hắn dây dưa, cho hắn hết thấy.....

(FN: Chết chết, hai anh chị này đáng yêu ghê... AT: mai một có chồng đi rùi biết em ui. hahaha)

Rốt cục, nàng kiệt sức mà ngủ thiếp đi, mà hắn lại mở to hai mắt, chờ đợi hừng đông, hắn nhìn nàng, nàng nhất định mệt muốn chết rồi, nhớ tới chính mình cả đêm phá phách nàng, hắn mi tâm gập gao, lòng nhói đau...

“Thật xin lỗi”. Hắn hôn nhẹ lên lưng nàng, giọng nỉ non áy náy.

“Chi Ung....” Cho dù là trong lúc ngủ mơ, nàng vẫn nhớ kỹ hắn.

Cô nàng ngốc này, miệng thì toàn nói dối nhưng lại đối tốt với hắn, hắn rốt cuộc nên làm sao với nàng bây giờ? Đuổi nàng đi sao? Bỏ, li dị nàng ư?

Hắn để tay lên ngực tự hỏi, nếu thực sự mất đi nàng, hắn cũng không đau buồn sao, hắn có thể thờ ơ với nàng sao?

Buông tha cho nàng, hắn còn có thể là Thiệu Chi Ung sao? Còn có thể một lần nữa động tâm sao? Thiệu Chi Ung thống khổ lắc đầu—không được, hắn không có biện pháp, bởi vì tâm hắn đã có nàng, nếu không đã bỏ nàng.

Hắn duy nghĩ, hắn muốn nàng, đời này kiếp này cho dù có thể nào, hắn Thiệu Chi Ung muốn kêu nàng Bạc Khả Di là vợ của hắn.

Sầu não với hắn căn bản là lãng phí thời gian, trước mắt trọng yếu là hắn sẽ xử lý, nếu hắn muốn giữ nàng ở bên mình hắn nhất định phải làm cho lời nói dối biến thành sự thật, đem cô vợ giả biến thành vợ hợp pháp.

Hắn không cần nàng trở thành thể thân của ai, hắn muốn nàng trở về là chính mình, là Bạc Khả Di.

Mà việc cấp bách hiện tại là tìm được chị của nàng—Bạc Khả Vân.

25. Chương 9.2

Hắn theo tin điều tra được, sắp xếp lại công việc rồi lái xe tới ngoại ô vùng núi. Ven đường có rất nhiều nhà dân, nhà hàng, nhưng hắn hiện tại không có tâm ngắm cảnh đẹp, toàn tâm toàn ý muốn nhanh chóng tìm

được Bạc Khả Vân, rốt cuộc hẳn cũng tìm được ngôi biệt thự mà nàng đang ở.

Thiệu Chi Ung mở cửa xuống xe, trước mắt là một biệt thự hết sức đơn giản với hoa viên nhỏ. Đột nhiên hắn cảm thấy bên chân có một trận ẩm áp đảo qua, nhìn xuống thấy một chú chó nhỏ đang quẩn vào chân mình, nó phát hiện không phải người quen chợt rống kêu lên, sau đó hắn liền nghe thấy từ trong nhà truyền ra tiếng nữ nhân kêu to

“Đậu đậu, nhẩn nại một chút, lập tức cho người ăn cơm”.

Thiệu Chi Ung lập tức nhớ tới mục đích của mình, lập tức tiến lên gõ cửa. “Ai ?” Chỉ chốc lát, cửa mở ra, đối phương vừa nhìn thấy Thiệu Chi Ung, khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh xảo bỗng chốc trắng bệch, máu trong người dường như đông lại, nhưng rất nhanh biểu tình trên khuôn mặt đã trở lại lạnh lùng như cũ. Hắn nheo mắt lại, đánh giá con người trước mặt. Đúng vậy, hắn nhận thức được đây mới đúng là Bạc Khả Vân, mặc kệ đối mặt với chuyện gì, luôn lạnh lùng như vậy, mặc dù trong lòng bối rối, nhưng vẫn giữ được vẻ ngoài lạnh lùng, quyết không làm cho người khác nhìn thấu, không giống với người nào đó, vĩnh viễn không giấu được tâm sự mà đem biểu lộ hết ra ngoài.

Giờ phút này rốt cục hắn có thể hiểu được, rõ ràng bộ dạng như nhau, nhưng đối với Bạc Khả Vân hắn không hề có chút hảo cảm, còn với Bạc Khả Di thì lại chú ý.

“Xem ra người sống thật tốt”.

“Ta nghĩ người hôm nay đến đây, hẳn là không phải tìm ta để thảo luận về cuộc sống của ta, thật có lỗi, trong phòng không có chỗ để tiếp khách, chúng ta ngồi bên ngoài này nói chuyện đi.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, lại không hề mở miệng, thời gian trôi qua, Bạc Khả Vân mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc “Khả Di biết người tới sao?”

“Người nghĩ cô em gốc của người sẽ biết sao? Nàng hiện giờ còn đang cố gắng giả làm người, làm sao có tâm tư để ý chuyện này”.

“Người muốn thế nào?”

Ánh mắt sắc bén hướng về phía nàng “Người đã trực tiếp hỏi như vậy, thì ta cũng không khách khí, không muốn có sự dối trá thêm nữa”.

Thiệu Chi Ung đứng dậy đi ra ngoài, giấy lát bỗng nhiên xoay người lại “Rất đơn giản, lập tức theo ta đi đăng kí kết hôn”.

Bạc Khả Vân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn. “Các người Bạc gia cùng nhau liên thủ đánh lừa Thiệu gia chúng ta, hiện tại cho ta mượn khuôn mặt người, hẳn là được chứ?”

“Thiệu Chi Ung, người có ý gì?”

“Ý ta là, cha mẹ ta cho tới bây giờ còn không biết người bên cạnh ta là cô vợ giả, mà nàng lại lo lắng là mọi chuyện sẽ bị lộ, nhất quyết không chịu cùng ta đi đăng kí kết hôn, thông minh như người hẳn có thể biết được, một khi sự việc vỡ lở, mối quan hệ giữa hai nhà sẽ không được tốt, cả đời không qua lại với nhau, nhưng người có hay không nghĩ tới, sẽ ảnh hưởng tới Khả Di rất nhiều.”

Đúng là lo lắng về sau, hắn và Khả Di lại có cảm tình với nhau, khả năng về sau khi hai nhà trở mặt sẽ trở thành vật hy sinh, cho nên hắn quyết định trước khi mọi chuyện bị vạch trần, cần phải để Khả Di trở thành vợ hợp pháp của hắn, cho nên buổi sáng khi ra ngoài, hắn thừa dịp Bạc Khả Di còn đang chuẩn bị bữa sáng ở trong bếp, vụng trộm lấy đi chứng minh thư của nàng, tính cho Bạc Khả Vân thay thế nàng cùng hắn đi đăng kí kết hôn. Không nói cho Bạc Khả Di, là tâm tư của hắn, bởi vì hắn chỉ cần nàng trở thành vợ hợp pháp của mình thì phiền não của hắn đã được giải quyết rồi.

“Người không thể bảo hộ nàng sao?”

“Ta hiện tại không phải là đang nghĩ biện pháp sao? So với người chỉ biết chạy trốn, cách của ta xem như tốt hơn”.

Thiệu Chi Ung động khí. Chuyện này nàng không thể phản bác, là nàng liên lụy Khả Di, khiến nàng mắc vào chuyện này. “Ta không có hứng thú trả thù, ta chỉ muốn bảo toàn hôn nhân của mình, danh chính ngôn thuận lưu lại người đàn bà của ta, mà chuyện này vốn là người nợ ta và Khả Di”.

Bạc Khả Vân lắng nghe, có chút suy tư. “Ta đương nhiên cũng có thể chẳng cần quan tâm, cứ để cho nàng tiếp tục nói dối, nhưng Khả Di cả đời phải làm thế thân, suốt đời cứ như vậy, mà căn bản đây không phải chuyện của nàng”.

“Người yêu nàng sao?” Trầm mặc rất lâu Bạc Khả Vân mới lên tiếng hỏi.

“Ta muốn làm cho nàng hạnh phúc, nàng là người đầu tiên ta muốn như vậy”.

“Ta hiểu, chờ ta một chút, ta đi theo người”.

Đến sở hộ chính, nhân viên phụ trách nhìn thấy hai người liền cười nói “Lần này có nhớ mang chứng minh thư đi chưa?”

Bạc Khả Vân tỏ vẻ kinh ngạc, Thiệu Chi Ung vội đánh trống lảng “Đúng vậy, ai bảo ta lấy phải cô vợ ngốc, không để ý đến nàng hay vứt giấy tờ bừa bãi”.

“Ai nha, đây là vợ chồng nha, nói sau vợ ngài xinh đẹp như vậy làm cho người luôn luôn phải để ý”. Người nhân viên vừa nói vừa cười cười. Không bao lâu sau, cầm được chứng minh thư hoàn toàn mới, nhìn mặt sau có ấn của Bạc Khả Di, Thiệu Chi Ung rốt cục nở nụ cười.

Đi ra khỏi sở vụ chính, Bạc Khả Vân mới hỏi “Chuyện vừa nói như thế là sao?”

“Lần khác chính người hỏi Bạc Khả Di đi, muốn nàng tới đây đăng ký kết hôn, không phải là quên mang chứng minh thư mà nàng lừa ta rằng mẹ không được khỏe, mà nói đúng là nàng không hề nghĩ ta sẽ điện thoại kiểm tra mà nói dối ta”.

“Nàng từ nhỏ vốn như vậy, vừa nói dối sẽ chính mình chột dạ, không chờ người khác vạch trần, nàng liền đã có trăm ngàn chỗ hở”.

“Đúng vậy, đúng là nàng”.

Thiệu Chi Ung đem chứng minh thư mới đem cất vào ví, thật cẩn thận bỏ vào trong áo khoác “Đi thôi, ta đưa người về”.

“Thiệu Chi Ung, về chuyện đã lừa gạt người, ta thật có lỗi”. Hắn mím môi mỉm cười, lơ đãng. Từ sau khi đã xác định được tâm ý với Bạc Khả Di xong, đối với việc bị Bạc gia lừa, hắn kỳ thật không có tức giận, bởi vì nếu hắn không bị lừa, thì cuộc đời này, hắn cũng sẽ không thể gặp được người mà hắn yêu nhất.

“Tìm thời gian rồi người đi giải thích cho cha mẹ ta đi, ta không hy vọng vì chuyện này mà quan hệ của họ với Khả Di sẽ có khoảng cách, nàng đơn thuần thực sự là một cô gái ngốc”.

“Ta biết, người yên tâm, ta sẽ lo chuyện đó”.

26. Chương 9.3

Vừa trở về Thiệu Gia trạch, Bạc Khả Di lập tức đã bị mẹ chồng kéo vào trong phòng.

“Lúc đi Thượng Hải mẹ có mua rất nhiều thứ, cũng có phần cho con, đến đây, con mặc thử cho ta xem.....Làm sao vậy? Khí sắc của con trông không có được tốt lắm”

“Không có việc gì, con chỉ hơi bị cảm mạo, đã đi khám rồi”.

Biết nàng không thoải mái, Thiệu Chi Ung lập tức liền bức nàng đi gặp bác sĩ, có điều nàng sợ thuốc không dám uống, cho nên đem hết thuốc giấu ở trong ngăn kéo tủ, làm bộ như đã khỏi hẳn.

“Đều đã là người lớn, phải tự biết lo cho bản thân”.

“Mẹ con biết rồi, con sẽ chú ý”.

“Như vậy mới đúng, tới đây mặc cái này cho ta xem”

Thượng Hải lão sư phụ làm sườn xám thủ công, mặc kệ là sắc sỡ nhưng vẫn là kiểu dáng, mặc vào không những khiến người ta trưởng thành hơn, lại còn càng khiến người ta thể hiện khí chất, Bạc Khả Di mặc vào, thật là một mỹ nữ.

“Nhìn xem, thật là đẹp mà, ta biết sẽ thích hợp với con mà”.

“Mẹ, mẹ đối vs con thật tốt”.

“Hắn là, gần đây ta đánh bài rất may, có tí vốn theo Trầm phu nhân buôn bán lời không ít, mua chút đồ cho con dâu có là gì đâu”.

“Con cảm ơn mẹ, bộ sườn xám này quả thực rất đẹp”.

“Cũng không phải là, xứng thượng này ngực chằm, quý khí lại thanh lịch.”

Nói xong, Thiệu mẫu cũng hưng phấn, chính mình đi thay sườn xám, rồi liền như vậy bà đứng trước ngắm nhìn.

“Mẹ, chúng ta như vậy thoát nhìn có phải hay không rất giống hai chị em không?”

“Ha...ha...ha....cái gì mà chị em, ta đã già rồi”. Miệng nói như vậy, nhưng lòng vẫn vui rạo rức.

Bà thử quần áo, lựa trang sức cả nửa ngày, lâu sau mới xuống lầu ăn cơm.

“Mẹ tặng em rất nhiều sườn xám đẹp”. Bạc Khả Di vừa thấy Thiệu Chi Ung đến, liền lập tức vui vẻ nói với hắn.

“Ai bảo con dâu so với con tri kỷ, lại biết được ta thích ăn gì, không giống con cả ngày chỉ có biết công việc”. Thiệu mẫu cố ý, liếc hắn một cái tỏ vẻ bất mãn.

Nghe vậy, đôi vợ chồng nhỏ trao nhau ánh nhìn thần bí, im lặng, nếu bà mà biết được sở thích của mình đều là do Thiệu Chi Ung tiết lộ cho nàng biết thì không biết bà sẽ nghĩ như thế nào?

“Phu nhân, đồ ăn đều chuẩn bị xong.” Quản gia tiến lên nói.

“Tốt lắm, thời gian cũng đã muộn, cơm cũng đã xong, ta vào thư phòng gọi ba con.....”

“Không cần kêu, ta không phải đã ra rồi sao?” Thiệu Trấn Đông tự động tự phát ra khỏi thư phòng.

“Mẹ, con còn có bạn đi cùng tới đây, đang chờ ở bên ngoài”. Thiệu Chi Ung đột nhiên nói.

“Là bạn tới sao? Sao không có nghe con nói qua? Đợi chút, ta xuống kêu nhà bếp chuẩn bị thêm đồ ăn”.

“Mẹ, không cần, đều là người một nhà, chính là có chuyện, con nghĩ hắn là muốn cho mẹ với cha biết, cho nên yêu cầu nàng lại đây một chuyến.”

“Là ai?” Bị Thiệu Chi Ung ôm vào trong ngực Bạc Khả Di tò mò nhỏ giọng hỏi.

Thiệu Chi Ung còn không kịp trả lời, chuông cửa liền vang, giúp việc tiến đến mở cửa, lại đương trường ngốc ở tại chỗ..... Đây, người này như thế nào sao lại giống với thiếu phu nhân”.

Không chỉ giúp việc, trừ Thiệu Chi Ung ra mọi người đều choáng váng.

“Tỷ tỷ?!”

“Khả Vân, nguyên lai con còn có chị sinh đôi a, như thế nào trước kia cũng chưa nghe con đề cập qua? Lúc con cùng Chi Ung kết hôn cũng không có thấy nàng.” Thiệu mẫu dẫn đầu hỏi.

Bạc Khả Di cả người cứng ngắc, đầu trống rỗng, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Bất quá Thiệu Trấn Đông rốt cuộc là gặp qua trường hợp này, hiểu được sự tình khẳng định có kỳ quái, đơn giản làm cho mọi người đều ngồi xuống đàm.

“Ba, mẹ, trên thực tế..... Nàng mới là Bạc Khả Vân.” Thiệu Chi Ung nói.

“Nếu nàng mới là Khả Vân, kia là.....” Thiệu mẫu khó hiểu ngồi nhìn người con dâu bên cạnh.

“Nàng là em của Khả Vân tên là Bạc Khả Di, người lúc trước kết hôn với con là Khả Di, hai người là chị em sinh đôi.”

Bạc Khả Di vừa nghe, tâm chợt lạnh..... Nguyên lai, hắn đã biết! Nhưng hắn phát hiện ra lúc nào? Vì sao nàng không có cảm giác được?!

“Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng thời điểm kết hôn, thiệp cưới tên cô dâu là Bạc Khả Vân, như thế nào tân nương hiện tại lại không phải?” Thiệu mẫu càng nói, sắc mặt càng khó xem.

Thiệu Chi Ung không phải không có phát hiện, Bạc Khả Di sắc mặt tái nhợt, nhưng hiện tại bọn họ đã là vợ chồng, hắn trước thuyết phục ba mẹ, cho nên hắn chặt chẽ cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạc Khả Di, dùng bàn tay ấm áp của mình gất gao bao vây lấy, làm cho nàng có thể cảm nhận được, cho dù phát sinh chuyện gì, hắn đều nhất định sẽ ở bên cạnh nàng.

“Thưa hai bác, thực có lỗi, trễ như vậy mới đến chào hỏi hai bác.” Bạc Khả Vân mở miệng

“Thật sự là vào ngày hôn lễ hôm đó cháu đã bỏ trốn, cha mẹ cháu trong tình huống bất đắc dĩ, đành phải cho Khả Di thay thế cháu xuất giá.”

Thiệu Trấn Đông tuy rằng chưa nói gì, nhưng sắc mặt rõ ràng suy sụp xuống, dù sao cũng bị lừa, cho dù nói cái gì cũng không nhận được.

Bất quá Thiệu mẫu đã có thể không bực nhưng sau khi nghe nàng nói vậy liền không chịu được “Tốt, bỏ trốn khỏi hôn lễ, ba người cư nhiên không có báo cho biết chúng ta, tùy tiện tiện tiện cho người giả mạo người giả vào nhà chúng ta, ta hỏi người, các người toàn gia là coi Thiệu gia chúng ta là cái gì, cho là cả nhà ta đều ngu ngốc sao?”

“Mẹ.....” Bạc Khả Di bắt an kêu.

“Không cần kêu ta!” Thiệu mẫu cảm thấy chính mình giống như bị giáng một cái tát. Bà quý con dâu, kết quả lại quý con dâu giả, này tin tức nếu truyền ra đi, bà còn mặt mũi nào nữa?

“Bác gái, bác phần nọ cháu có thể lý giải, này hết thảy đều là do cháu sai, cháu thực xin lỗi hai bác, cũng đối với Thiệu Chi Ung cảm thấy thật có lỗi, nhưng em gái cháu vô tội, nàng cũng là bị bắt buộc, mong hai bác đừng trách Khả Di”

“Cho dù là nói dối có thiện ý, cũng là nói dối, sự tình không nên xử lý như thế này” Thiệu Trấn Đông nói.

“Bác trai nói không sai, điểm ấy ba ta mẹ cũng thật có lỗi, bọn họ sẽ tìm thời gian tự mình tới tạ lỗi.” Từ đầu tới đuôi, Bạc Khả Vân thái độ thành khẩn.

“Kia hiện tại tính xử lý như thế nào? Chúng ta phải cầm điếu, coi như là không biết phải không?” Thiệu mẫu bèn nhón hỏi.

“Mẹ, từ đầu tới đuôi, Khả Di là người ở bên cạnh con, con cũng nhận định nàng”

“Vấn đề nàng là giả mạo!”

Cho dù ngay từ đầu là giả mạo, nhưng hiện tại cũng là thật sự, nàng đã là vợ hợp pháp của con.” Thiệu Chi Ung xuất ra chứng minh thư.

Thấy tên mình có trong chứng minh thư của Thiệu Chi Ung, Bạc Khả Di kinh ngạc nói không ra lời. Nàng không phải vẫn thường lấy lý do thoái thác sao? Hắn như thế nào đi đăng ký kết hôn? Khi nào thì đi? Nàng như thế nào cái gì cũng không biết? Nàng giật mình nhìn Thiệu Chi Ung, trong lòng gan ruột rối bời.

“Ta mặc kệ!”

“Mẹ, con biết mẹ cảm thấy thực thất vọng, bởi vì là Khả Di, nhưng là cho dù nàng không phải là người chúng ta ngay từ đầu nhận định là tân nương, nàng mặc kệ đối con, nhưng đối với cha và mẹ vẫn là một người con dâu tốt, mẹ bình thường cũng khen nàng ngoan, khen nàng được không?” Thiệu Chi Ung nhắc nhở mẹ.

Có lẽ chính là bởi vì vượt qua, đau quá, mới cảm thấy càng khó khăn, cảm thấy bị lừa dối.

“Mẹ..... Thực xin lỗi, thật sự thực xin lỗi.” Bạc Khả Di nói với giọng bi thương.

“Cái gì cũng đừng nói, lần này Bạc gia thật sự khinh người quá đáng, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.” Thiệu mẫu thở phì phì, biểu tình bức tức.

Trong lúc này, không khí trong phòng khách trở nên lạnh, đồ ăn trên bàn đã nguội từ lâu, nhưng không ai có khẩu vị ăn cơm, thẳng trầm mặc.

Bạc Khả Di cả người rét run, sợ hãi về sau mất đi Thiệu Chi Ung, nàng đột nhiên cảm thấy bụng co rút nhanh, chân tay lạnh như băng, dù nàng xoa bóp hai tay thế nào, cũng không thấy bớt lạnh.

“Chi Ung, con tính làm sao bây giờ?” Thiệu Trấn Đông hỏi.

“Con muốn Khả Di là vợ con, tiếp tục ở lại ta bên cạnh con, không ai thích hợp hơn nàng”

Nghe thấy Thiệu Chi Ung nói, Bạc Khả Di kích động hốc mắt chứa đầy nước mắt, sợ hãi mình sẽ khóc, nàng chỉ có thể gắt gao cắn môi dưới.

“Khả Vân.....”

“Bác trai, mời bác nói.”

“Chuyện này không chỉ các người ở Bạc gia mặt mũi không thể mất được được, chúng ta Thiệu gia cũng hy vọng cha người sẽ cho ta một lý do hợp lý.”

“Vâng, ta sẽ nói với cha, cũng mong ngài nhận lời giải thích của ta.”

Tuy rằng Bạc Khả Di cố gắng nhịn, vừa vặn ở cái không khí như thế này, gặp phải chuyện như thế này, bản thân không thể thả lỏng, cảm giác không thoải mái càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục, nàng rốt cuộc nhịn không được, che miệng nhanh chạy hướng toilet, bắt đầu kịch liệt nôn mửa.

“Khả Di, em làm sao vậy?!” Thiệu Chi Ung khần trương chạy đuổi theo, đẩy cửa toilet ra rồi đi vào.

Nàng nói không ra lời, chỉ có thể dương tay ngăn lại, bởi vì nàng không muốn để cho hân người được mùi nôn.

Bất quá Thiệu Chi Ung không cần, chậm rãi đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng,”
Rất khó chịu có phải hay không?”

Rất khó chịu, mặc kệ là thân thể vẫn, là tâm lý, đều khó chịu cực kỳ, nàng rõ ràng không phải là một người hay khóc, lại đột nhiên giống đứa nhỏ khóc nức nở.

Thiệu Chi Ung yên lặng nhìn nàng rơi lệ, cũng không nói thêm cái gì, chờ nàng bình phục một chút sau, mới quan tâm mở miệng,” Còn muốn phun sao?”

Nàng suy yếu lắc đầu.

“Đến đây, anh đỡ em đứng lên, uống chút nước đi.”

Nàng cầm lấy cốc nước, xúc miệng rồi để hân giúp đỡ nàng đi ra ngoài.

Chờ hai người vừa đi ra khỏi toilet, thiệu mẫu nhìn về phía bọn họ, ánh mắt biểu lộ thân thiết, nhưng là vẫn không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Thiệu Trấn Đông hỏi.

“Cô ấy bị nôn, ba, mẹ, con nghĩ trước mang Khả Di trở về nghỉ ngơi.”

“Tình hình này diễn ra bao lâu rồi, có phải hay không là có thai?” Thiệu mẫu rốt cục kiềm chế không được.

Bạc Khả Di đang muốn phủ nhận, Thiệu Chi Ung lại lập tức trách móc, “Con cũng cảm thấy như vậy, cũng không phải không có khả năng, con cùng Khả Di vẫn đều rất muốn có cục cưng, nhưng lại muốn thừa dịp tuổi trẻ sinh nhiều một chút, làm cho trong nhà có thể náo nhiệt hơn.”

Bạc Khả Di vừa nghe, quay đầu nhìn về phía hân, ghen hòng nhìn trân trối. Thiệu Chi Ung làm sao có thể nói chuyện này mà không hề đỏ mặt?

“Ba, mẹ, hôm nay trước hết như vậy đi, con muốn trước mang Khả Di trở về nghỉ ngơi.”

“Phòng trên gác tuy rằng một thời gian không có người ở, nhưng là a di mỗi ngày đều có quét dọn.” Nghĩ đến Bạc Khả Di khả năng đang có thai, Thiệu mẫu cho dù đang tức giận, nhưng vì cháu đích tôn, bà cố nén.

“Không được, chỉ cần mẹ còn tức giận, Khả Di sẽ không thể thả lỏng, con mang nàng trở về là tốt nhất.”

Nói xong, hắn đơn giản một phen ôm lấy Bạc Khả Di, ở trước mắt bao người ra khỏi Thiệu gia đại môn, Bạc Khả Vân cũng lễ phép chào Thiệu Trần Đông, Thiệu mẫu mà rời đi.

27. Chương 10: [1]

Phòng khách chỉ còn lại có hai ông bà với nhau.....

“Làm sao đây, chuyện này bà có thể hiểu rõ mà, muốn có cháu, thì phải muốn cả con dâu nữa chứ, nếu không thì bà tốt hơn nên chuẩn bị tâm lý đem con tặng cho người ta đi nha.” Thiệu Trần Đông trêu chọc nói.

“Ông già này, bây giờ là lúc nào rồi mà còn đem tôi ra đùa! Ông không nóng ruột hay sao? Tuy rằng cả nhà đó thật sự đáng giận, lừa chúng ta xoay như chong chóng, nhưng mà đứa bé đó nói như thế nào đi nữa cũng là con cháu Thiệu gia.”

“Cho nên —”

“Nếu như tôi đã biết là như vậy, còn cần thiết phải buồn rầu như thế sao? Ông đó, ông cảm thấy nên làm cái gì bây giờ?”

“Lần này Bạc gia thật là bức hiếp người khác quá đáng, nhưng mà thái độ của Chi Ung bà cũng thấy rồi đó, nó nhất định muốn người vợ này, tuy rằng nha đầu Khả Di kia không khép nép thận trọng như chị nó, nhưng mà rốt cuộc cũng là một đứa hiếu thuận tâm giao, khó trách Chi Ung đối nó một mực khăng khăng như vậy.”

“Không lẽ cứ như vậy mà để yên cho Bạc gia sắp đặt chúng ta?”

“Không, Bạc Vĩnh Chính là người thông minh, ông ta sắp đặt chúng ta chuyện này một lần, về sau tự nhiên sẽ có biện pháp trả lại thể diện cho chúng ta, tiếp theo sẽ có phương án muốn hợp tác, tôi sẽ ngồi chờ thành ý của ông ta. Yên tâm, có đứa con dâu này bà không thiệt thòi gì đâu, không phải bà nói nó là phúc tinh của bà sao?”

Bà Thiệu không nói gì, ngược lại liếc chồng một cái.

Ra khỏi biệt thự Thiệu gia, trên đường đi trong đầu Bạc Khả Di đầy những lời muốn nói với Thiệu Chi Ung, nhưng mà.....

“Về nhà rồi nói, em nhắm mắt lại nghỉ ngơi trước đi.”

Vì một câu nói đó, Bạc Khả Di cảm thấy rất khổ sở, vất vả lắm cuối cùng cũng chịu đựng được đến lúc về tới nhà của Thiệu Chi Ung ở nội thành, cô rốt cuộc có thể mở miệng,” Thiệu Chi Ung, lúc này anh làm sao có thể nói như vậy? Anh rõ ràng biết là em bởi vì bị cảm dẫn đến viêm dạ dày nên mới bị nôn, anh lại có thể.....”

“Có thể như thế nào? Anh cũng không có cực lực khẳng định là em thật sự mang thai, anh chỉ là thuận theo ý tứ trong lời mẹ anh nói, về phần mẹ anh muốn nghĩ như thế nào, cũng không phải là anh có thể điều khiển được.” Thiệu Chi Ung phản đòn triệt để.

“Nhưng mà anh làm như vậy chẳng khác nào để mẹ mong đợi, anh sẽ không sợ sẽ làm mẹ thất vọng sao?”

“Cũng không phải muốn em ngày mai đến phòng sinh sinh con ngay lập tức, chuyện này cần phải có thời gian cố gắng, em tự liệu làm sao thì làm đi nha, nếu như em nói không muốn mẹ thất vọng” Thiệu Chi Ung lưu manh nói.

“Đây là chuyện một mình em có thể quyết định được sao?”

Anh ôm chặt eo cô, mạnh mẽ kéo cô vào bên người anh, ánh mắt ung dung nhìn cô,” Anh phối hợp vô điều kiện.” < jl:="" haha,="" chị="" bị="" gài..="">

“Anh –”

Nếu không phải cơ thể cô không khỏe, cho dù là bắt đầu ngay lập tức, anh cũng rất vui vẻ.

“Chi Ung, anh..... biết em đóng giả chị lấy anh từ khi nào vậy?” Cô chột dạ cúi đầu.

“Rất cục em cũng nhớ ra là phải hỏi vấn đề này sao?” Anh nheo mắt lại để lộ ra ánh nhìn nguy hiểm.

Cô luống cuống nhìn về phía anh,” Anh không giận sao?”

“Giận, giận đến mức thiếu chút nữa là đánh người rồi.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy sao anh không chất vấn em?”

“Còn sao nữa, đương nhiên là vì anh đã bị một người phụ nữ hư hỏng nào đó mê hoặc xoay anh như chong chóng, bị lừa đem bán đi còn vui vẻ giúp nàng đếm tiền.” Anh tự cười mình.

“Em.....”

“Nói xin lỗi đi!” Anh ra lệnh.

“Em xin lỗi.....” thật là đáng thương. ()

“Em biết rõ không có khả năng lừa anh cả đời, vì sao không nghĩ tới thẳng thắn nói với anh, chẳng lẽ không tin tưởng anh có thể là chỗ dựa cho em sao?” Điều này làm cho Thiệu Chi Ung rất tổn thương.

“Không phải như thế, là vì em sợ sẽ mất anh..... Anh không nhớ lời anh đã nói trước đây sao, anh nói nói dối chính là nói dối, cho dù xuất phát từ thiện ý, thì vẫn là lời nói dối, hơn nữa anh ghét nhất bị nói dối, cho nên em sợ anh biết được, ngay lập tức sẽ không cần em nữa.”

“Ngốc ạ, ngay cả trong lòng của ông xã mình như thế nào em cũng không hiểu rõ sao, nếu anh đơn giản là như vậy thì có thể đã bỏ mặc em rồi, vậy anh cũng không xứng đáng có được tình yêu của em.”

“Nhưng mà em vẫn cứ yêu.....” Phụ nữ đều là như vậy, yêu chết đi sống lại.

“Không lẽ nghe anh gọi tên người phụ nữ khác, em có thể vui sao?”< ý="" là="" gọi="" chị="" là="" khả="" vân="" ý="" mà="">

“Nhưng mà ánh mắt của anh là nhìn em, như vậy là đủ rồi.” Chính là đôi mắt đó luôn nhìn cô đầy tình ý, thật sự làm cho cô đầu óc choáng váng.

“Nói em ngốc thật đúng là ngốc đến không có thuốc chữa mà.”

“À còn chuyện này nữa, làm sao anh tìm được chị em vậy?” Lâu không liên lạc với Eric, không biết được tin tức của chị, cô vì thế buồn rầu lâu ngày, không nghĩ tới Thiệu Chi Ung lại có thể thần thông quảng đại như vậy, không bao lâu lại có thể tìm được người.

“Đương nhiên là vùng tiền tìm rồi, ủy thác Trung tâm Thông tin Tín dụng cho dù đem toàn bộ Đài Loan lật ngược lại, cũng phải tìm ra người cho anh.”

“Lỡ như chị không ở trong nước thì sao?” Cô cảm thấy rất thần kỳ.

“Chắc, cấu tạo bộ não của em có bị gì không, đương nhiên là anh kiểm tra tư liệu xuất nhập cảnh trước rồi, xác định là người vẫn còn ở Đài Loan, nếu không thể giới rộng lớn như vậy, anh cho dù tìm cả đời cũng tìm không thấy.”

“Vậy giấy đăng ký kết hôn thì sao? Em vốn không đi —”

“Em có thể dùng khuôn mặt này gạt anh, vì sao anh không thể dùng khuôn mặt y như vậy đi lừa người ở Sở Hộ Tịch?” Anh yêu thương nâng nhẹ khuôn mặt của cô.

28. Chương 10.2:

“Em có thể dùng khuôn mặt này gạt anh, vì sao anh không thể dùng khuôn mặt y như vậy đi lừa người ở Sở Hộ Tịch?” Anh yêu thương nâng nhẹ khuôn mặt của cô.

“AAAA ~ Anh cùng chị em liên thủ lừa hôn!” Bạc Khả Di bất mãn trề cái miệng nhỏ nhắn chỉ trích.

“Còn dám nói, không biết là ai lừa ai à!” Ánh mắt sáng ngời hữu thần trừng mắt nhìn cô.

“Vây..... chúng ta huề nhau.” Lập tức cười lấy lòng.

“Huề nhau? Chiếm được tí tiện nghi đã khoe mẽ, em không lấy cả đời đền cho anh, đừng mơ tưởng huề nhau.” Thiệu Chi Ung đơn giản nắm được chỗ chính yếu hạ luôn bức phòng thủ cuối cùng, xoay người đi vào thư phòng.

Những lúc như thế này chính là bớt nói sàm ngôn đi, mới có thể ngồi thu lợi ích, đây là cách duy nhất trên thương trường, chỉ là lần này không phải dùng để đối phó với đối tượng hợp tác, mà là dùng để đối phó với người phụ nữ của chính mình.

Đột nhiên, một thân mình mềm mại dán chặt sau lưng anh, hai cánh tay mảnh khảnh cẩn thận ôm lấy eo anh, quần lấy người anh không rời.

“Cả đời thì cả đời, không cho anh đi, trừ phi mang theo em.” Cô vô cùng đáng yêu nói.

Bạc Khả Di mím môi cười, chợt nhảy lên tấm lưng vừa dày vừa rộng của anh, cẩn thận ôm chặt vai anh, để anh công nàng đi.

“Ông xã..... Em yêu anh nhất.”

“Câu nói yêu anh này, đợi em đọc xong quyển tuyển tập thơ đó hai lần trước đi rồi nói sau!” Cố ý làm khó cô.

“Gì cơ, một quyển dày như vậy.....” Cô đọc xong chắc tắt tiếng mắt.....

Không ngờ anh hừ lạnh một tiếng, “Uh? Có ý kiến gì sao?”

“Không có, hai lần thì hai lần.” Hoàn toàn không giãy dụa, trực tiếp đầu hàng.

Ai, tuy rằng sẽ rất vất vả, nhưng là chỉ cần có thể làm anh vui vẻ, cô chấp nhận chịu thiệt.

Bệnh cảm của Bạc Khả Di vừa khỏi, hai người liền bắt đầu nỗ lực « chế tạo » người, cố gắng đẩy nhanh tiến độ, tránh để cho mẫu thân đại nhân thất vọng, đến lúc đó lại ghi hận trên đầu Bạc Khả Di.

Vài tuần sau rốt cục cũng có tin vui, Bạc Khả Di vui rạo rục nhìn que thử thai, nhanh chóng gọi đến đường dây điện thoại riêng của Thiệu Chi Ung ở công ty.

“Alô, xin chào.” Giọng nói trầm thấp của Thiệu Chi Ung đầy uy nghiêm.

“Ông xã, có rồi! Chúng ta có baby rồi!”

“Gì cơ, thật không?! Em không được làm gì lung tung nha, nhanh lên giường nằm đi, cẩn thận chăm sóc baby, anh tan sở lập tức về nhà.” Thiệu Chi Ung đột nhiên tiêu lớn giọng phản ứng rất buồn cười, làm cho trợ lý đứng trước mặt anh sửng sốt cả người.

Thảo nào! Đạo gần đây vị phó tổng luôn ham công tiếc việc này lại vừa đến giờ tan sở lập tức không thấy người đâu, thì ra là về nhà cùng bà xã chung tay cộng sức tiến hành « tạo người » đại kế, nói như vậy..... trước đây không bình tĩnh đập vỡ tủ kính, là vì « tạo người » không thuận lợi sao?

Tin quan trọng, đợi lát nữa ra ngoài nhất định phải cùng mọi người bàn tán, trợ lý âm thầm cười trộm.

Ý thức được chính mình vừa thất thố, khóe mắt dư quang lại thấy trợ lý hai vai run run, bộ dạng cố nín cười, Thiệu Chi Ung gác điện thoại xong, nhanh chóng khôi phục lại bộ mặt nghiêm túc, giả vờ bình tĩnh giải quyết công việc.

“Những công việc này ưu tiên xử lý, có kết quả lập tức báo cáo cho tôi biết. Ngoài ra, giúp tôi thu thập những quy định pháp lệnh liên quan đến việc thành lập quỹ hội từ thiện, tôi muốn tìm hiểu một chút, cứ như vậy đi.”

“Vâng, tôi ra ngoài trước, chúc mừng phó tổng.” Trợ lý lễ phép nói xong, liền xoay người chuẩn bị đi khỏi văn phòng phó tổng.

“Cám ơn.” Nhìn bóng dáng âm mưu hại người kia, Thiệu Chi Ung lạnh lẽo cất tiếng hỏi: “Lúc này cậu có nhìn thấy hoặc nghe được cái gì sao?”

Ồ ô, muốn hạ lệnh ngậm miệng (phong khẩu lệnh), không sao, không nói thì không nói, dù sao cũng có thể viết.

“Không có.” Trợ lý siêu thức thời.

“Vậy thì tốt, đối với việc trở thành đối tượng cho các cậu thảo luận trà dư tửu hậu, tôi không có hứng thú.” Anh biết đám choai choai này đem chuyện anh lấy đồ chặn giấy đập vỡ tủ kính hôm đó truyền đi sinh động như thật.

“Cho nên, phó tổng trước đây không bình tĩnh đập vỡ tủ kính, là vì « tạo người » không thuận lợi sao?” Lòng hiếu kỳ đột nhiên che lấp mất lý trí của trợ lý.

Thiệu Chi Ung vừa nghe thấy, trán nổi gân xanh, hàm dưới nghiến chặt, từ kẽ răng rít lên một chữ, “Cút —”

29. Chương 10.3:

Haiz, cái đám thiên binh thật sự là càng ngày càng không chịu nổi, tuy nhiên chỉ vừa nhớ đến bà xã và baby, Thiệu Chi Ung cả người đều tê dại, kim lòng không được liền bắt đầu nghĩ, aizzz, rốt cuộc là con trai thì tốt, hay là con gái thì tốt nhỉ?

Nếu là con trai, anh có thể sớm huấn luyện nó tiếp nhận công việc, đến lúc có người kế tục, anh có thể một thân nhẹ nhõm không cần làm việc đi du sơn ngoạn thủy với bà xã khắp nơi, thật là thoải mái!

Nếu như là con gái, trời ạ, anh nhất định sẽ cưng chiều nó vô pháp vô thiên, chiều chuộng nó thành một tiểu công chúa yêu kiều cao quý..... Đợi chút, lỡ như là con gái, đến lúc đó sẽ không tránh được sẽ có một đám ruồi bọ ve vờ bên người nó, do đó anh lại tiếp tục suy ngẫm biện pháp ngăn cản bọn con trai thói đó, tuyệt đối không cho bọn chúng dám bước qua ranh giới một bước, không thể để xúc phạm tới tiểu công chúa của anh.

Hôm nay có vẻ đặc biệt khó khăn, vất vả lắm mới chịu đựng được, giờ tan sở vừa đến, Thiệu Chi Ung liền nhanh chóng về nhà, vừa vào nhà, tiếng nhạc cổ quái vang vọng khắp nhà, anh lắng tai nghe, lại là « ga ga u la la », rốt cuộc là người kỳ lạ nào có thể hát loại nhạc kì quái này?

Anh thay dép lê đi rồi đi vào, mùi đồ ăn thơm nồng nói cho Thiệu Chi Ung biết, người anh muốn tìm ở trong nhà bếp.

Người phụ nữ này thật sự là ngỗ ngược mà, không phải kêu nàng ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi sao? Làm sao lại còn chạy đi nấu cơm.

Ngay lúc anh định bắt người, liền nhìn đến Bạc Khả Di xoay người từ trong lò nướng lấy ra một con gà nướng vàng óng ánh bóng loáng, theo tiết tấu âm nhạc, vặn vẹo thân mình đi về hướng anh, nhìn anh lo lắng đề phòng.

“Thơm không?”

“Không phải anh bảo em ngoan ngoãn đi nằm sao?” Nhíu mi mắt.

Khó xử chớp mắt mấy cái,” Oh, nhưng mà baby nói nó muốn ăn gà nướng mà, ai ~” Giọng nói vô cùng vô tội, không may là sự gian trá trong đôi mắt mắt lại tiết lộ tất cả.

Giải cho người phụ nữ dám « hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu ***», đúng vậy, cô hiện tại là mẹ nhờ phúc con, địa vị có thể nói không giống như trước, cơ trên mặt Thiệu Chi Ung hơi hơi run rẩy một chút, tuy vậy trong lòng nghĩ rằng thôi đi, để cô tùy ý, ai bảo anh là đàn ông.

*** (Cho ta chú thích chút xíu, đây là câu nói của 2 mưu sĩ của Viên Thiệu : Điền Phong và Thư Thụ nói về Tào Tháo (anh này ai cũng biết rồi hen)).

Câu của Điền Phong là: hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, tứ hải khả chỉ huy nhi định. (Lợi dụng thiên tử để bắt ra lệnh cho chư hầu, nắm quyền chỉ huy, thu phục bốn biển)

Câu của Thư Thụ là: hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, xúc sĩ mã dĩ thảo bất đình (Lợi dụng thiên tử để bắt các chư hầu phục tùng Tháo, chiêu binh mã để trừ phạt những kẻ không qui thuận).

Đại loại là khen cách dùng mưu tính kế của Tào Tháo thoai, mún tìm hiểu thêm đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa nha !

Ở đây Thiệu Chi Ung muốn khen Khả Di biết lợi dụng baby để bắt anh phục tùng, haiz, ta khổ với anh quá, học cao hiểu rộng có khác, khen thì khen huych tẹt ra đi, văn hoa quá làm ta dịch cũng mệt theo... *Ung : liếc ngang liếc dọc*... ơ vâng anh cứ văn hoa đi anh, dù sao cũng sắp hoàn rồi, em ko sợ, hí hí.....dzot))

“Đây là bài hát kỳ cục gì vậy?” Anh lo lắng có thể ảnh hưởng việc dưỡng thai của baby.

“Kỳ cục? Cục kỳ hay nha, là bài hát bán chạy nhất của Lady Gaga đó, Bad Romance.” Nói xong, cô còn không quên hát lại một đoạn.

“Anh nghĩ..... để tốt cho con, về sau hay là đừng nghe loại nhạc này nữa.” Anh sợ baby khi sinh ra, trở nên mỗi ngày « ga ga u la la » như quỷ kêu không ngừng, đến lúc đấy chắc anh phát điên mất.

“Vậy thì phải nghe cái gì? Đừng nói là Mozart, Beethoven nha, không được đâu, em sẽ bị bệnh u buồn cho xem.” Thật có lỗi, cô thật sự không phải người có phong thái khí chất.

Cứ như vậy, vì vấn đề dưỡng thai, papa mẫu mực cùng mama mẫu mực đã tranh luận kịch liệt bên bàn ăn, đến lúc hai người cảm thấy bụng đói kêu vang, mới phát hiện đã chín giờ, mà bọn họ vẫn còn chưa ăn cơm tối.

30. Chương 10.4:

Trời ạ, đói chết mất, hai người nhanh chóng xâu xé con gà nướng nóng hổi, kịch liệt nhét vào miệng, tiếp theo lại giương mắt nhìn thấy tướng ăn quá thảm hại của đối phương, lại không hên mà cùng phá ra cười.

“Sắp làm papa rồi, anh vui không?”

“Đương nhiên là vui, đó là thành quả anh hì hục cày cấy mỗi tối mà.” Chu chu mở hôn. < haha,=“” anh=“” bt=“” kinh=“” khủng=“”>

“Anh đừng nói giống như là em không có cố gắng chút nào ý.” Trề môi không chịu.

“Có mà có mà, đương nhiên em cũng rất cố gắng, mỗi ngày đều cố gắng dụ dỗ mê hoặc anh, thật là càn vác và cực khổ hơn mà.”

“Thiệu... Chi..... Ung!” Nói giống như cô là ma nữ không bằng.

Thấy cô lại tức giận, Thiệu Chi Ung ngược lại càng vui vẻ lớn tiếng cười ha ha lên.

Anh thật sự thích trêu ghẹo cô, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng cô bị anh chọc tức thở phì phì, anh đặc biệt vui vẻ, sau đó thấy cơ hội tốt liền tận dụng, lập tức dỗ dành cô, chờ đến lúc cô vui vẻ hết giận, anh lập tức có thể muốn như thế nào liền như thế ấy, nói đi nói lại, anh thật là một bụng mưu kế mà.

Ai, nhưng mà về sau có một khoảng thời gian không thể chơi như vậy, phải bớt phóng túng một chút lại mới được, chưa kể đến cho dù như thế nào trong bụng cô còn có baby cần được chăm sóc, anh không thể suốt ngày chọc cho bà xã đại nhân tức giận.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đột nhiên, di động của Thiệu Chi Ung reo lên, anh lau tay một cái, lấy điện thoại ra nhìn liền thấy — là mẹ gọi đến.

Thú vị đây, yên ắng được vài tuần, rốt cục bây giờ cũng đã gọi đến.

“Alô, mẹ à, có chuyện gì không?” Thiệu Chi Ung giọng nói bình tĩnh, hoàn toàn không nghe ra cảm xúc.

Vừa nghe thấy là mẹ chồng gọi đến, Bạc Khả Di nhanh chóng chạy đến đồng tai nghe.

“Con đang làm ngoài giờ ở công ty sao?”

“Không phải.”

“Về nhà rồi sao?”

“Vâng.”

“Vậy..... con ăn cơm chưa?” Bà Thiệu bắt đầu không tìm thấy đề tài.

Liếc mắt nhìn con gà nướng một cái, « Con đang ăn.”

“Ăn món gì vậy?”

“Thịt gà.” Thiệu Chi Ung không nghĩ tới hai chữ thịt gà, lại dẫn đến khiến mẹ anh bắt đầu mở máy hát —

“Cái gì cơ, chỉ ăn thịt gà thôi sao?! Có phải con dâu ốm nghén nên không khỏe? Có nặng lắm không? Con có chăm sóc tốt cho nó không vậy? Ai, con làm chồng người ta cũng thật là, con dâu không khỏe thì con thuê người giúp việc nấu cơm hộ đi nha, làm sao mà còn muốn nó mang bụng vất vả đi chuẩn bị bữa tối..... Không được không được, ngày mai mẹ cho đầu bếp A Vượng nhà ta chưng canh gà cho con dâu tắm bổ thân thể.....”

Sau đó tự động im lặng mất hai mươi phút.

Xem ra, rõ ràng cũng rất dễ ý, rõ ràng cũng rất muốn có cháu, đã gọi điện thoại đến đây, lúc đầu còn muốn quanh co hỏi một mở chuyện không đâu, vừa nghe đến vợ chồng hai người chỉ cần thịt gà thay cơm tối, quả nhiên trong lòng liền nóng như lửa đốt! Mẹ ơi là mẹ, làm gì mà phải sĩ diện như vậy? Thiệu Chi Ung đang nghĩ không biết nên khóc hay cười.

“Mẹ, Khả Di ở ngay bên cạnh con, nếu mẹ đã không giận nữa, mẹ có muốn tự nói chuyện với cô ấy không?”

“Ồ..... cũng, cũng không có chuyện gì mà, ai da..... được rồi được rồi, cho mẹ nói chuyện với nó một chút.” Vụng về xoay trở.

Thiệu Chi Ung đưa điện thoại cho vợ, tiếp tục ăn gà nướng cực ngon của anh.

Bạc Khả Di hơi căng thẳng nghe điện thoại, « Alo, mẹ..... »

“Khả Vân..... Ai, không đúng, không đúng, Khả Di à, con ốm nghén có nghiêm trọng không? Có cần về nhà không, để mẹ làm vài món ngon cho con tắm bổ thân thể?”

“Mẹ, con khỏe lắm, baby bây giờ cũng khỏe lắm, mẹ không cần phải lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.....” Trầm ngâm giây lát, “Hôm đó là mẹ đột nhiên nóng tính nên mới có thể nói những lời không hay, không phải không nhận con là con dâu, con đừng để trong lòng nha.”

“Dạ con biết rồi, mẹ.”

“Vậy con với Chi Ung khi nào thì trở về ăn cơm? Mẹ cho đầu bếp A Vượng chuẩn bị cho con nhiều món ăn ngon, con bây giờ không phải chỉ có một người, phải ăn những thứ có nhiều dinh dưỡng một chút, đứa bé mới có thể mau mau lớn lên, hay là thứ Sáu này trở về đi, nhân dịp cuối tuần, mẹ tắm bổ cho con với đứa bé luôn.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.”

Hai người mẹ chồng con dâu nói chuyện càng lúc càng gần bó thân thiết, anh là con trai ngồi ở bên cạnh nghe xong còn thấy ganh tỵ.

Vất vả lắm mới gác được điện thoại, khỏe mắt Bạc Khả Di lại hoe hoe đỏ. Thật ra cô cũng rất khát khao tình thương của mẹ, từ nhỏ đến lớn, biểu hiện của cô luôn không có cách nào đạt tới lý tưởng của ba mẹ, sự quan tâm của ba mẹ đối của cô, vĩnh viễn không thể so với chị, cô không phải không đau lòng, cô chỉ là đem tâm tình tiếc nuối giấu ở trong lòng, cũng không có nghĩa là cô không cần, nói trắng ra, cô cũng là một đứa trẻ khát khao được mẹ yêu thương!

“Cảm động tới như vậy sao?”

“Rất cảm động mà, mẹ rất tốt với em nha, mẹ không giận em nữa rồi.” Cô hít hít mũi.

“Vốn là cũng đâu có gì để giận cho lắm, em là phúc tinh của mẹ mà, từ lúc em bước vào cửa nhà này, mẹ đánh bài cũng không biết thắng được bao nhiêu là tiền để riêng, lại thêm, bây giờ trong bụng em còn có đứa cháu vàng bạc mẹ mong đợi đã lâu, mẹ nâng niu em còn không kịp, làm sao mà giận em cho được?” Ấn ấn cái mũi đỏ của cô.

“Mẹ bảo chúng ta thứ Sáu về nhà ăn cơm.”

“Được rồi, sau khi tan sở anh về nhà đón em, chúng ta cùng nhau về ăn cơm với ba mẹ.”

“Thật là hạnh phúc nha, em cảm thấy bây giờ em thật sự rất hạnh phúc nha!” Cô làm nũng ôm lấy Thiệu Chi Ung.

Đúng vậy, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc như thể trong không khí đều tràn ngập hương vị ngọt ngào.

“A —” Người đang ôm trong lòng đột nhiên hô to.

31. Chương 10.5:

“Sao vậy?”

“Chờ em sinh baby xong sẽ tập trung chăm sóc baby, vậy làm sao em đi làm công tác quốc tế được, làm sao đi khắp nơi trên thế giới giúp đỡ các em bé có hoàn cảnh khó khăn đây?” Về mặt cô khó xử.

“Yên tâm, sẽ không để em rảnh rỗi đâu, bởi vì anh đã tự quyết định rồi, sau này sẽ dùng danh nghĩa của tập đoàn chúng ta thành lập một quỹ hội từ thiện, cơ cấu quỹ này về sau sẽ giao cho em, để em phụ trách quản lý chỉ đạo, đến lúc đó em có thể khởi xướng rất nhiều hoạt động giúp đỡ các em nhỏ cần được giúp đỡ, đương nhiên, anh có thể cam đoan mời những nhân viên chuyên nghiệp đến hỗ trợ em, làm cho quỹ hội có thể vận hành một cách thuận lợi.”

Thì ra, ngay cả vấn đề này anh cũng đã nghĩ đến..... Bạc Khả Di nhìn anh với ánh mắt không thể tin được, tự nhiên dâng lên cảm giác kính trọng, cảm giác hạnh phúc cũng càng thêm mãnh liệt hơn.

“Bây giờ có phải là cảm thấy anh là người đàn ông tốt đáng để em dựa dẫm vào rồi không?” Anh bắt đầu kiêu ngạo.

“Uhm, anh là người tốt, người rất rất tốt, em muốn thay các em nhỏ nói với anh một tiếng cảm ơn.”

Hai hàng chân mày rậm nhướng lên cao, đôi mắt thu hẹp lại thành một đường thẳng, lộ ra cảm giác có điều không lành, “Oh, Thiệu phu nhân, em bây giờ đang châm chọc anh đấy à?”

Hì hì hì, không dám, không dám.

(nguyên văn : Thiệu phu nhân, em bây giờ đang phát thể người tốt cho anh đấy à ? Câu này trên mạng chat QQ là có ý mỉa mai nên ta dịch vậy cho dễ hiểu, mọi người thông cảm)

Duyên phận chính là thật kỳ diệu, đem hai người không có chút tương quan nào kéo qua kéo lại rồi kéo hai người đến cùng một chỗ, Eric cùng Bạc Khả Vân chính là như vậy.

Bởi vì một chú chó lang thang bị thương, bởi vì anh đúng lúc đưa tay giúp đỡ, không ngờ tới đã tình cờ tạo nên tình yêu của hai người, làm cho một thiên kim đại tiểu thư nũng nịu, khẳng khẳng một mực ở bên anh, cho dù là chân trời góc biển.

Đại sảnh tại sân bay, về mặt Bạc Khả Di ai oán xem xét Eric — thả mạnh mối xong lại chạy tới Thái Lan hơn một tháng, hại cô mò mẫm tìm lâu như vậy, đáng giận!

Hừ, cô quả nhiên không đoán sai, người đó chính là anh ta!

Chính là anh ta mang chị cô đi, làm cho chị đào hôn, mà anh ta hiện tại rõ ràng còn lớn gan đến nỗi định mang theo người chị như hoa như ngọc của cô, đi theo anh ta chạy trốn vòng quanh Địa Cầu.

(e hèm, chị Di à, chị tự kỉ quá đi nha, mặt y chang nhau mà chị khen người ta như hoa như ngọc là sao, ý gì đây)

“Khả Di, có thể đừng trừng mắt nữa được không?” Eric đang bị trừng mắt nhìn có chút kinh sợ nói.

“Không được —” Biết rõ chị đào hôn lại chẳng biết đi đâu, mọi người sẽ rất lo lắng, anh ta rõ ràng đã gặp mặt cô vài lần, lại còn biết chuyện không báo, còn đáng ghét hơn.

“Được rồi mà, em cứ bộ dạng này mà trừng mắt với anh ta, sau này con sinh cũng có đôi mắt chọi gà giống em, anh đánh vào mông em cho xem.” Lời nói của Thiệu Chi Ung không thể không mang chút ngữ khí đe dọa giúp bà xã điều chỉnh ánh mắt lại một chút.

“Ai kêu anh ta hư hỏng như vậy, sói đội lột cừu.” Bất cóc đi niềm tự hào của Bạc gia nhà cô.

“Đều sắp làm mẹ rồi, sao mà vẫn còn như trẻ con vậy?” Bạc Khả Vân yêu thương vuốt vuốt tóc em gái, từ sau khi trải qua chuyện đào hôn, rồi sau chuyện hoang đường lấy chồng thay, tình cảm chị em hai người không hiểu sao trở nên rất tốt, cô cũng biết đứa em gái này là thật lòng tốt với cô.

“Chị, chị thật sự muốn đi cùng anh ấy à?”

“Uhm, anh ấy ở đâu, chị sẽ ở đó, cũng giống như em cũng chỉ muốn ở bên Thiệu Chi Ung, không phải sao?” Nói đến người yêu, Bạc Khả Vân mặt lạnh như băng cuối cùng cũng có chút ấm áp.

“Nhưng mà.....” Cô không nỡ thấy chị chịu khổ.

Công tác quốc tế là phải đi phục vụ, không phải đi chơi hưởng thụ vui vẻ, chị từ nhỏ đến lớn đều được ba mẹ nâng niu che chở trong lòng bàn tay, ăn mặc đều là thứ tốt nhất, cô thật sự thực lo lắng chị sẽ chịu không nổi.

“Cảm thấy chị rất được chiều chuộng, không tin tưởng chị sao?” Bạc Khả Vân chế nhạo hỏi.

“Không phải.” Chị vẫn luôn ưu tú như vậy, chỉ cần là chuyện chị muốn làm, thì nhất định có thể làm được tốt nhất, làm sao có thể không tin tưởng chị?

“Vậy em đừng lo lắng, tự chăm sóc mình thật tốt, nhất định phải sinh một đứa bé thật là khỏe mạnh nha!”

“Uhm.”

Xem lại thời gian, Eric nắm tay Bạc Khả Vân, “Bọn anh phải đi rồi, tạm biệt.”

“Eric, anh phải chăm sóc cho chị em thật tốt nha, nếu chị thiếu một sợi tóc nào, anh xong đời với em.”

“Biết rồi, anh sẽ xem cô ấy như sinh mệnh, dùng hết mọi khả năng của anh bảo hộ cô ấy.”

“Thiệu Chi Ung, cậu cũng vậy, phải chăm sóc em gái và cháu của chị thật tốt, chờ chị quay lại chị sẽ kiểm tra.” Bạc Khả Vân dặn dò.

“Đương nhiên rồi.” Thiệu Chi Ung cẩn thận nắm tay Bạc Khả Di, nhìn cô đầy dịu dàng.

“Anh chị đi đây, bye bye.”

“Bye bye, chị, nhớ viết thư cho em nha!”

Biết là hình bóng hai người vừa biến mất rồi, Bạc Khả Di vẫn là lưu luyến không rời, đứng ở tại chỗ không chịu đi.

“Lại muốn khóc rồi, em gần đây làm sao mà động một chút là khóc vậy? Sau này nếu baby biến thành con ma khóc nhè làm sao đây?” Thiệu Chi Ung tiếc nuối khẽ vuốt mặt của cô cười.

“Thật sự không nhỡ mà! Em lo lắng chị sẽ chịu khổ, chị vẫn là niềm tự hào của nhà em, là công chúa chân chính trong cảm nhận của em!”

“Phải tin tưởng chị ấy, trước kia chị ấy được bảo hộ, không có nghĩa là chị ấy không có biểu hiện năng lực cứng cỏi, giống như em, em chính là công chúa trong cảm nhận của anh, em cũng không phải là từng đến những nơi đó đảm nhiệm công tác rồi đấy sao?” Thiệu Chi Ung nói.

“Eric có thể chăm sóc chị thật tốt không?”

“Đương nhiên rồi, giống y như anh cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho em thôi.”

“Đáng tiếc ba mẹ vẫn còn đang tức giận, em hy vọng lần sau bọn họ trở về, ba mẹ có thể thử tiếp nhận bọn họ, tuy rằng Eric không có bối cảnh gia thế hiển hách, nhưng anh ấy có khí chất đặc biệt mà chị em cảm nhận được, em cảm thấy như vậy là đủ rồi.”

“Tin anh đi, người đàn ông đó không phải là người xấu, bởi vì anh ấy có một đôi mắt thanh tịnh trong suốt, cho thấy anh ấy là một người lỗi lạc, hơn nữa, chị của em cũng không phải là ngu ngốc, chúng ta phải tin tưởng người mà chị ấy lựa chọn, đi thôi. Chúng ta cũng nên về nhà rồi.” Thiệu Chi Ung chìa tay về phía cô.

“Uhm.” Bạc Khả Di cũng cùng lúc cẩn thận nắm lấy tay anh, cũng cười với anh một cái đầy rực rỡ, mỉm cười với người đàn ông yêu dấu mà cô hoàn toàn tin tưởng.

Sau này, anh và con chính là tất cả của cô!

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lay-nham-vo>